

FINTA KATA

VERSEI

TÉMA SZERINT ÉS ABC-SORRENDEN

SZONETTKOSZORÚK

3

Borító kép címe: Magas-Tátrában 2016. szeptember 30, fotó: Buday Katica

FINTA KATA
VERSEI
TÉMA SZERINT ÉS ABC-SORRENDEN
SZONETTKOSZORÚK¹

3

Összeállította – szerkesztette:
2016. október 10-től november 17-ig

Finta Kata

¹ Szonettkoszorú – Mesterszonettel olyan tizenöt szonettből álló ciklus, melynek mindegyik darabja az előző szonett utolsó sorával kezdődik, a 15. Mesterszonettnek nevezett vers pedig az előző tizennégynek a kezdősoraiból áll.

BEVEZETŐ

Az olvasás-írás szeretetét szüleimtől örökölttem. Már kicsi koromban forgattam a család összegyűjtött köteteit, középiskolában pedig az órákon kívül önképzőkör keretén belül foglalkoztunk irodalommal. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy az általános- és a középiskolában is olyan kiváló pedagógusoktól tanulhattam a magyar irodalmat- és a verstant, akik megszerettették velem a tantárgyakat.

Nyugdíjas koromban nyílt rá alkalmam, hogy kedvtelésemmek hódoljak, főleg, amikor az írógépről áttérhettem a számítógép használatára. Segítséget jelentett számomra, hogy csodával határos módon, a háború viharait átélve, megmaradtak diákkori naplóim. Mellette olyannak születtem, mint az ősemberek, akik gyűjtögettek; én is, kicsi koromtól mindent eltettem, bármit, ami tetszett nekem, amit értékesnek találtam, ami később is emléket idézett fel bennem. Ha kezembe kerül egy lepréselt virág, egy képeslap vagy írás, előjönnek emlékeim, s készíttetésem érzek azok megörökítésére magamnak, gyermekeimnek, és másoknak.

Szeretek írni, mindent leírni, ami körülöttem történik, amit látok és hallok, magamról, másokról, emberekről, állatokról, növényekről, egy kismadárról, egy szerény virágról, akár egy fűszálról, napsugárjáról, felhős égről, napkeltéről és napnyugtáról, a csillagokról, vagy szivárványról. Mindez csodálattal tölt el, amit valaha Valaki létrehozott.

Talán legjobban az emberi agyat csodálom, mert az a legcsodálatosabb, aminek segítségével az idők kezdetétől az ember kiagyalt, és létrehozott.

Az általam megcsodált számítógép mellett olyan felfedezéseknek lehetünk tanúi, ha apám fölébredne örök álmából, talán el se hinné, hogy amit ő csak megálmodott (a maiaknál sokkal szerényebbeket), mindaz már a mai embernek természetes, s amit ő valaha leírt, az „Ördög távirója” című regényében, már megvalósult, sőt, általános használati tárgy lett. Közülük néhányat már a kisiskolások is használnak, mindent megtudhatnak, akár televíziót is nézhetnek a modern mobilkészülékekről.

Ezért, ha leülök a számítógépem elé, minden másról megfeledkezem, sokszor még az időről is. Nekem az írás nem munka, hanem élvezet. És jönnek a gondolatok, az emlékek. Elrakosgatott emlékeimről felelevenedik előttem az a kor, az az érzés, ami akkor történt velem, vagy körülöttem, dátum, sőt némelyik óra és perc idejét is megmutatja; mindegy, hogy szép és kellemes volt, vagy nehéz időkre emlékeztet.

Kérem, olvassák és fogadják szeretettel legújabb kötetemet.

Készült: 2016. augusztus 11-től 2016. november 17-ig.

Finta Kata

1a. ÁBRÁNDÓZOM – SZONETTKOSZORÚ² MESTERSZONETTEL

1. Ábrándozom

Fényes tükörben csak bámulom magam,
Gyenge-ártatlan kisleány vagyok,
képzeletben már repülök hozzád,
veled szárnyalok, láttalak álmomban.
Fehér lovon jöttél, elém toppantál,
megláttam arcod, nagyot dobbant szívem,
– elém állva csókkal köszöntöttél
s daliás alakod megcsodáltam.
Fényes tükörnél fürödve álmokban
szemem behunyom, látom jövőmet:
hittem, te leszel életem öröme
Sok idő pergett le homokórámon

*vágytam hozzád, érted sóvárogтам,
hiába vártalak... elszállt az álmom...*

2. Jó a kikelet

Elszállt az álmom, hiába vártalak,
Odakünn hóborított táj mindenhol
fákra meleg napsugár csókja vár,
derült ég ragyog a hófehér tájra...
Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
sík lejtőn nesztelen síelők-szánok
s gyerekzsivaj tölti be a tájat,
oszlopon fekete varjak kárognak.
Csendben jó a kikelet, olvad a jég,
madár dalától lesz hangos a határ,
zöldül az erdő, odafenn kék az Ég?
gólyamadár fészket a kéményen,

*lelkem ujjong, szivemben szeretet,
érezem: nemsokára már tavasz lesz.*

3. Itt a tavasz

Érzem: tavasz lesz nemsokára már.
Keletről friss szellő súg fülemben
friss levegőt szívok be a tüdőmbe,
közelben egy gólya kelleti magát.
Ablakomon bekacsint a napsugár,
gyorsan fürdöm, felfrissülök ezután.
Felöltözve s megfésülve jövök már
leülök az asztal mellé, kávé vár,
vajás kenyér, kakaó az asztalon,
gyors reggeli, munka vár sietni kell.
Odakünn tavaszt öltött a határ,
enyhe szellő titkokat suttog nékem.

Versek címe a koszorúban

1. Ábrándozom
2. Jó a kikelet
3. Itt a tavasz
4. Májusi szonett
- 5-6-7. Mesél az erdő
8. Júniusi áradat
9. Augusztus végén
10. Alkonyat
11. Vihar
- 12-13. Viharban
14. Álmodtam
15. Mesterszonett

² Lila színnel az olasz: Petrarca-féle, ölelkező-rímes Szonettkoszorúkat, és sötétvörös színnel a Shakespeare-féle, abab-rímes verseket jelölöm.

*Szeretem a májust, a tavaszt,
kinyílt már a kankalin és tulipán.*

4. Májusi szonett

Kinyílt már a tulipán és kankalin.
Beborult a napfényes ég felettünk,
ne félj addig, míg együtt lehetünk,
féltve őrizlek, a kezedet fogom.
Olyan az életem, mint nyári zápor,
maradok csak vándor, hiába sóhaj.
Szívem szomorú, tele fájdalommal,
gyógyítsd be fájó sebeimet, ápolj!
Mikor lesz felettünk ragyogó kék Ég?
Mit gondolsz kedves, boldogok leszünk még?
Úgy szeressél engem, mint valaha rég',
melletted maradok, szomorú ne légy!

*Ha rád gondolk, boldogság tölt el
csókjaid tüzében. napsütésben,*

5 Mesél az erdő

Csókjaid tüzében, napsütésben,
a sas felszáll, fel, a magas éig,
lent fiókái csodálkozva nézik
kiterjesztett szárnyát, erős lábát.
Lépteink alatt gallyak ropognak,
fák tetején pihennek madarak,
katicabogarak sietve szállnak,
búsan szól a fán egy özvegy madár...
Csitt, hallgatom, az erdő mit mesél?
Madár halk dala csendesen kísért,
talpunk alá falevelet hord a szél...
méhek döngicsélnek virágok közt,

*szárnyuk alatt rejtve a virágpora,
méhek szállnak gyűjtve édes mézet.*

6.

Méhek szállnak gyűjtve édes mézet.
Az erdő megpihen, míg ősfák alatt,
fenn kismadár-sereg tátja a száját,
s madár dala hallszik a fák tetején...
Csendesen zsong az erdő, ha szél támad,
a gally megreccsen, mókusok ugrálnak,
sietve nyüzsög fatörzsén hangyaraj,
hátukon hordozzák nagy bábjaikat.
Enyhe szellőtől levelek zizegnek,
siratják a nyár éltető melegét,
nekik már őszi levelek üzennek,
hegedűje húrját tücsök pengeti,

*egyszer kacsint vidáman a faágon
a bagoly, s még egyszer nagyot huhog.*

7.

A bagoly még egyszer nagyot huhog.
Mi ketten csendben átkarolva egymást
az ősfák ágai között járkálunk
a balzsamos illatok felénk szállnak...
Szívünk dobog, éled a szerelem,
megélni nem reméltem ennyi csodát.
Szép fejedet hajtsd a vállamra és nézz
szemembe, tudjam, te mit üzensz nekem,
majd elmondod egymást átölelve
mit mesélt az erdő? Pirkadó hajnalt
csöndes zene mellett várjuk, lélekben
már ott, fenn, a fellegekben szállunk...

*ott ülünk ketten a Göncölszekerén,
ha rád gondolok, boldogság tölt el!*

8. Júniusi áradat

Ha rád gondolok, boldogság tölt el!
Sétálni megyek fényes nyári nap,
Dörgés ereje rázza meg a fákat,
összehúzzom a ruhámat ijedten.
A derült kék ég beborul felettem,
villám csapkod fekete fellegből,
fal mellé húzódom a zord időtől
ernyőmet a fejem fölé emelem.
Olyan az élet, mint a nyári zápor,
váratlanul támad, viharral tör rám;
attól rettegek, elsodor mindjárt...
zúgva, hömpölyögve tör ránk az ár,

*mindent elönt az ár, 'mi útjában áll.
Hiába zúg a szél, elmúlt rég' a tél,*

9. Augusztus végén

Hiába zúg a szél, elmúlt rég' a tél,
kabátot magunkon jól összehúzzuk,
mégis néha-néha kicsit még fázunk,
és virágos a táj, kiderült az ég,
A fecskék Afrikából útra keltek,
fárasztó útjuk után hazatértek,
gondosan elfoglalták a fészket,
igazítják, javítják, tojásokra ülnek,
majd utána egymást váltogatva
melengetik, majd összekeverik,
s a tojások nemsokára kikelnek,
csőrben hozza az étket, fecskemama

*eteti a fiókáit, mert madár.
A kislefecskek, csipognak és tátognak.*

10. Alkonyat

A kislefecskek, csipognak és tátognak.
A fészekben pihennek a kismadarak
egész nap. Magas ágán naphosszat,

csiripelnek, madármama hozza a
jó ebédet, nem éhesek, egész nap
jön az éték, jól élnek. Napsugár a
lombok közt, nemsokára alkonyat,
a madarak nyugodnak. Anyamadár
fiókáit szárnyaival takarja.
Lement a Nap csend- borul a tájra.
Udvarunkban magas szomorúfűzfá-
karjait földig nyújtja madaraknak.

*Minden ember szebb holnapra várva,
csillagos éjszaka, szépet álmodva.*

11. Vihar

Csillagos éjszaka, szépet álmodva
jött az ár, ami útjában állt elöntött,
színes faleveleket görget a szél,
nem kímélt se embert, se állatot,
A lezúduló eső elől futnom kell
elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, (de) nincs hová letenni a fejem.
Mi lesz velem? Segíts én Istenem.
Erdő mélyén mindenütt néma csend,
már nem villámlik, vihar is elült,
a fán harkály-doktor kopog odafenn.
Derült kék az égbolt felettem,

*a tájon csend honol körülöttem,
Elmúlt fáradságom, megpihentem!*

12. Viharban

Elmúlt fáradságom, megpihentem.
Lombsátorban hallgatom műzsám dalát,
átjárja fájó lelkem minden zugát,
csodás ritmusát dobolom kezemmel.
Holdfénynél álmodva libbensz énfelém,
fátylad felhők között kúszik utánad,
míg hallom dalod kísértő akkordját,
a vágy és a bánat engem elemészt.
Lombok árnyékában halkan dalolom
a gyönyörűen zengő akkordokat,
lelkem összeforrt vad vágyammal,
lágymuzsika mellett száll a sóhajom,

*Lelkemben megszólal halk szopránod,
Gondolatomban már itt vagy nálam.*

13.

Gondolatomban már itt vagy nálam.
sóhajaink a magasságba szállnak,
szemünket lezárva együtt álmodunk.
Álmomban suttogó hangodat hallom
halk zene fülemnek, békés a lelkem,
ha pirkad a hajnal, s te itt mellettem,
a szemed ragyogó csillagát látom.

Csöndben nézem, hogy ébred a hajnal,
ne zavarjam meg a szép álmodat,
rám mosolyogsz, álmos a sóhajod,
kéklik már az ég, elmúlik a hajnal,
szemed kéklőn fénylik, boldoggá tettél.

*Lehunynom a szemem, ábrándozom,
Csodás dalodat örökké dúdolom,*

14. Álmodtam

Csodás dalodat örökké dúdolom,
Ha lehunynom szemem, ábrándozom,
másként kellett volna időm tölteni?
Eszembe jut: életem milyen volt,
Élet szépségére, lét nyugalomára,
lelkem óvására nem figyeltem,
mint egy rideg robot dolgom úgy tettem,
értékes percek múltak egymás után,
magamnak szebb napokat képzeltem,
ahol nyugalom van ott jó helyen élni,
érték a tudás, szépség és szorgalom,
ahol nincs léte bűnnek, szegénységnek.

*semmi se igaz, ábránd volt minden.
Fényes tükörben csak bámulom magam?*

15. MESTERSZONETT: Ábrándozom

Fényes tükörben csak bámulom magam,
elszállt az álom, hiába vártalak;
érzem: tavasz lesz nemsokára már,
kinyílt már a tulipán és kankalin,
Csókjaid tűzében, napsütésben,
Méhek szállnak gyűjtve édes mézet,
a bagoly még egyszer nagyot huhog.
Ha rád gondolok, boldogság tölt el!
Hiába zúg a szél, a tél, múlik rég' a tél,
A kislepkék, csipognak és tátognak.
Csillagos éjszaka, álmodva szépet
elmúlt fáradságom, megpihentem!

*Gondolatomban már itt vagy nálam.
Csodás dalodat örökké dúdolom,*

Készült: 2014. október 19 – 2016. október 15,
Petrarca ölelkező rímképlettel, sorismétléses és Mesterszonettel.

1b. SZONETTKOSZORÚ - ÁLMODOZOM³

1. Álmodom

Szemem lehunyom és álmodozom,
még kisleány vagyok – gyenge, ártatlan
képzeletemben repülök hozzád már,
veled szárnyalok, láttalak álomban.
Elém toppantál, jöttél, fehér lovon
megláttam arcod, nagyot dobbant szívem,
csókkal köszöntöttél, álltál előttem,
s megcsodáltam daliás alakod.
Fényes tükörben, álmokban fürödve
szemem behunyom, látom jövőmet:
hittem, te leszel életem öröme.

*Sok idő pergett le homokórámon,
Szemem lehunyom és álmodozom,*

2. Tavaszváró

Ülök a szobában lobogó tűznél,
kinézek a tájra – hópihéek ágya
mindenhol, amerre szemem ellát
s csillogó fehér ruhát magára ölt.
Duruzsoló kályha lángjai mellett
a közelgő tavaszt várom merengve,
körülottem mindenhol sűrű a csend,
vár valamire, bizsereg a szívem.
Ha melegen süt le rám a napsugár,
s olvadozni kezdenek a jégtáblák:
majd virágba borulnak az orgonák,
madarak dalától zsong már a határ,

*szívem csordultig telt szeretettel,
érezem a tavasz balzsamos illatát.*

3. Jó a kikelet

Odakünn mindenhol hóborított táj,
faágakon jégcsapok csillogása,
derült ég ragyog hófehér tájra,
a fákra meleg napsugár csókja vár.
Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
sík lejtőn nesztelen síelők-szánok
s gyerekek zsvaja tölti be a tájat,
oszlopon fekete varjak kárognak.
Csendben jó a kikelet, olvad a jég,
madár dalától a határ, hangos lesz
zöldül az erdő, felettünk kék az ég.
Lelkünk ujjong, szívünkben szeretet él,

*Kéményen fészket rak a gólyamadár,
érezem: tavasz lesz - nemsokára már.*

1b. Versek **koszorú versei**:

1. Álmodozom
2. Tavaszváró
3. Jó a kikelet
4. Itt a tavasz
5. Májusi szonett
6. Júniusi áradat
7. Augusztus
- 8-9.10. Mesél az erdő
11. Vihar
- 12-13. Viharban
14. Álmodom
15. Mesterszonett

³ Ennél a RENDEZÉSI KÖNYVÉNél a legelső sortól kezdve, minden versnél az első sorokat használtam fel, azonban NINCS SORISMÉTLÉS, érdekelt az eredmény, mivel az eredeti versek nem sérültek benne.

4. Itt a tavasz

Friss szellő fúj Keletről, Korán van még,
rám süt a nap, a szememet kinyitom,
tüdőmbé a friss levegőt beszívom,
mert reggelenként engemet ez éltet.
Ablakomon bekacsint a napsugár,
gyorsan fürdöm, fölfrissülök ezután.
Felöltözve s megfésülve, jövök már
leülök az asztal mellé, kávé vár,
tányéromon vajás kenyér, kakaó,
gyorsan eszem, sietek, a munka vár.
Odakünn gyönyörű tavasz van már,
kinyílt már a kankalin és tulipán.

*Szeretem a május havát, tavaszon,
enyhe szellő suttog nékem titkokat.*

5. Májusi szonett

Beborult a napfényes ég felettünk,
búsongani elég volt. Sétálj egyet,
ne félj esőtől, én melletted leszek,
megfogom a kezéd, féltve őrizlek.
Szívem szomorú, tele fájdalommal,
fájó sebeimet kérlek, gyógyítsd be.
Olyan az életem, mint a nyári zápor,
hiába sóhaj, maradok csak vándor.
Mikor lesz felettünk ragyogó kék Ég?
Mit gondolsz kedves, boldogok leszünk még?
Úgy szeressél engem, mint valaha rég',
melletted maradok, szomorú ne légy!

*Napsütésben, csókjaid tüzében,
ha rád gondolok, boldogság tölt el!*

6. Júniusi áradat

Fényes nyári nap sétálni megyek,
melegben nézem a kirakatokat.
Dörgés ereje rázza meg a fákat,
ijedten húzom össze a ruhámat.
A derült kék ég beborul felettem,
villám csapkod fekete fellegből,
fal mellé húzódom a zord időtől
ernyőmet a fejem fölé emelem.
Olyan az élet, mint a nyári zápor,
viharral tör rám, váratlanul támad;
attól rettegek, mindjárt elsodor.
Zúgva, hömpölyögve tör ránk az ár,

*tengervíz zúdul be az otthonokba,
ár elönt mindent, ami útjában áll.*

7. Augusztus

Zúg a szél, elmúlt már a meleg nyár,
kabátot magunkon jól összehúzzuk,
mégis néha-néha kicsit fázunk még,
de virágos a táj, kiderült az ég...
A fecskék Afrikából útra keltek,
fárasztó útjuk után hazatértek,
gondosan elfoglalták a fészket,
igazítják, javítják, tojásokra ülnek,
majd utána egymást váltogatva
melengetik, összekeverik, majd
s a tojások kikelnek nemsokára.
A kiefecskék, csipognak és tátognak,

*útra kél, csőrben hozza az étket
fecskék így etetik a fiókákat.*

8. Mesél az erdő

Óh, mily' jó veled erdőben sétálni,
míg a sas felszáll, fel a magas égig,
kiterjesztett szárnyát, erős lábait
lent csodálkozva nézik fiókái.
Lépteink alatt gallyak ropognak,
fák tetején madarak pihennek,
katicabogarak szállnak sietve,
egy özvegy madár búsan szól a fán.
Csitt... hallgatom, az erdő mit mesél
madarak halk dala csendesen kiéri,
talpunk alá falevelet hord a szél.

*a virágporát szárnyuk alá rejtik,
s hazaszállnak gyűjtve édes mézet.*

9.

Míg ősfák alatt az erdő megpihen,
alant zöld békák sokasága brekeg,
fenn tátja a száját kismadár-sereg,
s madár dala hallszik a fák tetején.
Csendesen zsong az erdő, ha szél támad
mókusok ugrálnak, a gally megreccsen,
hangyaraj sietve nyüzsög fatörzsén,
hátukon hordozzák nagy bábjaikat.
Enyhe szellőtől levelek zizegnek,
a nyáráltető melegét siratják,
nekik már őszi levelek üzennek.
Tücsök pengeti húrját hegedűnek

*nagy faágon vidámam kacsint egy
bagoly majd még egyszer nagyot huhog.*

10.

Mi ketten csendben átkarolva egymást,
halljuk, mit mesél az erdő nekünk,
míg sétálunk ősfák ágai között,
balzsamos illatok felénk szállnak.

Szívünk dobog, éled a szerelem,
nem reméltem megélni ennyi csodát.
Szép fejed hajtsd a vállamra és nézz a
szemembe, tudjam, te mit üzensz nekem?
Egymást átölelve elmondod majd
nekem, mit mesél az erdő. Ott ülünk
a Göncölszekerén ketten, halk zene
mellett, a pirkadó hajnalt várjuk.

*Lélekben felszállunk a fellegekbe,
álmunknak már sohasem lesz vége!*

11. Vihar

Az éj leple alatt vihar közeleg,
színes faleveleket görget a szél,
se embert, se állatot nem kímél.
A villám lecsap, ha mennydörög az ég,
lezúduló eső elől futnom kell.
Elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, (de) nincs hová a fejem letenni.
Mi lesz velem? Segíts én Istenem!
Erdő mélyén mindenütt néma csend,
már nem villámlik, vihar is elült,
a fán harkály-doktor kopog odafenn.
Már derült kék az égbolt felettem,

*a tájon csend honol körülöttem,
elmúlt fáradságom, megpihentem!*

12. Viharban

Lombsátorban hallgatom műzsám dalát,
szívembe hatoló csodás melódiát
átjárja fájó lelkem minden zugát,
kezemmel dobolom csodás ritmusát.
Holdfénynél álmodva libbensz énfelém,
fátylad felhők között kúszik utánad.
Míg hallom dalod kísérő akkordját,
a vágy és a bánat engem elemészt.
Lombok árnyékában halkán dalolom
gyönyörűen zengő akkordokkal,
lelkünk összeforrt a vad vágyakkal.
Lágy muzsika mellett száll sóhajom,

*már gondolatomban jöttél hozzám,
ezerszer játszottál nekem zongorán.*

13.

Gyertyák lobognak, mély csend mindenhol,
lelkemben megszólal a halk szopránod,
sóhajaink a magasságba szállnak,
szemünket lezárva együtt álmodunk.
Álmomban suttogó hangodat hallom
halk zene fülemnek, békés a lelkem,
ha pirkad a hajnal, s te itt mellettem,
a szemed ragyogó csillagát látom.

Csöndben nézem a hajnal ébredését
ne zavarjam meg a szép álmodat.
Rám mosolyogsz, álmos a sóhajod,

*elmúlik a hajnal, kéklík már az ég,
Arra gondolok, életem milyen volt.*

14. ÁLMODOM

Arra gondolok, életem milyen volt,
időm tölteni másként kellett volna.
Élet szépségére, lét nyugalomára,
lelkem óvására nem figyeltem,
úgy tettem dolgom, mint egy rideg robot,
Annyit leszűrök belőle már most,
múltak egymás után értékes percek,
magamnak szebb napokat képzeltem,
ahol nyugalom van és olyan helyen
lett volna jó élni, ahol érték a
szépség mellett a tudás, szorgalom,
ahol nincs léte bűnnek, szegénységnek.

*Életem folytán azt kellett megélnem:
semmi se igaz, ábránd volt minden.*

15. MESTERSZONETT - ÁLMODOM⁴

Szemem lehunyom, és álmodozom,
Ülök a szobában lobogó tűznél,
odakünn mindenhol hóborított táj,
Friss szellő fúj Keletről, korán van még,
beborult a napfényes ég felettünk.
Fényes nyári nap sétálni megyek,
Zúg a szél, elmúlt már a meleg nyár.
Óh, mily' jó veled erdőben sétálni,
míg ősfák alatt az erdő megpihen,
Míg ketten csöndben átkarolva egymást,
az éj leple alatt vihar közeleg,
lombsátorban hallgatom műzsám dalát.

*Gyertyák lobognak, mély csönd mindenhol,
semmi se igaz, ábránd volt minden.*

Készült: 2013. október 4. – 2014. június 6.

⁴ RENDHAGYÓ koszorú: a versek utolsó sorainál nincs szóismétlés. Azonban, **minden versnél** az első sorokat használtam fel Érdekelt az eredmény, mivel az eredeti versek nem sérültek benne. Csak próbálkoztam.

2a. TAVASZ–TERMÉSZET – SZONETTKOSZORÚ

Mesterszonettel

1. VADON MÉLYÉN

Erdő sűrűjén lépeget őzcsapat
rettenve-figyel a rezdülésekre,
jobbra és balra riadtan tekint'nek,
amikor közelben veszélyt érznek.
Sötét égen ragyog már a telihold
sűrű bokrok között a bagoly huhog,
éjszaka mélyén félelmes a vadon,
nem olyan nyugalmas, mint valaha volt.
Csendben osonnak bokrok közt az őzek,
rettegnek – farkasok bűzét érzik már.
Vigyázva suhannak, hisz' vész közeleg
hozzájuk, félelem járja testüket.

*Gyerünk már! – mintha sugallná neki,
őzanya gidáit féltve tereli.*

2.
Őzanya gidáit félve tereli,
– mintha sugallná: neki gyerünk már!
Tóparti békák hangosan brekegnek,
vígán élnek, még sötétben sem félnek,
mert a gólyamadár nem vadász éjjel,
tojásain csendben, fészkében pihen.
békák kuruttyolása messze hangzik
tücskök zenéje kíséri csendesen;
őzgidát ijeszti, ha madár rebben,
menten futásnak ered az őzcsapat.
Vadonban úr a természet ereje,
azt megváltoztatni helyes nem lenne,

*a gyöngébbeknek csekély az esélye...
ahol az őserő győzedelmeskedik!*

3.
Ahol az őserő győzedelmeskedik,
az éjt bejárja farkas üvöltése,
szerte az erdőn apróvadak félve
húzzák össze magukat, hogy életbe'
maradjanak, a természetnek esdve.
Fák közt szarvasok, bokrok alatt nyulak
rezzenés nélkül egymáshoz bújnak,
nehogy őket farkas-horda fölfedje,
rettegve megy az idő, percek múlnak,
a fák ágait ködpaplan lepi be,
holdfénytől őket óvón eltakarja,
a merev lábaik görcsbe rándulva

*szusszanás nélkül meg sem moccannak,
kísértő éjszaka múlását várják.*

Versek a koszorúban

Versek

- 1-2-3. Vadon mélyén
- 4-5. Néma erdő
- 6. Tavaszvárás
- 7-8. Ébenfa
- 9-10. Színes varázslatok
- 11-12-13. Mennydörög és villámlik
- 14. Viharban
- 15. Mesterszonett

4. NÉMA ERDŐ

Kísértő éjszaka múlását várják,
csendes erdő, magányosan leng árván
az üres madárfészek a faágon s
búslakodik, mint az én lelkem árnya.
Faágakon reccsen a gally, már félholt
homályba révedezve, ha rám néznek,
körülölel néma táj, csak szél süvölt,
lelkem őre láncsa csörren, fenn a hold.
Szívem remeg, oly félelmetes a táj,
sziklatömb tetején ül fekete sas
figyel a földre, éhesen koncra vár.
Mi ez a csend, mért nem dalol a madár?

*Fészekben fiókák éhesen várnak...
senki se tudja, hová szállt a madár?*

5.

Senki se tudja a madár hová szállt...
félve tekintek szét a néma tájon,
fülem hallja, mire készül a Föld,
mindenhol némaság a rónaságon,
már semmi sem zöld, a szél se rebben.
Vétkes ember, a Földet lerombolta,
kizsákmányolta, javaink már sehol,
a sors nem kímél, kakukkszóra már
hiába várunk, az idő rég lejárt.
Ember! Szállj magadba, bánd bűneid,
kérjél kegyelemet, érezd vétkeidet,
míg erdőben újra dalol a madár,

*többé ne éhezzenek, a fiókák,
étket csőrben hozza az anyamadár.*

6. TAVASZVÁRÁS

Étket csőrben hozza az anyamadár,
testünk zsibongva várja a jó időt,
hallom a szellő susogását, ébred
az erdő, érzem a nap sugarát:
Várom a jövőt, száll a gondolat,
amint tavaszi eső simogatja...
Nap melege az álmos ágakat
élteti, a fák ágain rügy fakad,
bimbó hasad, virágtól illatos az
erdő. virágtól hajlanak az ágak.
Tavaszi széllel száll a méz illata,
illatát szétárasztja a határba.'

*méhek ezre száll virágról-virágra
a zsongás titkokat rejt magába'...*

7. ÉBENFA

A zsongás titkokat rejt magában,
fák lombjai közt madarak dalolnak,
reánk a nyári napsugár ragyog,
kéz-a kézben, csak te és én vagyok.

A zöld réten kispataokban víz csobog,
benne kishalak ficáncolnak, kell-e
nekünk ennél jobb? Hallgatjuk a szelő
susogását, szívünk dobbanását.
A csend halk zenéje ezer szónál,
sokkal többet mesél. Felettünk (az)
Esthajnal csillag ragyogó fénye
tölti be a romantikus éjszakát,

*körbe-körbe az apró csillagok
röpködnek és fényben sziporkáznak.*

8.

Fényben sziporkáznak a csillagok.
Mondd meg nekem, szived miről mesél,
talán épp' a szép jövőnkről regél?
Örüljünk az életünknek, adjunk
hálát a boldogságért, napsugárért,
étket adó földekért, a zöldellő
rétekért... patakok tiszta vizéért...
szellő susogásáért, kis bogarak
nyüzsgéséért, élőlények létéért,
mezőn nyíló virágok illatáért,
a röpködő madarak víg daláért,
az Égen tündöklő csillagokért,

*az életünkért, s minden javakért,
mindenért mit Teremtőnk nekünk adott!*

9. SZÍNES VARÁZSLATOK

Mindent, mit Teremtőnk nekünk adott!
Örömöm, ha kitekintek az ablakon,
Jóisten festette a szép tájakat...
Add meg a módját, színesebbre fessd át.
Csodás a mi Földünk, bárhol keresgélsz,
szép kavalkádból válogass kedvedre:
a csodás naplementét rajzold meg.
Ha lombos ágak között erdőben jársz,
higgyed, hamar látod az eredményt,
egy madárfészekben örömd leled.
Ha az alkony jó, csendesül a szél,
brekegnek a békák, a tücsök zenél.

*Hallgatom a csendet, természet rendjét,
öröm a szívnek élni békességben!*

10.

Öröm a szívnek békességben élni!
Melyik évszak szebb? Tán a tél, amikor
a tájat lepi fehér hótakaró,
mikor jó a kikelet s ibolyák nyílnak,
lelkünk telve édes borzongással,
és vadvirágok édes illatával?

Talán szebb a nyár, rózsá illatával
telve, minden ágon bimbó: sárga,
fehér, rózsaszín, bordó és a vörös-
rózsá ezerféle árnyalatával,
szerelemre gyújtó aromájával...
Rózsafák, futórózsák, rózsabokrok,

*Földünket elárasztják illatukkal,
szerelmes szíveket lánggra lobbannak.*

11. Mennydörög és villámlik

A szerelmes szívek lánggra lobbannak.
A sötétségből sárgás fény villan,
majd váratlanul lecsap a villám
Égen komor fellegek kavarogva
– ijesztő dörgések kísértében.
Róka koma félve bújik a lyukba,
kölykeit sietve maga alá húzza.
Az állatok menedéket keresnek.
Sokáig tart, nem enged a vihar!
Madarak a faágakon ijesztőn
vijjognak, fészek aljára húzódnak.
Udvaron egy megtermett komondor

*ugatva adja tudtára világnak:
félek a dörgéstől és villámlástól.*

12.

Félek dörgéstől és a villámlástól,
akár csak a nagy fekete kandúr,
‘ki villámgyorsan a kamrába’ surran,
– ahol sokkal jobb – ott ő a nagyúr!
Elbújik, mert odakünn villámok
csapkodnak és hangosan mennydörög
rázza a fákat. Ember-állat retteg,
mert a népet bünteti Isten átka.
Tovább nem tűrheti a Nagyúr, ami
odalenn a züllött Földön zajlik, ahol
háborúznak, és sosincs’ nyugalom.
Éhezés, gyilkosság és csalás teszi

*boldogtalanná az emberi létet,
békeesség helyett harag él szívekben.*

13.

Békeesség helyett szívekben harag él.
Teremtőnk az emberek gonoszságát
villámokkal és mennydörgéssel sújtja,
hogy megbánják súlyos bűneiket.
Jó lenne, ha végre, arra ébrednénk,
hogy békeességben- és szeretetben
élni sokkal jobb, emberséges lenne!
Addig csapkod sötétből-sárgás fénnel,
kísér villámmal szörnyű égzengéssel,

zajjal... a büntetés azokra zúdul,
akik tönkre teszik a világunkat.
Földünk csodáival elégedettek

*vagyunk, égi Atyánk teremtette.
Békesség helyett szivekben harag él.*

14. VIHARBAN

Az éj leple alatt, vihar közeleg
se embert, se állatot nem kímél...
színes falevelet görget a szél
ékesség helyett szivekben harag él.
Lezúduló eső elől futnom kell.
Elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, de nincs hová a fejemet
letenni. Mi lesz velem? Segíts meg
Istenem... Erdő mélyén néma a csend,
már nem villámlik... a vihar is elült,
harkály-doktor kopog a fán odafenn.
Kiderült a kék Égbolt felettem...

*Égi Atyánk szeretve teremtett.
– elmúlt fáradtságom... megpihentem.*

15. MESTERSZONETT - Tavasz - természet **Mesterszonett**

Erdő sűrűjén lépeget őzcsapat
őzanya gidáit félve tereli,
az őserő győzedelmeskedik,
s kísértő éjszaka múlását várja.
Senki se tudja, a madár hová szállt,
étket csőrben hozza az anyamadár...
a zsongás titkokat rejt magába'
s fényben sziporkáznak a csillagok...
mindent, mit a Teremtőnk adott nekünk
öröm a szívnek élni békességben,
s a szerelmes szivek lángra lobbannak.
Félve a villámlástól és dörgéstől,

*békesség helyett harag él a szívben
– elmúlt fáradtságom – megpihentem.*

Készült: 2013. október 23. – 2014. június 6. - 0,10

2b. VADON MÉLYÉN – SZONETTKOSZORÚ⁵

Mesterszonettel

1. VADON MÉLYÉN

Erdő sűrűjén özcsapat lépeget
rettenve-figyelve rezdülésekre,
jobbra és balra riadtan tekint'nek,
amikor közelben veszélyt éreznek.
Sötét égen ragyog már a Telihold
sűrű bokrok között huhog a bagoly,
éjszaka mélyén félelmes a vadon,
nem olyan nyugalmas, mint valaha volt.
Csendben osonnak bokrok közt az őzek,
rettegnek, érzik a farkasok bűzét,
vigyázva suhannak, hisz' vész közeleg
rájuk, félelem járja át testüket.
**Gyerünk már! – mintha sugallná neki,
őzanya gidáit féltve tereli.**

2.

Őzanya gidáit tereli félve,
gyerünk már! – mintha sugallná neki...
Tóparti békák hangosan brekegnek,
vígán élnek, még sötétben sem félnek,
mert a gólyamadár nem vadász éjjel
tojásain csendben pihen fészkében.
Békák kuruttyolása messze hangzik
tücskök zenéje csendesen kíséri;
őzgidát ijeszti, ha madár rebben,
az özcsapat menten futásnak ered,
vadonban úr a természet ereje,
azt megváltoztatni helyes nem lenne,
**a gyöngébbeknek csekély az esélye...
ott az őserő győzedelmeskedik!**

3.

Ott az őserő győzedelmeskedik
az éjt bejárja farkas üvöltése,
szerte az erdőn apróvadak félve
húzzák össze magukat, hogy életbe'
maradjanak, a természetnek esdve.
Fák közt szarvasok, bokrok alatt nyulak
rezzenés nélkül egymáshoz bújnak,
nehogy őket farkas-horda fölfedje,
rettegve megy az idő, percek múlnak,
a fák ágait belepi ködpaplan
holdfénytől őket óvón eltakarja,
görcsbe rándulva a merev lábak,
**szusszanás nélkül meg sem moccannak,
kísértő éjszaka múlását várják.**

Versek a koszorúban

1-2-3. Vadon mélyén
4-5. Néma erdő
6. Tavaszvárás
7-8. Ébenfa
9-10. Színes varázslatok
11-12-13. Mennydörög és villámlik
14. Viharban.
15. Mesterszonett

⁵ Ebben a koszorúban található versek címét nem ismétlem meg, mivel az előbbinél megtalálható.

4. NÉMA ERDŐ

Kísértő éjszaka múlását várják,
csendes erdő, magányosan leng árván
az üres madárfészek a faágon
búslakodik, mint az én lelkem árnya.
Faágakon reccsen a gally, már félholt
homályba révedezve, ha rám néznek,
körülölel néma táj, csak szél süvölt,
lelkem öre láncsa csörren, fenn a Hold.
Szívem remeg, oly félelmetes a táj,
sziklatömb tetején ül fekete sas
figyel a földre, éhesen koncra vár.
Mi ez a csend, mért nem dalol a madár?
***Fészekben fiókák éhesen várnak...
senki se tudja, hová szállt a madár?***

5.

Senki se tudja a madár hová szállt...
félve tekintek szét a néma tájon,
mire készül a Föld – fülem hallja,
mindenhol némaság a rónaságon,
a szél se rebben, semmi sem zöld már.
vétkes ember a Földet lerombolta,
javaink már sehol, kizsákmányolta.
A sors nem kímél, kakukkszóra már
hiába várunk, az idő lejárt rég!
Ember, bánd bűneid, szállj magadba,
kérjél kegyelemet, érezd vétkeid,
míg erdőben újra dalol a madár,
***többé ne éhezzenek a fiókák,
étket csőrben hozza az anyamadár.***

6. TAVASZVÁRÁS

Csőrben hozza anyamadár az étket,
testünk zsibongva várja a jó időt,
hallom a szellő susogását, ébred
az erdő, a nap sugarát érzem,
száll a gondolat, a jövőt várom,
amint tavaszi eső simogatja.
Nap melege az álmos ágakat
élteti, a fák ágain rügy fakad,
bimbó hasad, virágtól illatos az
erdő, faágak hajlanak virágtól,
tavaszi széllel száll méz illata.
Méhek szállnak virágról-virágra,
***a határban röpködnek ezrével,
a zsongás magába' titkokat rejt...***

7. ÉBENFA

A zsongás titkokat rejt magába',
madarak dalolnak fák lombjain,
a nyári napsugár reánk ragyog
kéz-a kézben, csak te és én vagyok
A zöld réten kispataokban víz csobog,

benne kishalak ficákolnak, kell-e
nekünk ennél jobb? Szelő susogását
hallgatjuk, ahogy dobog a szívünk,
A csend halk zenénél, ezer szónál,
sokkal többet mesél. Esthajnal-csillag
felettünk ragyogva az Égen halad,
csodás-fényével betölti az éjszakát,
**körbe-körbe járva apró csillagok
röpködnek és fényben sziporkáznak.**

8.

Csillagok sziporkáznak a fényben.
Mondd meg nekem, a szív miről mesél?
Talán épp' a mi szép jövőnkről regél?
adjunk hálát, a boldogságért, az
az éltető napsugárért, étket adó
földreért, a zöldellő rétekért, a
patakok tiszta vizéért, a szellő
susogásáért, a kis bogarak
nyüzsgéséért, élőlények létéért,
mezőn nyíló virágok illatáért,
a röpködő madarak víg daláért,
az Égen tündöklő csillagokért,
**az életünkért, s minden javakért,
mindenért, mit Teremtőnk nekünk adott!**

9. SZÍNES VARÁZSLATOK

Mindent, mit Teremtőnk nekünk adott!
Örömöm lesz, ha kitekintek ablakon,
fessd át színesebbre, add meg a módját,
mert Isten csodás tájakat festett.
Bárhol keresgél, csodás a mi Földünk,
szép kavalkádból válogass kedvedre:
a csodás naplementét rajzold meg.
Ha erdőben jársz lombos ágak között,
higgyed, hamar látod az eredményt,
egy madárfészekben örömöd leled.
Ha az alkony jó, lecsendesül a szél,
brekegnek a békák, a tücsök zenél.
**Csendet hallgatom, a természet rendjét,
öröm a szívnek élni békességben!**

10.

Öröm a szívnek élni békességben!
Melyik évszak szebb? Talán a tél, ha
fehér hótakaró lepi be a tájat,
mikor jó a kikelet s ibolyák nyílnak,
lelkünk telve édes borzongással,
és vadvirágok édes illatával?
Talán szebb a nyár, rózsa illatával
telve, minden ágon bimbó: sárga,
vörös-rózsa, fehér, rózsaszín, bordó
és még ezerféle árnyalatával,
szerelemre gyújtó aromájával?
Rózsafák, futórózsák, rózsabokrok,

*Földünket elárasztják illatokkal,
szerelmes sziveket lángra lobbantják.*

11. MENNYDÖRÖG ÉS VILLÁMLIK

A szerelmes szivek lángra lobbannak.
A sötétségből sárgás fény villan,
majd váratlanul lecsap a villám.
Égen komor fellegek kavarnak
ijesztő dörgések kísértében.
Róka koma félve bújik a lyukba,
kölykeit gyorsan maga alá húzza.
Az állatok menedéket keresnek.
A vihar nem enged, sokáig tart!
Madarak ijesztőn a faágakon
vijognak, fészek aljára húzódnak.
Udvaron egy megtermett komondor
**ugatva adja tudtára világnak:
fél a dörgéstől és villámlástól!**⁶

12.

Fél a dörgéstől és a villámlástól,
akár csak a nagy fekete kandúr,
'ki villámgyorsan a kamrába' surran,
– ahol sokkal jobb – ott ő a nagyúr!
Elbújik, mert odakünn villámok
csapkodnak és a hangos mennydörgés
rázza a fákat. Ember-állat retteg,
mert a népet bünteti Isten átka.
Tovább már nem tűrheti a Nagyúr,
ami odalenn a züllött Földön zajlik,
nyugalom soha sincs, 'és háborúznak,
gyilkosság és éhezés, csalás teszi,
boldogtalanná, az emberi létet.
Lelkekben harag él békeesség helyett.

13.

Lelkekben harag él békeesség helyett.
Teremtőnk az emberek gonoszságát
sújtja villámokkal és mennydörgéssel,
hogy súlyos bűneiket megbánják.
Jó lenne, ha arra ébrednénk végre
hogy békeességben- és szeretetben
élni sokkal jobb, emberséges lenne!
Addig csapkod sötétből-sárgás fénnel
villámmal és égzengéssel, szörnyű
zajjal... azokra zúdul a büntetés,
akik a világunkat teszik tönkre.
Elégedettek lehetnének Földünk
**csodáival, amit hajdanán nekünk
Égi Atyánk szeretete teremtett.**

⁶ Képet az Internetről kölcsönöztem.

14. VIHARBAN

Égi Atyánk szeretete teremtett.
Az éj leple alatt vihar közeleg,
görget a szél színes faleveleket,
se embert, se állatot nem kímél...
lezúduló eső elől futnom kell...
elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, de nincs hová a fejemet
letenni. Mi lesz velem? Segíts meg
Istenem... Erdő mélyén néma a csend,
már nem villámlik... a vihar is elült,
harkály-doktor kopog a fán odafenn,
a kék Égbolt felettem kiderült,
a tájon csend honol körülöttem
– elmúlt fáradságom... megpihentem.

15. MESTERSZONETT – Vadon mélyén⁷

Mesterszonett

Erdő sűrűjén lépeget özcsapat,
őzanya gidáját félve tereli,
ahol az őserő győzedelmeskedik,
várják kísértő éjszaka múlását,
Senki se tudja a madár hová szállt...
Étket csőrben hozza az anyamadár.
A zsongás titkokat rejt magába',
a csillagok fényben sziporkáznak.
Mindent, mit Teremtőnk nekünk adott!
Öröm a szívnek békeességben élni!
A szerelmes szívek lánggra lobbannak.
Fél a dörgéstől és a villámlástól,
Harag él szívekben békeesség helyett.
Elmúlt fáradságom... megpihentem.

Készült: 2013. október 23. – 2014. november 2.

3. CSEND ÉS SZERETET – SZONETTKOSZORÚ

1. CSEND

Csend ül a fényben – nekem ez remény,
ha süt a Nap, és bérceken zúg a szél.
Mert mindig jó veled élni kedvesem,
a fényt csak te sugározhatod felém.
Csend ül a szélben és a napfényben,
ha szikrákat szór csendes zenével.
Hevesen ver, s lüktet fájó szívem,
ha énfelém közeledsz édesem.
Égi tüneményt nézünk minden este,
egymás mellett állunk kéz- a kézben

Versek a koszorúban

- 1-2. Csend
- 3-4. Tavaszálmodás
5. Esőben
6. Fúj a hideg szél
7. Jó a tavasz
8. Tavasz
9. Szerelmes vers
10. Csitt, gitár húrja peng
11. Karodba zárva
- 12-13-14. Remé
15. Mesterszonett

⁷ Mesterszonettnél a koszorút körbejárva, a 14. verssor helyett annak utolsó sorát használtam fel.

ragyogó csillagfényben fürödve.
Együtt hallgatjuk a mély csendet,

*kérlek, maradj meg nekem örökre,
így élünk boldogan, reménykedve.*

2.

Így élünk mi boldogan, reménykedve:
egyszer sétáltunk ketten, jut' eszembe,
néztük a csillagokat, egy nyári este,
szerelmes szavakat suttoztál nekem,
szemembe nézve halkán arra kértél:
válasszunk magunknak csillagot, mint
Erzsike Petőfi versében régen.
Felnéztem az égre, s a Göncölszekér
ragyogott felém... Kiválasztottuk
a csillag legkisebb kerekét, tovább
sétáltunk, kezünket egymásba fonva
a forró nyárestén. Eszembe jutott

*később felnézni a sötét csillagos égre,
az éj varázsát sosem elfeledve.*

3. TAVASZÁLMODÁS

Sosem feledhetem az éj varázsát.
Hallom susog a szellő, érzem a nap
langy-sugarát. Lassan ébred az erdő...
Gondolatom messze szállva érzi a
jövőt. Langyos eső simogatja az
álmos fákat, napsugár melengeti.
Fák koronáján rügy fakad, bimbó
hasad, s az erdő virágba borul...
az illatos akácvirágától a fák
lehajlanak, illatuk a tavaszi
szellővel messzire szállnak a légben.
Az erdő megtelik élettel: méhek

*röpködnek egyik virágól-másikra,
zsongásuk titkokat rejt magába'.*

4.

Zsongásuk titkokat rejt magába',
fák lombjai között madár dalol,
reánk a nyári napsugár ragyog,
szellő suttoz, csak te és én vagyok.
Körülöttünk kispataokban víz csobog,
benne kishalak ficákolnak, kell-e
nekünk ennél jobb? Hallgatjuk a szellő
susogását, szívünk jobban dobog.
Csend többet mesél ezer szónál, halk
zenénél. Az Esthajnal csillag fenn
fáradozva ballag az Égbolton,
enyhe szellő lengeti a fákat,

*s az Égen csillagok sziporkáznak,
a Föld felé aranyrögök szállnak.*

5. ESŐBEN

A Föld felé szállnak aranyrögök.
Reggelre beborult a csillagos Ég;
melletted leszek, az esőtől ne félj,
mert fogom a kezed, féltve őrizlek,
Fájó szívemet betölti fájdalom –
kérek, gyógyítsd be sajgó sebeimet.
Mint a nyári zápor olyan az élet,
hiába sóhaj, maradok csak vándor.
Mikor lesz felettünk ragyogó kék Ég?
Mit gondolsz kedves, boldog leszek még?
Úgy szeressél engem, mint valaha rég',
melletted maradok... szomorú ne légy!

*Csókod tüzében, izzó napsütésben
ha rád gondolk, boldogság tölt el!*

6. FÚJ A HIDEG SZÉL

Boldogság tölt el, ha rád gondolk
gyere ide mellém, tőlem sose félj.
Fenn a faágon egy madár fészkel,
siess az ölembe, csak téged várlak.
Elmúlt már a vihar, zeng a madárdal,
fényben csillan erdő, megázott a föld,
virágözön fölött puha párnás köd...
hallgassuk meg együtt, most jó a hajnal.
Szép nap virrad ránk, én szerelmesem,
csak figyeld a csendet, hunyd le szép szemed
s gondolj rám akkor, ha a hajnal dereng.
Csodás nap köszöntött ránk, hidd el nekem:

*kart-karbaöltve holdvilágos éjen
boldogság felé együtt jössz velem.*

7. JÓ A TAVASZ

A boldogság felé együtt jössz velem.
Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
oszlopon fekete varjak kárognak,
szánok-síelőik siklanak nesztelen.
Odakünn hóborított táj mindenhol,
hófehér határra derült ég ragyog,
csupa hideg jégcsap csillog faágon,
a fákra meleg napsugár csókja vár,
olvad a jég... Csendben jó a kikelet,
madarak dalától a határ hangos lesz,
zöldül az erdő, felettünk kék az ég,
golyamadár a kéményen fészkel.

*lelkünk ujjong, szívünkben szeretet,
már nemsokára érezzük a tavaszt!*

8. TAVASZ

Érezzük: tavasz lesz – nemsokára:
rügyek pattannak fenn a faágakon,
erdőszélén kinyílt már a kankalin
estefelé halkan szól a mandolin.
Lágy szellő már a hajunkat legyezi,
sápadt arcunkat napsugár égeti.
Kék pillangók szállnak el mellettünk,
ha vasárnap a templomba igyekszünk.
Szebben ragyognak fenn a csillagok,
korán hajnalban ragyog a kék ég,
a tavasz illatát már, talán érzik.
A lelkünk szeretettel telve van,

*szívünk dobbanása ritmusra ver...
pezseg az élet, éltet a remény!*

9. SZERELMES VERS

Pezseg az élet, s éltet a remény,
megtalálod óhajod, ha akarod
a neked legkedvesebbet. Igaz, hogy
nehéz az élet, elhiheted nekem.
Téged elveszítni' sosem akarlak,
képes lennék éretted megküzdeni,
ha elszakadna lánc a szerelmünknek,
szívem talán örökre meghasadna.
Két szemed csodálattal bámulom,
nélküled az élet már nem jó nekem,
elolvadok, olyan forró szerelmed,
éjjel és nappal csak rólad álmodom,

*Te vagy nekem szerelmem-mindenem,
ha távol vagy, megszakad a szívem...*

10. CSITT, GITÁR HÚRJA PENG

Ha távol vagy, megszakad a szívem.
Nem vagyok egyedül, hallgatom a
csendet, magamban tűnődve álomba
merültem. Lehet, nem most, régebben
éltem, gyönyörűt álmodtam: fenn a
csillagos Égen, napsütötte réten,
virágon sétáltam egyedül lépkedve,
ragyogtak felettem hulló csillagok.
Fátyolfelhők felől gitár halk húrja
pengett, csodás kísérő akkordok,
kedves dalaim fülembe csengenek,
a csodás szólamot csendben hallgatom,

*gitáron kísérem zongora hangját,
ablakomban egy kismadár dalol.*

11. KARODBA ZÁRVA

Ablakomban dalolt egy kismadár:
ültünk a parton, búzavirágok közt,
a nap ragyogott a fejünk fölött,
miránk forró szerelmet sugárzott.

Egymás szemébe bele- feledkezve
reménykedünk boldogabb jövőbe',
a percek gyorsan múltak, nem figyelve
fittyet hánytunk eljövő időre.
„Ez lett a vesztünk, mind a kettőnk veszte...”
hogyan változik minden, nem érdekelt,
így maradt álom a mi szerelmünk,
szívünk csordultig telt érzélemmel.

*Amikor ránk ragyogott a napsugár,
boldog időket feledni nem lehet.*

12. REMÉNY

Boldog időket feledni nem lehet,
ha látom napfényben tündöklő tájat,
zöldülő mezőket, virágzó fákat,
fájó gondolatot mindjárt feledem.
Hiszem, hogy boldogság lesz a Földön,
hiszem: a borongós sötét eloszlik,
s szívekben a fény is kivirágzik.
Tudom, és hiszek mindig a jövőben,
de ha gát takarja utat előttem,
sírva fakadok, kétségek gyötörnek,
ha nehéz napok állnak mögöttem,
hitem a boldogságtól elröppen,

*mint költöző madárraj, ha útra kel,
s borús idő után Nap süt felettem.*

13.

Borús idő után Nap süt felettem,
másként látom már a gondjainkat;
elfeledem a borús rossz napokat,
és szép álmaimat szőni kezdem...
A sötétség szele gyorsan megfordul,
és szívemben a reménység kigyúl.
Örömnöpre kongnak a harangok,
város utcáin a fények kigyúlnak:
gyertyák díszítenek minden ablakot,
ünnepi ruhát öltenek az emberek,
már a sötétől többé félni nem kell:
a mi Urunknak hallgassuk szavait,

*megmutatja az önzetlen szeretetet,
elvezet bennünket az öröklétbe.*

14.

Elvezet bennünket az öröklétbe,
s hamuból alkották őseinket
porból lettünk. Itt éltek elődeink
a Kárpátok alatt, mint esendőek
meghalunk, ha út az utolsó óránk,
végső állomáshoz köves út vezet
oda eljutni nehéz mindenkinek.
Lelki értékünk megmarad mindenkor.

Dalunk a csendről-szeretetről zengjen
és lelkünk rezdüléseiről szóljon,
emlékezzen mindenki titkainkra.
Alkossunk értéket és gyöngyszemeket,

*hogy utódaink miránk majd büszkék
legyenek, s örökségnek örüljenek!*

15. MESTERSZONETT: CSEND ÉS SZERETET

Csend ül a fényben – nekem ez remény,
így élünk boldogan, reménykedve:
az éj varázsát sosem feledhetem,
zsongása magában titkokat rejt.
A Föld felé aranyrögök szállnak,
ha rád gondolok, boldogság tölt el,
s a boldogság felé együtt jössz velem.
Érzem, tavasz lesz – nemsokára már:
pezseg az élet, éltet a reményem,
ha távol vagy tőlem, szívem megszakad.
Egy kismadár dalt zengett felettünk,
boldog időket feledni nem lehet,

*borús idő után is kisüt a Nap,
Urunk vezet minket az örök létbe.*

Készült: 2013. október 31 – 2014. június 5

4. ELMÚLT IDŐK EMLÉKEI – SZONETTKOSZORÚ⁸

1. ELMÚLT IDŐK EMLÉKEI

Behunyom szemem, jönnek emlékeim,
kedves emlékként a múltból érkeznek:
fehér babakocsiban ül kedvesen
kacagó kicsi, szőke gyermekem.
Arca derült, mosolyogva néz fel rám,
huncutság és vidámság a szemében.
Kacagása messze hangzik, dús haját
a szellő fújja, akkortájt – jó volt még!
Nem tudtuk, hogy mi vár ránk, azt hittük
boldogság, de vidámság mégsem jött el!
Azért kell rá gondolni, hisz' megéltünk
oly időket, vissza elmúlt napokat,
**igaz az, vidám napra nem virradtunk,
de arra ébredtünk: Isten vigyáz ránk!**

Versek a Koszorúban

1. Elmult idők emlékei.
- 2-3. Őszi estén
4. Ne hagyj el
5. Sötétben élni
6. Nyári délután
- 7-8. Kibékülés.
9. Nagymamára emlékezem
10. Mesterszonett: Elmult idők

⁸ A koszorú Shakespeare-i háromszor abab szakasz, a végén kétsoros szakasz, cc, vagy cd rímképpel készült.

2. ŐSZI ESTÉN

Arra ébredtünk, hogy Isten vigyáz ránk!
Hervadni kezdenek őszi virágok, nap
sem perzsel olyan forrón, mint nyáron,
jól esik sétálni színes napnyugtán
a parkban, majd hazatérni fáradtan
a békés lakásba. Nagy konyhában
a serpenyőben étel, láng lobog alatta,
fények gyúlnak, s illatától az asztal
mellé éhesen ül le a nagycsalád.
Lassan elkészül az étel, s vidáman
csevegve a várják kész vacsorát.
Édesanyjuk bőven nagykanállal
**mindenkinek oszt a tányérjába,
a finomságot gyorsan fogyasztják.**

3.

A finomságot gyorsan elfogyasztják,
utána mindjárt kéri a repetát.
Mindenki jóllakott, s lassan elfogy
az étel, tömve pocakjuk, az arcok
kipirultak a lakomán. Elfáradt
a legkisebb fiú, álmos nagyon;
a lefekvés ideje is eljött már,
hamar elcsendesedik a család...
A fürdőszobában tisztálkodnak,
majd pizsamába bújva mondják el az
esti imát, szemük álomtól lassan
lecsukódik – lehel enyhe csókot
**anyjuk homlokukra – végre lepihen,
s a szép őszi este így múlik el!**

4. NE HAGYJ EL

Így múlik el a szép őszi este!
Magam vagyok, élem éltem, mint egy
falevél, megtiporva, sötétségben...
nem, mint bátor, szomorúan, mint egy
vándor. Magányosan nem jó élni,
nincs miben reménykedni. Egyedüllét
akkor is rosszat sugall, ha az eszed
ural téged. Úgy érzem, most el kell,
mennem: idegen itt nekem minden.
Nagy bánat dúl a fájó szivemben,
félelem fog el, kérlek, maradj velem:
Kérlek, jöjj hozzám és fogd meg kezem;
**ne menj el, maradj nálam hű szerelmem.
Hidd el: megnyugszik a fájó lelkem.**

5. SÖTÉTBEN ÉLNI

Hidd el: megnyugszik a fájó lelkem,
ha nem ragyogna semmi fény, sohasem
sütne ránk napsugár... Milyen érzéssel
hatna ránk? Nem zöldülne tavasszal
a rét... a virágok nem nyílnának ki...
sivár környezetben búsan élhetnénk...

fény nélkül; örök sötétségben élet
sem lehet, s abban örömet nem lelhet
senki. Ha nem volna sehol sem fény,
hogyan tudnánk remélni? Fény nélkül nem,
hanem csak fénytől nyílik a szerelem.
Örök sötétségben nem lehet élni,
és abban senki nem gyönyörködhet.
Az kedves, ha a Nap fénye melenget.

6. NYÁRI DÉLUTÁN

Szeretem, ha a Nap fénye melenget.
Fürödni saját autónkkal megyünk,
ételt kosárba viszünk, bort üvegbe
töltünk, majd dalolva elindulunk.
A nagy tavak mellett megpihenünk,
árnyas fák alá ülünk, kibontjuk a
csomagot, jóízűen falatozunk.
Ruhánkat ledobáljuk, ránk süt Nap,
lubickolunk a tóban. Nemsokára
indulunk haza; gulyát hajtanak,
az út tele van gágogó libákkal...
Megkondul a falu harangja, hangja
száll a magasba, nemsokára leszáll
az est, fáradtan sietünk haza...

7. KIBÉKÜLÉS

Itt az est, fáradtan haza sietünk...
Jó lenne kibékülni egymással,
mint teveled harcba lenni örökké.
Szeretnék vízparton együtt sétálni
kéz- a kézben, járkálni zöld mezőkön.
Mesélni érzelmekről, eloszlatni
nyugtalanágunkat. Az erdő csendes
susogását hallgatva, elfeledni
életünk sok búbánatát. Figyelve
madarak csivitelését, lágy szellő
suttogna a fülünkbe: ha kezünket
egymásnak nyújtánánk, félreértések
köztünk elmúlnának. Téged mi bánt?
Szólj nyugodtan rám, ha megsértettelek!

8.

Ha megsértettelek, nyugodtan szólj rám,
megértem, arcodon látom, valami
nincs rendjén. Szemedbe nézve – olyan
sötét a víz, mint a kútban, s olyan mély
büszkeséged. Meghallanám a te
sóhajod, minden kívánságod eléd
raknám. Forró kezembe vonnám kezed,
hiába ne küzdj ellene – szeretlek –
megsúghatom neked, s arra kérlek,
karjaim közt pihenjél meg. Mondhatom:
most már beláthatod, hogy jó vagyok
én tehozzád kedvesem mindenkor,

*szólj hozzám, s ha valamikor bánkódom,
vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.*

9. NAGYMAMÁRA EMLÉKEZEM

Vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.
Emlékezem még, hogy kislánykoromban,
szünidőkben, Erdélyben nyaraltam.
Akkor nagyon idősén, a Nagymamám
az udvarban állt szálfaegyenesen.
Kedves mosollyal várt engem, nagy tál
epret tartott reszkető kezében,
ősz haja lobogott a szélben, hosszú
ruhában tipegett elém. Mindig nagy
örömmel utaztam hozzá, füstöt
eregető vonaton, az ablakban
állva, kanyarogva fenyőfák között,
**ábrándoztam. Bámultam a tájat,
csodáltam égis nyúló fenyőfákat.**

10.

Csodáltam égis nyúló fenyőfákat,
élvezettel szívтам magamba a
sűrű fenyőerdő csodás illatát.
A front közeledett határainkhoz,
búcsúznom kellett a rokonainktól...
Édes jó nagyanyám karjába ölelt,
fülembe suttoгta: utoljára lát.
A jövendölése beteljesedett:
többé nem ölelhetett engem soha.
Elment örökre, postás hozta a hírt:
havasok aljában, fenyőfák alatt
Páva község temetőjében nyugszik
**őseikkel alussza örök álmát
s az égis mezőkről tekint le ránk.**

11.

Az égis mezőkről tekint le ránk.
Októberben nektek nyílnak virágok,
sírokra borulnak krizantém-csokrok.
Temetőt járva gondolunk mi rátok,
szeretnék én is kimenni hozzátok.
Kimegyek hozzátok, azt megígérem,
bár nehezen bírom már a járkálást.
Mécset lángja mellett imádkozom,
sírotokra virágcsokrot teszek.
Gondolatban most a temetőt járom...
Édesanyám, ott leszek veletek.
Édesapám! Kedves Testvéreimhez
**megyek, tudjátok, titeket sohasem
feledlek: Guszti, Bandi és Pista!**

12.

Nem feledlek: Guszti Pista és Bandi,
ahogyan gyermekkorunkban, együtt
leszünk most is gondolatban megint

mindnyájan, a nagy ebédlőasztalunk
köré ülünk majd. Kedves Édesanyánk
szeli a kenyeret, szerető szóval
meri sorban a finom levest, majd a
túrós-tésztát osztja, tetejére szór
ropogósra pirított szalonnából.
Ha finom süteményeire gondolok,
szememből a könnyek mindjárt hullanak.
Jó volt hallgatni halk szavát apánknak,
ha valami csínyen minket talált.
Szeretettel gondolok most is rátok.

13.

Szeretettel gondolok most is rátok,
jó volt veletek felnőni, emberre
érni, együtt élni kedves családban.
Már nem jutok el messzi temetőbe,
ahol nagyszüleimet temették el.
Őseim Erdélyben és Felvidéken,
fenyőfák alatt nyugosznak' régen.
Most a nagymamára emlékezem,
'kihez diákkoromban oly szívesen
jártam; a gyertyalángja mellett értetek
mondom imám, titeket sem feledve.
S most rád gondolok, egyetlen szerelmem
ki nehéz sorsomban engem vigasztaltál.
A sírod messze, oda nem jutok el.

14.

Nem jutok el oda, a sírod messze,
hozzád lélekben megyek el, erőmet
összeszedve, sírod mellett leszek,
gyertya-lángjánál borítom virággal,
köszönöm Neked a boldog napokat,
amit életedben nekem nyújtottál.
Most a hősi halottakra gondolunk,
kik háborúban és szabadságharcban
értünk s hazánkért áldozták életük;
temetőt járva gondolunk majd rátok.
Mindenszentekkor járjuk a temetőt
lábunk alatt színes falevél ropog,
virágos sírokon lángok lobognak,
s a szívek szeretteinkért dobognak.

15. MESTERSZONETT: Elmúlt idők emlékei

Behunyom szemem, jönnek emlékeim.
Arra ébredek, Isten vigyáz rám.
A finomságot gyorsan fogyasztják,
a szép őszi este így múlik el!
Hidd el, megnyugszik a fájó lelkem.
Szeretem, ha a Nap fénye melenget,
itt az est, fáradtan hazasietek.
Szólj rám nyugodtan, ha megsértettelek.

Vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.
Csodáltam égis nyúló fenyőfákat,
az égi mezőkről tekintenek ránk,
most is szeretettel gondolok rátok
**mindnyájatokra, messze van sírotok,
de szívem mindig értetek dobog.**

Készült: 2014. január 19 – 2014. június 2.

5. CSALÓDÁS-BÁNAT – SZONETTKOSZORÚ⁹

Mesterszonettel

1. VÁNDOR AZ ÉLET ÚTJÁN

Hosszú vándorutamon elfáradtam,
olyan jó lenne már megpihenni,
semmi gondra ne kellene figyelni,
gyenge vagyok, az erőm már fogytán.
Jó lenne gyönyörködni szép tájakban,
megfürödni lágy tenger vizében.
Szorgalmas voltam egész életemben,
megtettem mindent a családomnak,
nehéz években gondjukat viseltem,
gyermekeimet szeretve neveltem,
ők már felnőttek, pihennem kellene.
Oktattam és tanítottam őket,

*kegyeket nem úgy mérik, hogy jó legyen,
az élet kegyetlen igazságtalan.*

2. VESS, HOGY ARATHASS

Az élet, kegyetlen, igazságtalan,
valóban tengernyi a feladat,
időnként én is láthatok falakat:
éppen elém áll valami akadály.
Por felszárad, mert elvonult előtte
a zápor, elvettem magot-búzáat
kenyérnek, amikor meghúzzák
a kislelő harangját, elkezdhetem
a munkám, hogy a mag kikeljen, Péter-
Pál napján aratni lehessen. Ha a
házában laza a bizalom, ki lesz a felelős,
ha a dolgok nem mennek maguktól?

*Szakadt szálakat egymás mellé fűzni,
kinek kell szálakat újra kötni?*

Versek a koszorúban

1. Vándor az élet útján
2-3-4. Vess, hogy arathass
5-6-7. Rémülten állok
8-9. Felláztam!
10-11-12-13-14. Bánatom magamban
suttogom...

15. Mesterszonett: Csalódás-bánat

⁹A koszorú készült Petrarcai ölelkező rímképlettel, szabályos sorismétléssel.

3.

Kinek kell szálakat újra kötni?
vagy újabb csomókba rendezni? Ha
megdőlné a bukott rendszer, és a
bizalom elvész, nem fontos senkinek
ami korábban érték volt. Magot nem
vetnek, nem aratnak silány ugaron,
senkit nem érdekel, nincsen aratás
mert jövőre nyomorog a nemzet,
és minden családnak jut-e majd kenyér?
Nincs többé aratás, konyhán jó falat,
üres a gyomor, sírnak a gyerekek.
Munkájuk elveszett, nyomorog a nép,

*hiányzik a kenyér, kamrák üresek,
minden hiába, az áldás elmarad!*

4.

Az áldás elmaradt, minden hiába!
Ki mondja meg nekem, most mit tegyek?
Mozdulni se merek, hogy zajt ne üsse!
A telefonom a másik szobában,
a mobilom meg a konyhában van.
Ki jöhet nekem a segítségemre,
ha csoda nincs, itt mindennek vége...
betörő áll az előszobámban...
meg sem moccan, tán' érzi, hogy megláttam?
Vagy ő is épp' úgy fél, akár csak én?
Talán azt sem tudja, hogy mit tegyen.
Múlnak a percek, nő a rettegésem,

*mozdulatlan állva én meg őt nézem.
Most lassan a tükörtől elhúzódom...*

5.

RÉMÜLTEN ÁLLOK

Most lassan a tükörtől elhúzódom,
ne lásson benne a betörő engem.
Hogy segítsen eme szorult helyzetben
a Mindenhatóhoz fohászkodom.
Tekintetem faliórára szegzem,
hiszen jön a postás a levelekkel!
Nem hiszek már a nyitott szememnek sem,
a felismerés mar belém hirtelen.
Ilyen alkalommal mit lehet tennem,
mert valaha kedvesem – áll előttem,
apja gyerekemnek, betörőnek hittem!
Arcán keserűség, könny hull szeméből,

*visszaemlékezem lemondásokra,
megélt gondokra és kedves órákra...*

6.

Kedves órákra visszaemlékezem...
de igaz: emberként élni nem tudott
velünk, ránk mindig csak gyötrődést hozott:
a gyermekei elbújtak előle,
féltek tőle. Az órán alig telt el
néhány perc, mégis a rémületünk
számunkra óráknak tűnt, múlt az idő,
kedvesem csak bámul a semmibe,
ő sem gondolt arra, hogy találkozunk
a lakásban. Félttem, mint valaha
régén, a szeme vadul reám tapadt,
s rémülten a menedéket kerestem,

*mint valaha, ha ittasan jött haza.
Tudtam, semmi jóra nincs reményem.*

7.

Tudtam, semmi jóra nincs reményem.
Emlékszel még más életre, milyen volt
akkor egy este? Hadd tudjam meg, mit
várhatok, mondd el nekem részletesen,
ha majd egyszer eszedbe jut miket
tettél életedbe? Milyen ember
voltál régen, ott laktál lenn, a város
szélén, akkor zárva tartottak téged?
Egész életedre kíváncsi lennék:
mondd el nekem: hová lettek a kincsek!
Jó volna, ha rólad mindent tudnék.
Emlékszel? Egyszer nekem megígérted,

*nekem adod az egészséget. Ebből nem
lett semmi, nem hallgatom a mesédet!*

8. FELLÁZADTAM

A mesédet nem akarom hallgatni!
Elhitttem neked: angyalok várnak rám,
hogyan beteljesül hűn áhított vágyam!
Ki ne szeretné, hogy várják, s valaki
a szerető párját meglelje végre?
Elhagytál engem, most mit tehetek?
Veled együtt itt hagytak a remények,
bús magányomban siratlak téged.
Nem biztos, hogy ezt te megérdemled:
engem becsaptál, tévútra vezettél...
pedig mindig forrón szerettelek,
Te az érzelmekkel mitsem törődöttél:

*hiába fáj, a szívem meghasadt,
elmentél tőlem, elfogyott reményem.*

9.

Elmentél tőlem, elfogyott reményem.
Te sosem akartad elhinni nekem,
hogy szerettelek teljes szívemmel,
a hűtlenséged hogyan értsem meg?
Mondd meg nekem, miért legyek egyedül?
könnyű másnak olyat adni hírül,
amitől a telt bukszája kiürül!
Hűséges társ mellett szeretnék élni,
de ahhoz két érző, szerető szív kell.
Becsaptál engem, tévútra vezettél,
forró szerelmemmel mitsem' törődtél,
elhagytál engem, nem maradt reményem,

*nem vagy hozzám méltó már ezután:
Isten veled! Agyó! – Becsaptál engem!*

10. Bánatom magamban suttogom...

Isten veled! Agyó! – Becsaptál engem.
Érzem, más lett minden körülöttem,
tudom én, élni mindenkor szerettem
idézem múltam, de magam se értem,
engem jó szerencsém sosem hagyott el.
Békésen viseltem, mit rám mért sorsom,
lassan feledem, amit elszenvedtem.
Életem folyamán bíztam Istenben,
hogy csak jobb jöhet, abban mindig hittem:
sok nélkülözés után csak jobb lehet,
mert borús idő után jó kikelet!
Mégsem váltak valóra álmaim, mert

*művészi pálya helyett kenyerem
irodai robottal kerestem.*

11.

Robottal kerestem a kenyeremet,
három gyermekem, abból neveltem fel,
ők tanultak és nőttek, növekedtek.
Sorsukat széppé tenni igyekeztem,
életem értelmét bennük leltem meg,
boldogulnunk apa nélkül kellett,
így volt megírva nekünk a Nagykönyvben.
Múlt az idő, a percek peregetek...
alig hittem el, hogy ők már felnőttek,
sorsuk hozott nekik is jót és rosszat,
amiben én már nem tehettem sokat!
Napjaim csendes magányban tengnek,

*otthonomban azon töröm fejem,
mit előírt sorsom, megtettem-e?*

12.

Megtettem-e, amit előírt sorsom?
Életet adtam három gyermeknek,
értük fáradoztam erőmhöz képest,
fészekrakáshoz alapot nyújtottam.

Hátamon hordom nehéz keresztemet,
Az unokákra vigyáztam szívesen...
mindig örömmel láttam, hogy fejlődnek,
öröm töltött el, ha velük lehettem.
Minden léptüket, figyeltem vigyázva
gyümölcsös kertemben a természetet
játszadózva nálam ismerték meg.
Felnövekedve gondjukban osztoztam,

*őket jó útra terelni akartam,
– nyugdíjas koromban is dolgoztam.*

13.

Nyugdíjas koromban is dolgoztam,
mert kellett a pénz a háztartáshoz,
abból tudtam vinni ajándékokat.
Mivel építkeztek, ezért hívtak sokszor,
nekem öröm volt, ha velük lehettem,
siettem hozzájuk nekik segíteni,
mindig szerettem róluk gondoskodni,
ha velük voltam, örömmel tettem.
Kis unokát babusgatni szerettem,
ki segített volna rajtunk más, mint a
nagy mama, jó volt ott köztük lennem.
most is nagyon hiányoznak nekem...

*mert csak magamban hallgatom a csendet,
s a bánatom magamnak suttogom el...*

14.

Bánatom csak magamnak suttogom el,
magam vagyok, szomorún élem életem,
mint egy vándor őszi falevélként,
földön eltaposva egy sötét estén.
Úgy érzem, valahova mennem kell,
ez a táj idegen már körülöttem,
unalmas már, fájó emlék itt minden...
Nagyon szépen arra kérlek, ne hagyj el.
Nehéz utakon jártam, jobbat vártam.
Jó barátok elhagytak, elfáradtam,
álmaimból fölébredve mit láttam?
Körbefogva egy kicsi, elhagyatott

*szigeten, a hullámozó tengerben
cápák lubickolnak, s rám vigyorognak!*

15. MESTERSZONETT – CSALÓDÁS-BÁNAT

Hosszú vándorutamon elfáradtam,
az élet kegyetlen és igazságtalan.
Ki kötözi újra a szálakat,
minden hiába, az áldás elmaradt.
Most a tükörtől lassan elhúzódom,
emlékezem megélt kedves órákra.

Tudom, nincs reményem semmi jóra,
a meséket hallgatni nem akarom!
Elmentél tőlem, elfogyott reményem,
becsaptál engem, Isten veled, agyó!
Robottal kellett keresni kenyerem,
megtettem-e, mit előírt a sorsom?

*Nyugdíjas koromban is dolgoztam,
bánatom magamnak suttogom el...*

Készült: 2013. november 9. – 2014. június 2.
Ezt a szonett-koszorút gyakorlásnak szántam.

6a. DEMOKRÁCIA (1) SZONETTKOSZORÚ¹⁰

Mesterszonettel

1. DEMOKRÁCIA

Kicsi voltam, mikor országunkat megszállták,
s háborúra virradt a nemzetünk.
Nem mi kezdtük, csak belekeveredtünk.
Határainknál már dúltak a csaták,
fiainkat vitték, és besorozták.
Indultak vidáman, víg nótaszóval,
mert azt hitték, hogy védik a hazát.
Milyen élet jutott akkor hazának,
milyen sors jutott népnek a hazában?
Hiszen ismét veszítettünk háborút,
mert sorszerűen vesztes mellé álltunk.
Ki kérte őket? Hatalmas áradat

*jött nagy hadával, átlépte a határt
milliós számú szovjet katonával.*

2.

Milliós számú szovjet katonával
Tán senki se kérte! – vagy ki tudhatja,
megleptek bennünket, csapataikkal
egyszerre hívatlanul bevonultak,
– s ahogy állítják – „felszabadítottak!”
Falvakat, városokat elfoglaltak,
és győztesekként ők parancsoltak!
Végre tavaszon nagyhatalmú urak
békét kötöttek – de milyen békét?
Negyven évig ihattuk mérges levét!
Kifosztották gazdag területeket,
– ‘hol testvérek, rokonok élnek – minket

*meg se kérdeztek! Hazánkban „már béke”
van, gyilkos fegyverek nem dörögnek!*

Versek a koszorúban

1-8-ig: Demokrácia
9-12-ig: Árad az Ipoly
13-14: Ébredjetek
15. Mesterszonett

¹⁰ Petrarcai szabályos, ölelkező rímekkel készült a mesterszonett is!

3.

Béke van, fegyverek nem dörögnek.
Háború alatt sokan megrokkantak.
Katonáknak és nekünk, az ifjaknak
a földig lerombolt hazát kellett
újjáépíteni. Beindultak a gyárak, ép
katonáink civilben járnak. Böven
volt mit tenni: kezdődhetett az élet!
Front alatt hadak letiportak minden
kézzel foghatót elhurcoltak, romba
döntöttek otthonokat, iskolákat,
– a szövetséges katonák is –,
letarolták bevetett határainkat.

*Mi felszántottuk a feldúlt mezőket,
parlag-földeket ismét bevetettük.*

4.

Parlag-földjeinket ismét bevetettük,
hogyan emberhez méltó létet tudjunk
teremteni, romos otthonokat, feldúlt
lakhelyeket kellett rendbe tennünk.
Nekünk kellett fizetni „jóvátételt,”
– azért, –mert országunkra telepedtek?
A megszállás negyven éve alatt is
nyomorúságos létünkkel fizettünk,
és az elillant fiatal évekkel...
akár hét napot (is) dolgoztunk hetenként,
sokat, de a munkánk árán vettünk
új ruhát, lett lakásunk, terített

*asztalunk, mi fiatalon, boldogan
fáradtunk, s néha vigadoztunk.*

5.

Fáradtunk, s néha vigadoztunk,
munkánk nyomán az ország épült-szépült,
azért küzdöttünk, legyen mindenkinek
nyugodt-békés jövője és otthona.
Ezer-kilencszáz-kilencvenben végre
megszabadultunk megszállóinktól.
Igaz, nem úgy, mint a törököktől,
akik ígáját őseink százötven
esztendőn át viselték, a szovjetekhez
nekünk „csupán” negyven esztendőig
volt „szerencsénk”. A huszonegyedik
században mi történt? Akkor élve

*a hőn áhított demokráciában? –
nagyjaink a politikát elszúrták!¹¹*

¹¹ Megjegyzés: Az **elszúrták** szó helyett akár két erősebb kifejezés is megfelelő lenne, mivel máig élveznünk kell annak „gyümölcseit,” de azok a szavak a nyomdafestéket nem tűrik!”

6.

Nagyjaink a politikát elszúrták!
Szovjetek parancsára tették tönkre
a hazát, gazdaságot, gyárat, téeszt,
üzemet, mindent, amit az emberek
szorgos munkával létesítettek, ahol
sok-száz ember – igen, a romák is!
dolgoztak, jól éltek munkájukból a
családjukkal. – Mindez új uraknak
nem tetszett.¹² Ahelyett, hogy bezártak
működő munkahelyet, átszervezték
volna; egymás között elosztották,
szerezték fillérekért busás vagyont,

*ám a régiek helyett elfeledtek
teremteni új munkahelyeket...*

7.

Nem teremtettek munkahelyeket,
országot, gazdaságot tönkretették,
– ahelyett, hogy munkájukat végeznék –
ócsárolják, ölnék az ellenzékét,
egymással vívnak ádáz küzdelmet,
de nem háborúban, fronton, hanem
úton-útfélen, és a parlamentben!
Két táborra szakadt hazánk népe,
mivel választott vezetőinknek
mindig volt ádáz ellensége,
és büntetlenül lázítják a népet,
ezért nálunk sohasem lesz béke

*és nyugalom! Igaz, életünk nehéz
volt a hosszú szovjet megszállás alatt.*

8.

Nehéz volt a szovjet megszállás alatt.
Most könnyebb az élet? Kapitalista
hogyan jobban megtömjé a bukszáját,
tovább áll, dolgozóit, nem sajnálja
kisemmizve rakja lapátjára, nem
édekl, ki ad nekik munkát! Ezért
a megélhetés most még nehezebb!
Ötvenesek- és ifjak világgá mennek.
Nincs, ki velük törődne! A vezetők
intriha helyett azon törhetnék a
fejüket, hazánkban jólétet, munkát
teremtsenek! Aki e hazában él,

*jusson kenyér-étel asztalára,
senki ne éhezzen a hazájába'!*

¹² Talán csak a munkahelyek elnevezése miatt! (Pl. Rákosi Tsz, Sztálin- vagy Lenin- gyár, stb.)

9. ÁRAD AZ IPOLY

Senki ne éhezzen a hazájában!
Sokszor mégsem értem, hogy is van ez?
Most nem divat a hazaszeretet!
Ipoly megáradt, folyónak nem nagy.
Megtelik a medre hóolvadáskor,
egyszerre lecsitul, akár az élet!
Minden változáskor vágyunk jobb létre,
reménykedhetünk, beválhat talán.
Szegény Duna, kibírt annyi mindent,
rég' óta hordja Európa szennyét.
Mély medrében lefolyt már annyi tetem,
lassan mocskos vizében minden elvész.

*Kis nemzetünkre ugyan ki tekint'ne?
Szegény népünket Isten is feledte'.*

10.

Szegény népünket Isten is feledte!
Mindig csak ígérték a jóvátételt,
pedig a segítség nagyon ránk férne.
Ha kispatakok-folyók megduzzadnak,
a Dunába folynak keresve nagy medret,
de szegény népünk hová igyekezhet?
Válaszolni igennel most ki merne,
ha azt kérditek, jobb jövőnk lesz-e?
Lehet: kőből van szíve mindenkinek,
hisz' süket fülbe szól szegénynek jaja.
Kit érdekel most, nincstelenek sorsa?
Éhezni? Meg sem hallja e szót soha!

*Mindig volt gazdag, de sokkal több szegény,
napestig dolgoztak falat kenyérért.*

11.

Napestig dolgoztak falat kenyérért.
A baj, hogy szegénységet örököltünk,
Gazdagnak újját mozdítani se kell:
jólétbe szülik, vagyon hull ölébe.
Kik fillérekért szerzik vagyonukat,
és ügyeskedők mindig voltak/vannak,
'kik szégyen nélkül a szenvedőt nyúzzák,
hogy meglegyen mindég zsíros falatjuk.
Repülőre szállnak, hogy tengerparton
kedvtelésükre süttessék a hájukat,
pénzüket szórják, hogy vagyonukat
számolatlanul költsék luxusbárban.

*Nagy bajt hoz ránk az is, hogy nagyjaink
hivatásuk helyett, csak torzsalkodnak.*

12.

Gazdagok hivatásuk helyett torzsalkodnak.
Inkább a haza jólétén dolgoznának,
– hogy mindenkinek legyen jó falatja –
helyette egymást folyton ócsárolják.

Most a hazában szegénység lett úrrá,
a világnak sokan nekivágnak!
Jó lenne, ha a hatalmasságok
– kik semmittevésben nagy nyugalommal
bársonyszékeikben trónolhatnak –
eszükbe jutna: a szegényeknek is
jólétben kéne élnie! Ha így lesz,
hinnünk kell, hogy jön még nekünk jobb világ,

*Nem hagy magunkra Magyarok Istene,
s végre megfordul sorsunk kereke!*

13. ÉBREDJETEK!

Végre megfordul sorsunk kereke!
Országunkat kirabolták húsz évig!
Milyen lét az, hol kiskirályok vígan
élnek, megrakott asztalnál dőzsölnek,
míg hazánkban a nép fele éhezik?
Ki törődik a szegényekkel? Kinek
lelkiismerete tiszta, köztünk a
helye, jöjjön közénk segíteni!
A hibákat gyorsan kell javítani,
tovább várakozni már nem szabad,
gyorsan el kell feledni minden rosszat!
Út az óra! Ébredés! Figyeljete!

*Tenni kell, segítségre ne várjatok!
Itt az idő, cselekedjete gyorsan!*

14.

Itt az idő, cselekedjete gyorsan!
Országot vezesse, aki érti mit
kell tenni a jövő érdekében: munkát
adjon minden ép embernek, hazában
legyen béke-nyugalom, ne éhezzen
senki. Áldozzanak a közjóért, ne
tömködjék a zsebét – mint tette eddig,
vagyonát a közvagyonból hizlalta!
Lopásnak és csalásnak vessen véget,
'ki abból élt – mert nyugodtan tehetett –
tegyék lakat alá, hogy már ezután
ne jusson ingyen pénz a zsebébe,

*jólétéért becsülettel dolgozzon,
s a luxusban élő is fáradozzon!*

MESTERSZONETT: DEMOKRÁCIA 1.

Még gyermek voltam, országunkat megszállták
milliós számú szovjet katonával.
Most béke van, fegyverek nem dörögnek.
A parlag-földjeinket bevetettük,
fáradtunk, s néha vigadoztunk.
Nagyjaink a politikát elszúrták!
Nem teremtettek munkahelyeket.

Nehéz volt a szovjet megszállás alatt.
Senki ne éhezzen a hazájában.
Szegény népünket Isten is feledte.
Napestig dolgoznak falat kenyérért.
Gazdagok hivatás helyett torzsalkodnak.

*Végre megfordul sorsunk kereke,
Itt az idő, gyorsan cselekedni kell!*

Készült: 2014. október 27. Petrarca-i, ölelkező rímekkel,

6b. DEMOKRÁCIA – SZONETTKOSZORÚ **Mesterszonettel**

1. DEMOKRÁCIA

Háborúra virradt a nemzetünk,
Még kisgyermek voltam. Nem mi akartuk,
nem mi kezdtük, csak belekeveredtünk.
Határainknál már dúltak a csaták,
fiainkat vitték, és besorozták.
Indultak vidáman, víg nótaszóval,
mert azt hitték, hogy védik a hazát.
Milyen sors jutott akkor a hazának,
itt élő népnek milyen lett a sorsa?
Hiszen ismét veszítettünk háborút,
mert sorszerűen vesztes mellé álltunk.
Ki kérte őket? Hatalmas áradat
jött nagy hadával, átlépte határt
milliós számú szovjet katonával.

Versek a koszorúban:

1-8-ig: Demokrácia
9-12-ig: Árad az Ipoly
13-14. Ébredjetek'

2.

Tán senki se kérte! – vagy ki tudhatja,
de egyszerre leptek meg bennünket,
s nagy csapataikkal bevonultak,
– s ahogy állítják: „felszabadítottak!”
Falvakat, városokat, mint győztesek
elfoglaltak, majd, ők parancsoltak!
végre békét kötöttek – de milyen? –
tavaszi napon nagyhatalmú urak.
Hazánkat megfosztották a gazdag
területeitől, – ‘hol testvéreink,
vérrokonok élnek – de minket arról
meg se kérdeztek! Hazánkban „béke”
van, gyilkos fegyverek nem dörögnek!
Van mit tenni: elkezdődhet az élet!

3.

Háború alatt sokan megrokkantak.
Katonáknak és nekünk, az ifjaknak
kellett a földig lerombolt hazát
újjáépíteni. Lassan beindultak
a gyáarak, épségben maradt katonák
civilben járkálnak. Böven volt mit

tenni, a hadak mindent letiportak,
– még a szövetséges katonák is –
nem csupán az ellenséges hadak
mindent elhurcoltak, tönkretettek,
romba döntötték békés otthonokat,
iskolákat, a mezőt letarolták.

***Felszántani kellett feldúlt mezőket,
bevetettük parlagföldjeinket.***

4.

A lebombázott iskolákat, feldúlt
otthonokat kellett felépíteni,
hogyan emberhez méltó létet tudjunk
a fáradt embereknek teremteni.
Nekünk kellett fizetnünk „jóvátételt,”
a megszállás negyven éve alatt
– tán’ azért, mert megszálltak bennünket? –
Ezen túl még fizettünk az elillant
fiatal évekkel, nyomorúságos
létünkkel. Sokat dolgoztunk, egy héten
akár hét napot. A munkánk árán
lett ruhánk, lakásunk megterített
***asztalunk, mi fiatalon, boldogan
fáradtunk, néha vigadoztunk.***

5.

Éreztük, hogy épül munkánk nyomán
az ország. Azért küzdöttünk, hogy legyen
nekünk, majd utódainknak is boldog
otthona, nyugodt, békés, jövője.
Ezer-kilencszáz-kilencvenben végre
megszállóinktól megszabadultunk.
Nem egészen úgy, mint a törököktől,
– akik ígáját őseink százötven
esztendőn át viselték – nekünk a
szovjetekhez „csupán” negyven évig
volt „szerencsénk”. S a huszonegyedik
században mi történt? akkor – élve
***a hőn áhított demokráciával?
Nagyjaink elszúrták a politikát!***

6.

Azt már nem állíthatják, hogy szovjetek
parancsára tették tönkre a hazát,
gazdaságot, téeszt, gyárat, üzemet,
amit az emberek szorgos munkával
létesítettek, ahol sok-száz ember
dolgozott, jól éltek családjukkal
munkájukból, az új uraknak mindez
nem tetszett, lehet, a neve miatt.
Sok működő munkahelyet – a helyett,
hogyan bezárták, inkább átszervezhetnék
volna, mindent tönkretettek, szereztek
vagyont, és osztottak egymás között,
***ám a régiek helyett elfeledtek
teremteni új munkahelyeket...***

7.

Országot, gazdaságot tönkretették,
– ahelyett, hogy munkájukat végeznék,
ócsárolják, öldöklük az ellenzéket,
egymással vívni adózó küzdelmet,
de nem háborúban, fronton, hanem
úton-útfélen, vagy a parlamentben!
Hazánk népe két táborra szakadt,
mivel választott vezetőinknek
mindig lehet adózó ellensége, nem
ellenzéke; mindent megtehetnek,
és büntetlenül lázítják a népet,
ezért nálunk sohasem lesz béke
**és nyugalom! Igaz, életünk nehéz
volt a hosszú szovjet megszállás alatt.**

8.

Könnyebb lenne az élet? Mi változott?
Hiszen még nehezebb a megélhetés!
A kapitalista, hogy a bukszáját
jobban teletömje, tovább áll, nem
sajnálja dolgozóit, kisémmizve
rakja lapátjára, nem érdekli,
ki ad nekik munkát! Ki mondja meg?
Mennek világgá ötvenesek-ifjak!
Nincs, ki velük törődne! A vezetők
intrika helyett azon törhetnék a
fejüket, hazánkban munkát, jólétet
teremtsenek! Ki itt él e hazában,
**jusson kenyér mindenki asztalára,
senki ne éhezzen e hazába'!**

9. ÁRAD AZ IPOLY

Sokszor mégsem értem, hogy is van ez?
Most nem divat a hazaszeretet!
Ipoly megáradt, pedig folyónak nem
nagy. Örülök, mert magyarnak születtem.
Megtelik a medre hóolvadáskor,
egyszerre lecsitul, akár az élet!
Minden változáskor jobb létre vágyunk,
reménykedhetünk, mert most beválik.
Szegény Duna, mennyi mindent kibírt,
rég' óta hordja Európa szennyét.
Mély medrében lefolyt már annyi tetem,
lassan minden elvész mocskos vizében.
**Kis nemzetünkre ugyan ki tekint'ne?
Szegény népünket Isten is feledte'.**

10.

Mindig csak ígérték a jóvátételt,
pedig nagyon ránk férne a segítség.
Ha megduzzadnak kispatakok, folyók
a Dunába folynak nagy medret keresve.
Ki segít rajtunk, ha csattan az ostor?
A szegény népünk hová igyekezzen?

Ki merne válaszolni igennel most?
Ha azt kérditek, jobb jövőnk lesz-e?
Úgy lehet: sokaknak szíve kőből van,
hisz' süket fülbe szól jaja szegénynek.
Kit érdekel most, nincstelenek sorsa?
Soha meg nem hallja e szót: Éhezni!
**Mindig volt gazdag, de sokkal több szegény,
napestig dolgoztak falat kenyérért.**

11.

Nem most találták ki, de a mi bajunk:
hogyan örökbe szegénységet kaptunk.
Gazdagnak mozdítani se kell ujját
jólétbe szülik, vagyon ölükbe hull.
A vagyonukat fillérekért szerzők,
ügyeskedők mindig voltak és vannak,
'kik szegény nélkül nyúzzák a szenvedőt,
hogyan meglegyen mindég zsíros falatjuk.
Repülőre szállnak, hogy tengerparton
süttessék hájukat, kedvtelésükre
szórják pénzüket, hogy vagyonukat
számolatlanul luxusbárban költsek.
**Nagy bajt hoz ránk az is, hogy nagyjaink
hivatásuk helyett, csak torzsalkodnak.**

12.

Ha a haza jólétén dolgoznának,
– hogy legyen jó falatja mindenkinek –
helyette folyton egymást ócsárolják.
Kinek lesz haszna, mire mennek vele?
Itt az idő, gyorsan cselekedjetek!
Most a hazában szegénység lett úrrá,
sokan nekivágnak a világnak!
Jó lenne, ha a hatalmasságoknak
– kik semmittevésben nagy nyugalommal
ülve trónolnak bársonyszékekben –
eszükbe jutna: a szegényeknek is
jólétben kéne élnie! Ha így lesz,
**nem hagy magunkra Magyarok Istene,
s végre megfordul sorsunk kereke!**

13. ÉBREDJETEK!

Országunkat kirabolták húsz évig!
Milyen lét az, hol kiskirályok dúsan
rakott asztal mellett dőzsölnek, míg
ezerszáma éheznek a hazában,
ki törődne szegénysorban élőkkel?
Kinek tiszta a lelkiismerete,
s ha a múltban nem ártott senkinek,
itt a helye, jöjjön közénk segíteni.
A hibákat gyorsan kell javítani,
tovább várakozni már nem szabad,
minden rosszat gyorsan el kell feledni!
Ébredés! Figyeljete, üt az óra!
**Segítségre ne várjatok, tenni kell!
Itt az idő, gyorsan cselekedjete!**

14.

Vezesse országunkat, aki tudja
mit kell tenni jobb jövő érdekében:
házunkban legyen béke és nyugalom,
legyen munkája minden ép embernek.
Olyan legyen, aki áldoz közjót,
ne akarja csak zsebeit tömködni
– mint elődei tették évekig – ‘kik
csak saját vagyonukat hizlalták!
Vessen véget lopásnak és csalásnak,
aki abból élt – mert nyugodtan tehetette –
tegyék lakat alá, hogy ezután már
ne jusson ingyen pénz a zsebébe,
**jólétéért becsülettel dolgozzon,
s a luxusban élő is fáradozzon!**

6b. Mesterszonett (1) DEMOKRÁCIA¹³

Háborúra virradt a nemzetünk!
Tán senki se kérte! – vagy ki tudhatja,
a háborúban sokan megrokkantak,
lebombázott házak, iskolák maradtak.
Éreztük: munkánk nyomán épül hazánk.
Már nem szovjet parancsra tették tönkre
gazdaságot, mindent, mert (ők) már elmentek.
Mi változott? Könnyebb lett az élet?
Sokszor mégsem értem, hogy is van ez?
Mindig csak ígérték a jóvátételt,
Nem most találták ki, de a mi bajunk.
Nagyjaink a haza jólétén dolgozzanak.
**Országunkat kirabolták húsz évig,
a hazát csak az vezesse, aki érti!**

Mesterszonett: (2) DEMOKRÁCIA

Jöttek millió szovjet katonával,
van mit tenni. A parlagföldeket
bevetettük, elkezdődött az élet.
Néha vigadoztunk, fáradoztunk.
Nagyjaink elszúrták a politikát!
Munkahelyet teremteni elfeledtek.
A hosszú szovjet megszállás alatt,
(mégsem) éhezett senki a hazában!
A szegény népet Isten is feledte!
Falat kenyérért napestig dolgoztak,
míg politikusaink torzsalkodtak.
Remélni kell, sorsunk kereke fordul,
**ne várjunk, inkább cselekednünk gyorsan!
A luxusban élők, (is) fáradozzanak!**

Szonettkoszorú készült: 2013. november 15. – 2014. május 31.

¹³ Két Mesterszonett, mindkettő rendhagyó. Érdekel, mi lesz az eredmény. Csak próbálkoztam...
Rímképlet: Shakespeare-i. I. Mesterszonett a versek első soraiból készült, nem ismételve. A II.
Mesterszonett a szakaszok utolsó soraiból született. Shakespeare-i rímek.

7a. TRÉFA- ÉS VALÓSÁG – SZONETTKOSZORÚ

1. LEMARADTAM

Pesten irodalmi est lesz szombaton
mivel meghívtak, én is elmegyek,
– figyelem az órát, sietnem nem kell,
letörölöm a port az íróasztalon.
Közben az írásokat nézegetem,
ki tudja, mi tetszik a zsűrinek ott?
novellákból és versekből választok
amit majd a színházban mondok el.
Készülődöm: Mit vegyek magamra?
Kivasalom a ruhám és öltözöm,
talán jó lesz a sötétkék kosztümöm,
jól illik hozzá a vajszínű blúzom,

*nem mindegy, a színházban hogy nézek ki,
csinosítom magam és sminkelek.*

2.

Csinosítom magam és sminkelek,
befújom magam illatos parfümmel,
a kistáskám, kalapomat felveszem,
megnézem, mit mutat a nagytükör?
Mielőtt a rádiót kikapcsolnám,
hírekben hallom, mi van Budapesten...
azon gondolkodom – mi lesz velem,
sztrájkot hirdet a BKV és a MÁV...
Nem gondoltam, hogy lemaradhatok,
az állomáson barátok várnak,
de azt sem tudom, oda hogy juthatok,
összefogtak ellenem az angyalok.

*– Csak vártam, koptattam a porondot –
nem indul innen se' busz, se' vonat.*

3.

Nem indul innen se' busz, se' vonat,
hallom, Pesten már sztrájkot szerveztek.
Hiába vettem magamhoz verseket,
hogymajd azzal szórakoztassalak...
Elővettem mobilom a zsebemből,
persze, meg se fordult a fejemben,
hogymajd kijelzőn keressem a neveket,
hiszen becenéven vagytok a Neten.
Gombokat mindhiába nyomkodom,
– sehol sem találom a neveket –
keresem... végre, itt egy név: Tomi!
Szia, Tomikám! – üdvözlöm örömmel:

*de hangját hallva, a vér elhűl bennem,
nem te vagy az, hanem a testvérem!*

7/a koszorúban versek

- 1-2-3. Lemaradtam
- 4 . Idő múlásával
- 5-6. Micsoda divat?
- 7. Ha én gazdag lennék...
- 8-12-ig: Ha én vezető lennék...
- 13. TÉLBÚCSÚZÓ
- 14. ÓH, TE ÉDES...
- 15. MESTERSZONETT

4. IDŐ MÚLÁSÁVAL

Nem te vagy az, hanem a testvérem!
Emlékszel még más életre, milyen volt
neked akkor egy este? Kérlek, mondd mit
várhatok, hadd tudjam meg részletesen!
Ha majd egyszer jut eszedbe, miket
tettél életedben, milyen ember
voltál, ott laktál a város szélén
régén... Talán zárva tartottak téged?
Jó volna, ha rólad mindent tudnék.
Hová lettek a kincsek, közöld velem,
egész életedre kíváncsi lennék,
mert azt egyszer nekem megígérted,

*szánod az egészet, ebből eddig nem
lett semmi, rossz hallgatni a mesédet!*

5. MICSODA DIVAT?

Nem lett semmi, mesédet rossz hallgatni!
Furcsa világ ez a mai, higgyétek,
tudjátok meg, mindez milyen kegyetlen,
női mell, ha befedik, csak úgy szexi.
Túlzott, ha a blúzotokból kibuggyan,
farmeretek ne csússzon le, a köldök
se látszódjon ki. Férfinépet jobban
izgatja, (ha) nem tesz a kirakatba.
Ki találta fel: mellet szilikonnal
pótolni? Jobb ötlet juthatott volna
eszébe. Olyan azzal a mell, mintha
egy nagy focilabda lenne a helyén!

*Engem még a látványa is megdermeszt:
női mell helyett szilikon hogy lehet?*

6.

Női mell helyett szilikon hogy lehet,
ami csak egy nagy labda beépítve,
mert kiveszett a természet szépsége!
Okos férfinek nem lehet élvezet.
Hidd el, sivár élet vár utódokra,
külsőség minden ócska látszat csak,
gondoljatok a jövőendő magzatra,
múmellből hogy szopik egy kisbaba?
Óh, hová lett a természetes szépség?
Semmi jóra nem vezet és meg kell
érte fizetni. Csinosabb egy nő,
ha nem teszi a kirakatba testét,

*ha nyáron lenge ruhában sétálva
a természetes szépségét mutatja.*

7. HA ÉN GAZDAG LENNÉK...

A természetes szépségét mutatja.
Jótejkony célokra szórnám a pénzem,
csak jót tennék, fölkeresném a szegény
éhező népet, s őket ellátnám

étellel-itallal, ruhát terítenék
fázó testükre, fűtetlen lakásba
jó meleget vinnék. Sötét szobákba'
napfényes világosságot gyűjtanék.
Asztalukat étkekkel raknám tele,
hogy ne korgó gyomorral feküdjenek
le, mert akkor jókedvvel ébrednének.
Megvigasztalnám bánatos szívüket,

*ajándékokkal kedveskednék nekik,
borús arcukra mosolyt fakasztanék*

8. HA VEZETŐ LENNÉK...

Borús arcokra mosolyt fakasztanék,
minden ép-kezű férfinak és nőnek,
rokkantnak, aggnak és fiatalnak.
Munkát juttatnék minden embernek,
hogy abból magukat és családjukat
eltartsák. Felszántatnám az ország
parlagfűvel benőtt határát, a
helyére ehető terményt, búzát és
mást ültetnék, hogy ne kellene étket,
cukrot-, s egyebet drágán, idegenből
beszerezni. Az elkótyavetyélt
nagy-gazdaságokat és téeszeket

*átszervezve, újra elindítanám,
ha jó módú, gazdag ember lehetnék.*

9.

Ha jó módú, gazdag ember lehetnék,
minden parlagföldet felszántatnék,
legyen aratása minden szegénynek,
ne vegetáljon szegénykosztos kecskével.
Ne hagyja el senki az otthonát, a
megszokott tájat. Megélhetésért ne
ne menjenek városba, nem kellene
magukra hagyni idős rokonokat.
Hazánk értékes földalatti kincsét
idegeneknek nem engedném át,
ha tehetném; munka nélkül tengődő
éhes nép idegenben nem keresne

*munkát, itthon örömmel kibányásznák.
Nem bíznam a ország gazdaságát*

10.

Nem bíznam az ország gazdaságát
politikusra, mert nem ért hozzá;
okos emberek, szakértők tudnák
feléleszteni alvó gazdaságot.
Korabeli üzemek, üres gyárak
épületeit bűn elhanyagolni!
Ha életet lehelnének elhagyott
értékekbe, akkor jobb lét várna a

munka nélkül tengődőkre. Lenne
ismét munkájuk, amiből megélne
a családjuk. Munkaképes emberek
és ifjak serege nem unatkozna,

*mindenki napja munkával telne,
sok éhező családon segítene!*

11.

Éhező családokon segítene!
Itthon tartanám a szakembereket
nem hagynám elvándorolni őket.
Hivatása választott vezetőknél:
hogyan hazájukból az emberek ne
meneküljenek külföldre munkát
keresni, hanem itthon megtalálják
számukra a megfelelő helyeket.
Ha én tehetném, éberem vigyáznám
népem egészségét, hogy mindenkinek
legyen elég ereje a munkához.
Bűn hagyni, hogy ifjaink az iskolát

*befejezve, csupán ténferegnek, s
unalmukban mérgeket szipóznak.*

12.

Unalmukban mérgeket szipóznak,
bűnözés útjára térnek nem saját
hibából, hanem unalomból. Jövő-
képet kell nyújtani az ifjúságnak
és megakadályozni a bűnözést.
Nem hagynám, hogy ebben a hazában
éhezzenek gyerekek és mások
fedél- és meleg ruha híján, télen,
szabadég alatt leljék halálukat!
Ellátnám a kisdíákokat minden
kellékkel, hogy az iskola-padokban
felzárkózni tudjanak a szegények.

*Minden rászorulóknak ajándékot
adnék, arcukra mosolyt fakasztanék.*

13. TÉLBÚCSÚZÓ...

Az arcokra mosolyt fakasztanék.
Mint egy kamasz örülök a tavasznak,
rövid szoknyában járok künn az utcán,
jól esik megfürödni hajnalonként
meleg napsugárban. Virágcsokor
a kezünkben, sógorom azzal köszönt,
mert közeledik a nők napja, minket
köszönt fiúk hada, kapunk csókot,
virágcsokrot, örülünk szép bókoknak.
Remélem, nem feledkezik el rólam
sógorom s hoz ő nékem csokoládét.
Szeretettel szép reggelre virradunk,

*várjuk a szép ünnepet, kezünkben
illatos tavaszi ibolyacsokor.*

14. ÓH, TE ÉDES...

Tavasza van, kezemben ibolyacsokor:
Óh, mennyire szeretlek, kreol arcod,
barna szemed, érzem bűvös illatod,
és az édes-bájos mivoltodat.
Óh de nagyon kívánlak, arra kérlek,
légy enyém, még a gondolat is szép
remény nekem. Amikor közelemben
érezlek, mámor önti el eszemet.
Kérlek, ezért magadra ne váráss
sokáig, a ruhádból is kibont-lak.
Siess hozzám, beteljesül vágyam...
mert igazán szeretlek, most azonnal

*megeszlek, te kíváncsan finom
és édes: MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!*

15. MESTERSZONETT Tréfa és valóság

Pesten irodalmi est lesz szombaton
sminkelek és csinosítom magam,
nem indul innen se' busz, se' vonat.
Nem te vagy az, hanem a testvérem!
Nem lett semmi, rossz hallgatni meséd!
Női mell helyett szilikon hogy lehet,
Nem természetes szépséget mutatja.
Borús arcokra mosolyt fakasztanék,
ha jó módú, gazdag ember lennék,
nem bíznám ország gazdaságát másra.
Éhező családokon segítenék!
Ifjak unalomból mérget szipóznak.

*Az arcokra mosolyt fakasztanék.
Tavasza van, kezemben ibolyacsokor.*

7b. – TRÉFA ÉS VALÓSÁG 2. SZONETTKOSZORÚ

Mesterszonettel¹⁴

1. LEMARADTAM

Szombaton, Pesten irodalmi est lesz
én is elmegyek, mivel meghívtak,
a port letörölöm az íróasztalon,
nem kell sietnem, az órát figyelem.
Közben az írásokat nézegetem,
ki tudja, mi tetszik majd a zsűrinek?
novellákból és választok versekből,
amit kell elmondanom a színházban.
Mit vegyek magamra? – készülődöm:
kivasalom a ruhám és öltözöm,
talán legjobb a sötétkék kosztüm,
lehet, illik hozzá vajsínű blúzom.

*– nem mindegy hogy festek a színházban –
kisminkelem magam és csinosítom.*

2.

Befújom magam illatos parfümmel,
nézem, milyen vagyok a nagytükörben.
A táskámat, kalapomat fölveszem,
már indulhatok, rendben van minden.
Mielőtt a rádiót kikapcsolnám,
mi van Budapesten, hírekben hallom,
mi lesz velem, azon gondolkodom,
sztrájkot hirdet a BKV és a MÁV.
Nem gondoltam, hogy lemaradhatok,
az állomáson barátok várnak,
de azt sem tudom, oda hogy juthatok?
Összefogtak ellenem az angyalok.

*– Csak vártam, koptattam a porondot,
nem indul innen se' busz, se' vonat.*

3.

Hallottam, hogy az utcákon hangosan
ordibálva már sztrájkot szerveztek.
hiába vettem magamhoz verseket,
hogy majd azzal szórakoztassalak...
Mobilom a zsebemből elővettem,
persze, meg se fordult a fejemben,
hogy kijelzőn keressem a neveket,
hiszen, becenéven vagytok a Neten.
A gombokat, mindhiába nyomkodom,
sehol sem találom a neveteket.
Keresem: végre, itt egy név: Tomi!
Szia, Tomikám! – üdvözlöm örömmel:

*de hangját hallva, elhűl bennem a vér,
nem te vagy az, hanem a testvérem!*

14. Megjegyzés: Petrarca, ölelkező rímekkel. Csak úgy próbálkoztam. A Mesterszonett RENDHAGYÓ, némileg eltér az előírásoktól, a versek utolsó soraiból készült, azonban ezeket nem ismételt meg. Így a Mesterszonett rímjei jobban érvényesültek.

4. IDŐ MÚLÁSÁVAL

Vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.
Emlékszel még más életre, milyen volt
neked akkor egy este? Kérlek, mondd el
részletesen, mit várhatok, hadd tudjam
meg! Ha majd egyszer jut eszedbe, milyen
ember voltál, mit tettél életedben, milyen
voltál régen, a város szélén éltél?
Lehet, hogy zárva tartottak téged?
Jó volna, ha rólad tudnék mindent.
Hová lettek a kincsek, közöld velem,
egész életedre kíváncsi lennék,
mert azt egyszer megígérted, nekem

*szánod az egészet, ebből eddig nem
lett semmi, rossz hallgatni a mesédet!*

5. MICSODA DIVAT?

Furcsa világ ez a mai, higgyétek!
Bizony-bizony mondom néktek, emberek,
tudjátok meg, mindez milyen kegyetlen,
női mell, ha befedik, csak úgy szexi,
ha a blúzból a melletek kibuggyan,
farmeretek se csússzon le, s a köldök
se látsszon ki. Férfinépet jobban
izgatja, (ha) nem teszitek kirakatba.
Ki találta fel: mellet szilikonnal
pótolni? Jobb ötlet juthatott volna
eszébe. Olyan azzal a mell, mintha
a helyén egy nagy focilabda volna!

*Engem megdermeszt még a látványa is,
nem jó ötlet melleket így pótolni.*

6.

Hogy lehet szilikon női mell helyett,
ami csak egy nagy labda beépítve!
Abból a természetesség kiveszett,
okos férfinék sem lehet élvezet.
Hidd el, sivár élet vár utódokra!
Külsőség minden ócska látszat csak,
gondoljatok eljövendő magzatra,
múmellből hogyan szopik egy kisbaba?
Óh, hová lett a természetes szépség?
semmi jóra nem vezet és súlyosan
meg kell érte fizetni. Csinosabb a
nő, ha testét nem teszi kirakatba,

*ha nyáron lenge ruhában sétálva
a természetes szépségét mutatja.*

7. HA ÉN GAZDAG LENNÉK...

Nem garasoznék, ha én gazdag lennék,
játékony célokra szórnám a pénzem,
csak jót tennék, fölkeresném a szegény
éhezó népet, s ellátnám őket:

étellel-itallal, fázó testükre
ruhát terítenék, a sötét szobákba'
világosságot gyújtanék, fűtetlen
lakásokba jó melegséget vinnék.
Asztalukat étkekkel raknám tele.
Ha nem korgó gyomorral feküdnének
le, akkor jókedvűen ébrednének.
Megvigasztalnám bánatos szívüket,

*ajándékokkal kedveskednék nekik,
borús arcukra mosolyt fakasztanék.*

8. HA VEZETŐ LENNÉK...

Vezető lennék, első dolgom lenne:
minden ép-kezű férfinak és nőnek,
rokkantaknak, aggnak és fiatalnak
munkát juttatni minden emberek,
hogy abból magukat és családjukat
eltartsák. Felszántatnám az ország
parlagfűvel borított határát, a
helyére ehető terményt, búzát,
és mást ültetnék, hogy ne kellene
cukrot-, és mást drágán, idegenből
beszerezni. Az elkótyavetyélt
nagy-gazdaságokat és tsz-eket

*átszervezve, újra elindítanám,
ha jó módú, gazdag ember lennék.*

9.

Felszántatnám a határt mindenhol,
azon munkálkodnék: szűkölködni ne
kellene csak egy kiskert terméséből
s – vegetálni –kecskével, szegénykoszton.
Ne hagyja el senki az otthonát, a
megszokott tájat. Ne menjen keresni
megélhetést városba, nem kellene
magára hagyni idős rokonokat.
Hazánk értékes földalatti kincsét
idegeneknek át nem engedném,
ha tehetném; mert munka nélkül tengő
emberek máshol nem keresnének

*munkát, itthon örömmel kibányásznák.
Nem bíznam az ország gazdaságát a*

10.

politikusokra, mert nem értenek
hozzá, hiszen okos tudósok- és a
szakértők értik: a gazdaságot
hogyan kellene újjáéleszteni.
Korabeli üzemek, üres gyárak
épületeit bűn elhanyagolni!
Ha életet lehelnének elhagyott
értékekbe, akkor jobb lét várna a
munka nélkül tengődőkre. Lehetne

ismét munkájuk, amiből megélne
a családjuk. Munkaképes emberek
és ifjak serege nem unatkozna,

*mindenki napja munkával telne,
sok éhező emberen segítene!*

11.

Szakembereket itthon marasztalnám
– akik nem találnak most munkahelyet,
nem hagynám elvándorolni őket.
A választott vezetők hivatása,
hogy hazájukból az emberek ne
meneküljenek külföldre munkát
keresni, hanem itthon megtalálják
számukra a megfelelő helyet.
Ha én tehetném, éberen vigyáznám
népem egészségét, hogy mindenkinek
legyen feladatához egészsége.
Bűn, hogy fiataljaink az iskolát

*befejezve, csupán ténferegnek, s
unalmukban mérgeket szipóznak.*

12.

Sokan térnek a bűnözés útjára,
nem is önhibájukból, inkább azért,
mert nem tudnak mást tenni. Jövőképet
kell nyújtani a fiataloknak
és megakadályozni a bűnözést.
Nem hagynám, hogy ebben a hazában
éhezzenek gyerekek és mások
télen fedél- és meleg ruha híján,
szabadég alatt leljék halálukat!
Ellátnám a kisdíákokat minden
kellékkel, hogy az iskolában a
nincstelenek is felzárkózhassanak.

*Minden rászorulónak ajándékot
adnék, arcukra mosolyt fakasztanék.*

13. TÉLBÚCSÚZÓ...

Nemsokára itt a tavasz, örülök,
mint egy kamasz. Előveszem rövid
szoknyám, abban járok künn az utcán.
Úgy hajnaltájt jól esik fürdőzni
meleg napsugárban. Kezemben egy
virágcsokor, sógorom azzal köszönt,
mert közeledik a nők napja, minket
köszönt fiúk hada, kapunk csókot,
virágcsokrot, örvendünk, ha bókolnak.
Remélem, nem feledkezik meg rólam
sógor, ő hoz nékem csokoládét.
Itt a tavasz, kezemben virradatkor,

*virágcsokor, kinézek az ablakon,
jaj, a szívem de nagyon megfájdult!*

Halvány sárgarózsza...
Kép az Internetről.

14. ÓH, TE ÉDES...¹⁵

Óh, mennyire szeretlek, a kreol
színedet, a szép barna szemedet.
Ha meglátlak, érzem bűvös illatod,
és az édes-bájos mivoltodat.
Óh de nagyon kívánlak, arra kérlek,
légy enyém, nekem még a gondolat
is szép remény. Amikor közelemben
érezlek, agyamat mámor önti el.
Kérlek, ezért magadra ne várass
sokáig, a ruhádból is kibont' lak.
Siess hozzám, beteljesül vágyam...
Mert igazán szeretlek, most azonnal

*megeszlek, te kíváncsan finom
és édes: MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!*

5. MESTERSZONETT – Tréfa és valóság

Kisminkelem magam és csinosítom.
se' busz, se' vonat nem indul most innen.
Nem te vagy az, hanem a testvérem!
Nem lett semmi, rossz hallgatni a meséd!
Nem jó ötlet így pótolni a mellet,
nem természetes szépségét mutatja.
Borús arcokra mosolyt fakasztanék,
ha jó módú, gazdag ember lennék.
Nem bíznam a gazdaságot rájuk,
sok éhező emberen kell segíteni,
kik unalmukban mérgeket szipóznak.
Csak adnék, arcukra derűt fakasztanék.

*Jaj, de nagyon – megfájdult a szívem!
Te édes: MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!*

2013. november 22. – 2014. május 30.

7c. TRÉFA ÉS VALÓSÁG – SZONETTKOSZORÚ Mesterszonettel¹⁶

1. LEMARADTAM

Pesten irodalmi est lesz Szombaton
én is elmegyek, mivel meghívtak,
a port letörölöm az íróasztalon,
nem kell sietnem, figyelem az órát.

¹⁵ Ihletem abból lett: a rádióban reggel fél füllel hallottam, hogy Svájcban csokoládé-kiállítás lesz!

¹⁶ Megjegyzés: Petrarcai ölelkező rímképlettel készült: abba háromszor 4-soros-, 11-szótagos versszak után 2-soros versből áll. Csak úgy próbálkoztam. A Mesterszonett RENDEZŐ, némileg eltér az előírásoktól, a versek UTOLSÓ SORAIBÓL, azonban ezeket NEM ISMÉTELTEM meg. Így a Mesterszonett rímjei jobban érvényesülnek.

Közben az verseket olvasgatom,
ki tudja, mi tetszik majd a zsűrinek?
novellákból és versekből választok,
amit a színházban kell elmondanom.
Mit vegyek magamra? – készülődöm:
kivasalom a ruhám és öltözöm,
talán legjobb a sötétkék kosztüm,
lehet, illik hozzá vajszínű blúzom.

*– nem mindegy hogy festek a színházban,
kisminkelem magam és csinosítom.*

2.

Befújom magam illatos parfümmel,
nézem, milyen vagyok a nagytükörben.
A táskámat, kalapomat fölveszem,
már indulhatok, rendben van minden.
Mielőtt a rádiót kikapcsolnám,
hírekben hallom, mi van Budapesten...
Azon gondolkodom – mi lesz velem,
sztrájkot hirdet a BKV és a MÁV.
Nem gondoltam, hogy lemaradhatok,
az állomáson barátok várnak,
de azt sem tudom, oda hogy juthatok?
Összefogtak ellenem az angyalok.

*– Csak vártam, koptattam a porondot,
nem indul innen se' busz, se' vonat.*

3.

Hallottam, hogy az utcákon hangosan
ordibálva már sztrájkot szerveztek.
hiába vettem magamhoz a verset,
hogy majd azzal szórakoztassalak...
Mobilom a zsebemből elővettem,
persze, meg se fordult a fejemben,
hogy kijelzón keressem a nevetek,
hiszen, becenéven vagytok a Neten.
A gombokat, mindhiába nyomkodom,
sehol sem találom a neveteket.
keresem, itt egy név: Tomi, végre!
örömmel üdvözlöm: szia, Tomikám!

*A hangját hallva, elhűl bennem a vér,
nem te vagy az, hanem a testvérem!*

4. IDŐ MÚLÁSÁVAL

Vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.
Emlékszel még más életre, neked milyen
volt akkor egy este? Kérlek, mondd el
részletesen, mit várhatok, hadd tudjam
meg! Ha majd egyszer jut eszedbe, miket
tettél életedben, milyen ember
voltál régen, lakásod város végén.
Úgy tudom, zárva tartottak Téged?

Jó volna, ha rólad megtudnék mindent.
Hová lettek a kincsek, közöld velem,
egész életedre kíváncsi lennék,
mert azt egyszer megígérted nekem.

*Szánod az egészset, ebből eddig nem
lett semmi, a meséd rossz hallgatni!*

5. MICSODA DIVAT?

Furcsa világ ez a mai, higgyétek!
Bizony-bizony mondom néktek, emberek,
tudjátok meg, mindez milyen kegyetlen,
női mell, ha befedik, csak úgy szexi.
Túlzott, ha a blúzotokból kibuggyan,
a farmer se csússzon le, ne látsszon ki
a köldökötök! Férfinépet jobban
izgatja, (ha) nincs kirakatban!
Ki találta fel: mellet szilikonnal
pótolni? Jobb ötlet juthatott volna
eszébe. Olyan azzal a mell, mintha
helyén egy nagy focilabda volna!

*Engem még a látványa is megdermeszt,
nem jó ötlet így pótolni melleket.*

6.

Hogy lehet szilikon női mell helyett,
ami csak egy beépített nagy labda?
Abból a természetesség kiveszett,
okos férfinak sem lehet élvezet.
Hidd el, sivár élet vár utódokra!
külsőség minden ócska látszat csak,
gondoljatok eljövendő magzatra,
műmellből hogyan szopik egy kisbaba?
Óh, hová lett a természetes szépség?
semmi jóra nem vezet és súlyosan
meg kell érte fizetni. Csinosabb egy
nő, ha nem teszi kirakatba testét,

*ha nyáron lenge ruhában sétálva
a természetes szépségét mutatja.*

7. HA ÉN GAZDAG LENNÉK...

Nem garasoznék, ha én gazdag lennék,
játékony célokra szórnám a pénzem,
csak jót tennék, fölkeresném a szegény
éhezó népet, s ellátnám őket:
étellel-itallal, fázó testükre
ruhát terítenék, a sötét szobákba'
világosságot gyújtanék, fűtetlen
lakásokba vinnék jó melegséget.
Asztalukat étkekkel raknám tele,
ha nem korgó gyomorral feküdnének
le, hogy jókedvűen ébredjenek.
Megvigasztalnám bánatos szívüket,

*ajándékokkal kedveskednék nekik,
borús arcukra mosolyt fakasztanék.*

8. HA VEZETŐ LENNÉK...

Vezető lennék, első dolgom lenne:
minden ép-kezű férfinak és nőnek,
rokkantaknak, aggnak és fiatalnak
munkát juttatni minden emberek,
hogy abból magukat és családjukat
eltartsák. Felszántatnám az ország
parlagfűvel borított határát, a
helyére ehető terményt, búzát és
mászt ültetnék, hogy ne kellene étket,
cukrot-, s egyebet drágán, idegenből
beszerezni. Az elkótyavetyélt
nagy-gazdaságokat és tsz-eket

*átszervezve, újra elindítanám,
ha jó módú, gazdag ember lennék.*

9.

Felszántatnám a határt mindenhol,
azon munkálkodnék: szűkölködni ne
kellene csak egy kiskert terméséből
s – vegetálni –kecskével, szegénykoszton.
Ne hagyja el senki az otthonát, a
megszokott tájat. Ne menjen keresni
megélhetést városba, nem kellene
magára hagyni idős rokonokat.
Hazánk értékes földalatti kincsét
idegeneknek nem engedném át,
ha tehetném; munka nélkül tengődő
emberek máshol nem keresnének

*munkát, itthon örömmel kibányásznák.
Nem bíznám az ország gazdaságát a*

10.

politikusokra, mert nem értenek
hozzá, hiszen okos tudósok- és a
szakértők tudják... a gazdaságot
hogyan kellene újjáéleszteni.
Korabeli üzemek, üres gyárak
épületeit nagy bűn elhanyagolni!
Ha életet lehelnének elhagyott
értékekbe, akkor jobb lét várna a
munka nélkül tengődőkre. Lehetne
ismét munkájuk, amiből megélne
a családjuk. Munkaképes emberek
és nem unatkozna ifjak serege,

*mindenki napja munkával telne,
sok éhező emberen segítene!*

11.

Szakembereket itthon marasztalnám
– akik nem találnak most munkahelyet,
nem hagynám elvándorolni őket.
A választott vezetők hivatása,
hogy hazájukból az emberek ne
meneküljenek külföldre munkát
keresni, hanem itthon megtalálják
számukra a megfelelő helyet.
Ha én tehetném, éberem vigyáznám
népem egészségét, hogy mindenkinek
feladatához legyen egészsége.
Bűn, hogy fiataljaink az iskolát

*befejezve, csupán ténferegnek, s
unalmukban mérgeket szipóznak.*

12.

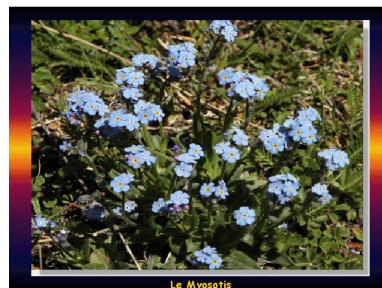
Sokan térnek a bűnözés útjára,
nem is önhibájukból, inkább azért,
mert nem tudnak mást tenni. Jövőképet
kell nyújtani a fiataloknak
és megakadályozni a bűnözést.
Nem hagynám, hogy ebben a hazában
éhezenek gyerekek és mások
– fedél- és meleg ruha híján – télen
szabadég alatt leljék halálukat!
Ellátnám a kisdíjakokat minden
kellékkel, hogy az iskolában a
nincstelenek is felzárkózhassanak.

*Minden rászorulóknak ajándékot
adnék, arcukra mosolyt fakasztanék.*

13. TÉLBÚCSÚZÓ...

Nemsokára itt a tavasz, örülök,
mint egy kamasz. Előveszem rövid
szoknyám, abban járok künn az utcán.
Úgy hajnaltájt jól esik fürdőzni
meleg napsugárban. Kezemben egy
virágcsokor, sógorom azzal köszönt,
mert közeledik a nők napja, minket
köszönt fiúk hada, kapunk csókot,
virágcsokrot, örvendünk, ha bókolnak.
Remélem, nem feledkezik meg sógor
rólam, s ő hoz nekem csokoládét.
Itt a tavasz, kinézek az ablakon,

*kezemben virágcsokor virradatkor,
a szívem jaj, de nagyon megfájdult!*

Kék nefelejcs, el ne felejts...
Kép az Internetről

14. ÓH, TE ÉDES...

Óh, mennyire szeretlek, a kreol
színedet, a szép barna szemedet.
Ha meglátlak, érzem bűvös illatod,
és az édes-bájos mivoltodat.
Óh de nagyon kívánlak, arra kérlek,
légy enyém, nekem még a gondolat
is szép remény. Amikor közelemben
érezlek, agyamat mámor önti el.
Kérlek, ezért magadra ne várass
sokáig, a ruhádból is kibont'lak.
Siess hozzám, beteljesül vágyam...
Mert igazán szeretlek, most azonnal

megeszlek, te kíváncsan finom
és édes: MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!

15. MESTERSZONETT - Tréfa és valóság

Magam csinosítom, és sminkelem.
Se' busz, se' vonat nem indul most innen.
Nem te vagy az, hanem a testvérem!
Nem lett semmi, rossz hallgatni a meséd!
Nem jó ötlet így pótolni a mellet,
nem természetes szépségét mutatja.
Borús arcokra mosolyt fakasztanék,
ha jó módú, gazdag ember lennék.
Nem bíznam a gazdaságot rájuk,
sok éhező emberen kell segíteni!
Unalmukban mérgeket szipóznak.
Mindig adnék, arcukra derűt fakasztanék.

Jaj, de nagyon – megfájdult a szívem!
Te édes: MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!

2013. november 22. – 2014. május 30.

7d. TRÉFA ÉS VALÓSÁG 3. – SZONETTKOSZORÚ¹⁷ Mesterszonettel

1. LEMARADTAM

Pesten irodalmi est lesz szombaton
mivel meghívtak én is elmegyek,
figyelem az órát, – nem kell sietnem
az íróasztalon a port letörölöm.

¹⁷A koszorúban szereplő versek első sorai ismétlésével, Shakespeare-féle abab.
az utolsó két sor cc vagy cd rímekkel készült, a Mesterszonett is.

Közben a verseket nézegetem,
a zsűrinek majd ki tudja, mi tetszik?
választok novellákból és versekből
amit majd a színházban mondok el.
mit vegyek magamra? Készülődöm: –
kivasalom a ruhám és öltözöm –
talán jó lesz a sötétkék kosztümöm,
jól illik hozzá a vajszínű blúzom,
**nem mindegy hogy nézek ki a színházban,
sminkelek és csinosítom magam.**

2.

Csinosítom magam és sminkelek,
illatos parfümmel befújom magam,
a kistáskám, kalapomat fölveszem,
megnézem, mit mutat a nagytükör.
Mielőtt a rádiót kikapcsolnám,
hírekben hallom, mi van Budapesten...
– mi lesz velem, azon gondolkodom
a BKV és a MÁV sztrájkot hirdet?
Nem gondoltam, hogy lemaradhatok,
az állomáson barátok várnak,
de azt sem tudom, oda hogy juthatok,
összefogtak ellenem az angyalok.
– **Csak vártam, koptattam a porondot –
nem indul innen se' busz, se' vonat.**

3.

Nem indul innen se' busz, se' vonat,
hallom, Pesten már sztrájkot szerveztek.
Hiába vettem verseket magamhoz,
hogymajd azzal szórakoztassalak...
Elővettem mobilom a zsebemből,
persze, meg se fordult a fejemben,
hogymajd kijelzőn a neveket keressem,
hiszen, beceneven vagytok a Neten.
Gombokat mindhiába nyomkodom,
– sehol sem találom a neveket –
keresem: végre, itt egy név: Tomi!
Szia, Tomikám! – üdvözlöm örömmel:
**de hangját hallva, a vér elhűl bennem,
nem te vagy az, hanem a testvérem!**

4. IDŐ MÚLÁSÁVAL

Nem te vagy az, hanem a testvérem!
Emlékszel még más életre, neked
milyen volt akkor egy este? Kérlek,
mit várjak, hadd tudjam meg részletesen!
Ha egyszer eszedbe jut, mit tettél
életedben, milyen ember voltál,
ott laktál a város szélén régen...
Lehet, hogy téged zárva tartottak?
Jó volna, ha rólad mindent tudnék.

Hová lettek a kincsek, közöld velem,
egész életedre kíváncsi lennék,
mert azt egyszer nekem megígérted.
**Szánod az egészset, ebből eddig nem
lett semmi, rossz hallgatni a mesédet!**

5. MICSODA DIVAT?

Nem lett semmi, rossz hallgatni mesédet!
Higgyétek, furcsa világ ez a mai,
tudjátok meg, mindez milyen kegyetlen,
női mell, ha befedik, csak úgy szexi.
Túlzott, ha a blúzotokból kibuggyan,
farmer se csússzon le, a köldökötök
se látszódjon ki. Ha nincs a kirakatban,
sokkal jobban izgatja a férfiakat.
Ki találta fel: mellet szilikonnal
pótolni? Jobb ötlet juthatott volna
eszébe. Olyan azzal a mell, mintha
a helyén lenne egy nagy focilabda!
**Engem még a látványa is megdermeszt:
női mell helyett szilikon hogy lehet?**

6.

Női mell helyett szilikon hogy lehet,
ami csak egy nagy labda beépítve,
abból természet szépsége kiveszett,
okos férfinek nem lehet élvezet.
Hidd el, sivár élet vár utódokra,
külsőség minden ócska látszat csak,
gondoljatok a jövőendő magzatra,
műmellből hogy szopik egy kisbaba?
Óh, a természetes szépség hová lett?
Fizetni kell érte, és semmi jóra
nem vezet. Sokkal csinosabb egy nő,
ha testét nem teszi a kirakatba,
**ha nyáron lenge ruhában sétálva
a természetes szépségét mutatja.**

7. HA ÉN GAZDAG LENNÉK...

Mutatja a természetes szépségét.
Jótevény célokra szórnam a pénzem,
csak jót tennék, kutatnam a szegény
éhező népet, ellátnám bőséggel
étellel-itallal, terítenék ruhát a
fázó testükre, jó meleget vinnék
hideg szobákba' sötét lakásukba
napfényes világosságot gyűjtenék.
Asztalukat étkekkel raknam tele,
hogy ne korgó gyomorral feküdjenek
le, mert akkor jókedvvel ébrednének.
Megvigasztalnám bánatos szívüket,
**ajándékokkal nekik kedveskednék,
borús arcukra mosolyt fakasztanék**

8. HA VEZETŐ LENNÉK...

Borús arcukra, mosolyt fakasztanék
minden ép-kezű férfinak, és aggnak
rokkantaknak, fiataloknak, nőnek,
minden embert ellátnám munkával,
hogy abból magukat és családjukat
eltartsák. Az ország parlagfűvel
benőtt határait felszántatnám
helyére búzát, ehető terményt
ültetnék, hogy ne kellene étket,
cukrot-, egyebet drágán, idegenből
beszerezni. Az elkótyavetyélt
nagy-gazdaságokat és téeszeket
**újra elindítanám átszervezve,
ha jó módú, gazdag ember lennék.**

9.

Ha jó módú, gazdag ember lennék,
minden parlagföldet felszántatnék,
legyen aratása minden szegénynek,
ne vegetáljon nyomorgón kecskével.
Ne hagyja el megszokott otthonát,
az ismerős tájat; megélhetésért
városba menni, családjukat ott-
hagyva, magára hagyni nem kellene.
Hazánk értékes földalatti kincsét
idegeneknek át nem engedném;
az éhen tengődő nép nem keresné
idegenben munkát, itt örömmel
**kibányásznák. Nem bíznam ország
gazdaságát hozzá nem értő emberre.**

10.

Nem bíznam az ország gazdaságát
politikusra, nem értenek hozzá;
okos emberek, szakértők tudnák
feléleszteni alvó gazdaságot.
Korabeli üzemek, üres gyárak
épületeit bűn elhanyagolni!
Ha életet lehelnének elhagyott
értékekbe, akkor várna jobb lét
a munka nélkül tengődőkre. Lenne
ismét munkájuk, amiből megélne
a családjuk. Munkaképes emberek
és nem unatkozna ifjak serege,
**mindenki napja munkával telne,
sok éhező családon segítene!**

11.

Sok éhező családon segítene!
Elvándorolni innen nem hagynám.
Itthon tartanám a szakembereket.
A választott vezetőknek hivatása:
hogy hazájukból az emberek ne

meneküljenek keresni munkát
külföldre, számukra a megfelelő
helyeket, megtalálni itthon kell.
Ha én tehetném, éberem vigyáznám
népem egészségét, hogy mindenkinek
legyen elég ereje a munkához.
Bűn hagyni, hogy az iskolát ifjaink
**befejezve, csupán ténferegnek, és
unalmukban mérgeket szipóznak.**

12.

Unalmukban szipóznak mérgeket,
bűnözés útjára térnek nem saját
hibából, hanem unalomból. Jövő-
képet kell nyújtani az ifjúságnak
és megakadályozni a bűnözést.
Nem hagynám éhezni a gyerekeket
ebben a hazában, és másokat sem
fedél- és meleg ruha híján – télen
szabadég alatt leljék halálukat!
Ellátnám a kisdíákokat minden
kellékkel, hogy az iskola-padokban
felzárkózni tudjanak a szegények.
**Minden rászorulónak ajándékot
adnék, arcukra mosolyt fakasztanék.**

13. TÉLBÚCSÚZÓ...

Az arcokra mosolyt fakasztanék.
Mint egy kamasz örülök a tavasznak,
jól esik megfürödni hajnalonként
künn az utcán rövid szoknyában járok
meleg napsugárban. A kezünkben
virágcsokor, sógorom azzal köszönt,
mert közeledik a nők napja, minket
köszönt fiúk hada, kapunk csókot,
virágcsokrot, örülünk szép bókoknak.
Remélem, nem feledkezik el rólam,
csokoládét hoz nékem a sógor,
szeretettel szép reggelre virradunk,
**várjuk az ünnepet, kezünkben
illatos tavaszi ibolyacsokorral.**

14. ÓH, TE ÉDES...

Tavasz van, kezemben ibolyacsokor.
Óh, mennyire szeretlek, kreol arcod,
barna szemed, érzem bűvös illatod,
és az édes-bájos mivoltodat.
Óh de nagyon kívánlak, arra kérlek,
légy enyém, még a gondolat is szép
remény nekem. Amikor közelemben
érezlek, mámor önti el eszemet.
Kérlek, ezért ne válass magadra
sokáig, a ruhádból is kibont-lak.

Siess hozzám, beteljesül vágyam...
mert igazán szeretlek, most azonnal
**megeszlek, te kíváncsan édes és
finom: MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!**

15. MESTERSZONETT - Tréfa és valóság

Pesten irodalmi est lesz szombaton
csinosítom magam és sminkelek,
nem indul innen se' busz, se' vonat.
Nem te vagy az, hanem a testvérem!
Nem lett semmi, rossz hallgatni meséd!
Női mell helyett szilikon hogy lehet.
Természetes szépségét nem mutatja.
Borús arcokra mosolyt fakasztanék,
ha jó módú, gazdag ember lennék,
nem bízna ország gazdaságát másra.
Éhező családokon segítené!
Ifjak unalomból mérget szípoznak.
Az arcokra mosolyt fakasztanék.
Tavasz van, kezemben ibolyacsokor.

8. KARÁCSONYVÁRÁS – MESTERSZONETTEL

Mesterszonettel

1. JÖN A MIKULÁS

Örülnek a gyerekek, nagy hó esett,
hótakaró borítja a hegyeket.
Hol találom a sapkát, öltöznöm kell,
gyorsan öltözöm, kabátom felveszem.
Bakancsot se találom! Legfőbb gondom,
hogy mehessek korcsolyázni még ma.
Fehérsoda fogadott, kimegyek a
teraszra, gyönyörködök jégcsapokban,
az ereszen fagytak le. Fiúk-lányok
csodálják a tájat, hógolyóznak,
a jégen csúszkálnak és korcsolyáznak,
majd hóember készül az udvaron.

*Fehérbe öltözött a táj, holnap jön
a Mikulás, szánkón hozza csomagját!*

2. HARANGOZNAK

A Mikulás csomagját szánkón hozza!
Megszólal a város nagyharangja,
a népet imádkozni a templomba,
hívja misére, ünnepi áldásra.
Hóborított fehér tájon szánkó cseng,
az emberek a templomba sietnek
hóesésben, öltözve ünneplőbe
örülnek a gyerekek és felnőttek,

Versek a koszorúban:

1. Jön a Mikulás
2. Harangoznak
3. Szomorú karácsony
4. Jön a fenyő
5. Karácsony estén
6. Hajléktalan karácsonya
7. 7-8. Karácsony
- 9-12. Nagyanyó karácsonya
13. Hit-Remény-Szeretet
14. Újévi köszöntő
15. Mesterszonett

Meleg csizmájuk alatt ropog a hó.
Gyertyafényben ragyog a feldíszített
karácsonyfa a templom szentéjében,
zeng gyerekek kórusa, csengő hangja.

*Mélyen zengő orgona hangjával
dallamok szállnak fel a magasba...*

3. SZOMORÚ KARÁCSONY

Dallamok szállnak fel a magasba
szent Karácsony estéjén. – A szívem fáj:
meghalt az öcsém, fátyol borult rám,
sajog a szívem, gyászolom magamba.’
Kedvesem, most jutottál eszembe,
amikor vártalak, jó volna tudnom –
nem érezted meg? Kérdem vágyakozva:
nem jössz felém már, tán’ elfeledtél?
Bár nagyon fáj, te már nem is érzed:
hiányzol nekem! Szent Karácsony éjén
gyász ül lelkemben, Kisjézus érkezését
most fekete gyászfátyolban várom én.

*Csendben telnek a percek, gyertyaláng
lobog, homokórámon pereg a homok...*

4. JÖN A FENYŐ

A homokórámon pereg a fájdalom...
Elindul két fenyőfa, hová visz az
útja? Megy a kisleány szerény házba,
magas fenyőfa a nagytemplomba.
Feldíszítik karácsony délutánján
a karácsonyfákat, a nagy fenyőfát
fényesen csillogó díszekkel, míg a
kicsi fenyőt csak papír girlandokkal...
Szentestén zeng az orgona mély hangja
kifelé, a szabadba; kisházban a
beteg fiát édesanyja karjába
zárja. Kisházból felfelé ima száll

*az Égbe, míg a templom orgonája
város népét imádságra hívja.*

5. KARÁCSONY ESTÉN

A város népét imára hívja,
a havas téli tájon néma csend ül,
a hívők serege a díszbe öltözve
hálatelt szívvel siet a templomba.
Názáretben a Kisded megszületett,
hozzá az utat mutatja üstökös,
leszállt a Földre megváltani minket,
egy jászolba’ bárányok közt nyugszik.
Hull a hó fénytől csillogó pelyhekben,
– ünnepi díszben pompázik a táj –
lelket simogat hófehér paplanja.
Szívünk várakozással megtelve.

*Havas utakon sikló szánon jövünk,
ma éjjel a Kisdedet köszöntjük.*

6. HAJLÉKTALAN KARÁCSONYA

Ma éjjel a Kisdedet köszöntjük,
karácsonyi ének a magasba száll,
tömjén füstjével oltár két oldalán
csillogó fenyők illatával vegyül...
Szakadt cipőbe', rongyos ruhájába'
éhes hajléktalan görnyedt testével
halad a templomban lassú léptekkel,
tán' az égő gyertyákat nem is látja!
Mellékoltárhoz igyekszik remegve,
a jászolban nyugvó Kisjézus elé,
kezét összetéve térdel előtte...
behunyt szemmel imádkozik csendbe'...

*lankadt testét elhagyja a lelke...
míg könnyes szemével tekint a fényre.*

7. KARÁCSONY

Könnyes szemével tekint a fényre.
Elmúlt az indián-nyár, a hajnal
ködfátyolban, fények is kigyúltak,
a város ünneplő-ruhát öltött.
Szeretet után sóhajt a szivünk,
lelkünk váraozással megtelt,
várva-várjuk a születő Kisdedet,
ki a békességet elhozza nekünk.
Mennyből zeng az angyalok kórusa,
királyok keresték oda az utat',
üstökös mutatta meg a tájat,
úgy találtak rá az égi Királyra,

*ki szegényen, jászolban született,
Kisdednek bárány lehelt meleget.*

8.

A Kisdednek bárány lehelt meleget,
édesanyja karjaiba ölelte,
'ki az embereket megváltani jött
le a Földre, ahol nincs már szeretet,
békétlenségben gyötrődnek, s egymást
gonoszul gyilkolják, mintha el sem
férnének ezen a földtekén. Teremts
rendet a világban, hogy szeretet és
béke legyen a csodás Földtekén,
ahol minden jóval elláttál minket.
Minden nap azért imádkozzunk, (hogy)
a világon ne győzzön a gyűlölet,

*hanem – legyen megértés és szeretet!
Kérünk Kisjézus, hallgass meg minket!*

9. NAGYANYÓ KARÁCSONYA

Kérünk Kisjézus, hallgass meg minket!
Kis lakásban ül magában Nagyanyó,
remegő kezét imára kulcsolva,
úgy morzsolgatja a rózsafüzérét.
Lobogó gyertyaszál az asztalán...
fenyőfaág cserépben, rajta díszek,
a régmúlt időkre emlékezik:
a feledhetetlen karácsonyokra,
amikor még ezer gondja közt csak
ajándékozott, mindnyájuk arcára
mosolyt fakasztott. Karácsonyi dalok
szálltak tágas szobájából magasba,

*ahol nagy fenyőfa állt, fa alatt
sok díszesen csomagolt ajándékkal.*

10.

Sok ajándék díszesen csomagolva.
Diós-mákos bejglit sütött kedves
nagyanyó, fenyőfa- és pecsenye-
illat szállt a magasba. Gyermekei
mindenfelé, világon szétszéledtek,
mindegyikük törődik csak magával.
Egyikük sem gondol már a múltra,
a nagymamára, aki elhagyatva,
kihűlt szobájában ül egymagában...
'ki őket nevelte – rég' elfeledték?
Nagy bánatával otthagyták egyedül?
Életükben ők is sokat fáradoznak,

*nem könnyű létük, dolgoznak eleget,
(de) mindig csak magukkal törődnek?*

11.

Mindenkor csak magukkal törődnek a
gyerekei, akik jó módban élnek,
mégis csak arra figyelnek, hogy nekik
legyen asztaluk gazdagon terített!
Majd érzik, ha ők is megöregednek,
mit tett értük Nagyanyó, ha karácsony
estéken majd magukra maradnak,
majd mindnyájuknak fájhat a lelke!
Akkor majd eszükbe jut gyermekkoruk,
emlékeznek a szép karácsonyokra,
békés otthonra, mikor nagymamájuk
szeretettel viselte gondjukat,

*mindig figyelte léptük, velük érzett
bánatukban, betegen ápolta őket.*

12.

Bánatukban, betegen őket ápolta,
minden bajban imádkozott értük.
Akkor eszükbe jut – de már késő
lesz, ha kedves öreganyójukból,
elszáll az élet. Akkor már hiába
minden, mert nagyanyóka e világból
örökre elköltözött, és a lelke
elszállt messzire, 'hol fáradozását
végre kipihenheti. Odafentről
életüket szeretettel figyeli,
mert őket nem tudja elfeledni.
Sorsukat számon tartja, bajaikat-

*fájdalmukat érzi, s szívük bánatát
igyekszik imával enyhíteni.*

13.

HIT – REMÉNY – SZERETET

Szívünk bánatát enyhítsük imával.

HIT. A hitet én istenhitnek tudom.

Ha hitét is tudná az ember most
gyakorolni, ha szívből fakadóan
imádkozna Istenhez, más lenne a
világ, a szeretet költözne közénk.

REMÉNY. Hallgassuk meg szavát az Úrnak,
aki megmutatja az igaz utat.

Tőle tudjuk meg, mi az önzetlen
szeretet, az örök boldogságba Ő
vezet Istenhez, fel a Mennyországba!

SZERETET áradjon körülöttünk, mint

*kályha forrótüze, s ne feledjük:
minden lelket buzdítsunk szeretetre.*

14. ÚJÉVI KÖZÖNTŐ

Minden lelket szeretetre buzdítsunk.

Kétezer-tizenhét lesz ezután,

Újesztendőt mutatja a naptár!

Higgyük, hogy jobblét fog köszönteni ránk,
bízunk abban is: a jövőnk szebb lesz!

KisJézus hozott karácsonyi békét,
szeretetét zengi angyalok kara.

Éltessen minket: hit, remény, szeretet.

Higgyünk Istenben, remény mutasson
utat, vezéreljen minket szeretet,
úgy lesznek szépek az ünnepeink,
mindenkiben égjen szeretet lángja!

*Gyűlölet ne rombolja a lelkünket,
hogy e Földön is boldogok lehessünk.*

15. MESTERSZONETT - Karácsonyváras

Mesterszonett

Örülnek a gyerekek, nagy hó esett,
a Mikulás szánkón hozza csomagját!
Dallamok szállnak fel a magasba...
A homokórámon pereg a fájdalom ...
Harang ünnepre szólítja a népet:
ma éjjel a Kisdedet köszöntjük,
míg könnyes szemmel a fényre tekintünk.
Kisdednek bárány lehelt meleget,
kérünk Kisjézus, hallgass meg minket!
Sok díszesen csomagolt ajándék.
Vannak, akik csak magukkal törődnek,
Nagyanyó mindig ápolta őket.
*Buzdítsunk szeretetre minden lelket,
hogy e Földön is boldogok lelehessünk.*

Kellemes karácsonyi ünnepeket kívánok szeretettel: Finta Kata
Koszorú készült: Budapesten, 2013. december 6 – Átdolgozva: 2014. júniusban.

9. HUMOR – SZONETTKOSZORÚ

Mesterszonettel

1.

ÜNNEPI KOCCINTÁS

Óév van ma, utcákon már dob pereg
csoportokba verődve fiúk és lányok
nagy zsvajjal örömtáncot járnak,
vidám dallal a diszkóba sietnek.
Koccintgatni társaságban, jaj de jó!
Mulasson jól minden ember, ünnep van,
kinek nincsen hozzá kedve, aludjon.
Kinek jutna eszébe most a meló?
Úgy szeretem a pezsgőt, ha félédes,
ünnepeken koccintani kellemes.
Pohárban a buborékok pezsegnek,
utána a párom csókja mézédese.

*Hegedű húrját pengeti a prímás,
meg sem állunk, míg lábaink bírják.*

2.

Míg lábaink bírják, meg sem állunk.
egy táncra a babámat felkértem,
még egyet ma koccintni' kell pezsgővel,
ne feled el, bent hagytam a poharam.
Félrevágom kalapom, ha kedvem lesz,
együtt megyünk társasággal a bálba,
vidám táncot ropunk ott nem hiába!
Kint az utcán csinos partnert keresek.

Versek a koszorúban:

- 1-2. Ünnepi koccintás
- 3-9. Szigligeti napló
- 10-12. Az én születésnapomra
- 13-14. Babona vagy szerencse
- 15. Masterszonett: Humor

A lányoknak gyönyörű a ruhája,
egyikükre se ismer rá mamája!
ma van Szilveszter, senki ne búsuljon,
itt van mindjárt a jövő év, hosszú lesz.

*Ráérünk majd tervezni, s kitaláljuk,
hogyan kell hamar elűzni a válságot!*

3. SZIGLIGETI NAPLÓ

Hogyan kell hamar elűzni a válságot!
Idén nyáron Szigligetre visz utunk,
ahová már sietve kell készülnünk.
Tavaly nyáron Szántódon táboroztunk.
A nyár melegebb nem is lehetne,
beborult az ég, és sötét felhőkből
villámok cikáznak, így útra kelve
átázott minden járó-kelő ember.
Már Kelenföldre esőben indultunk,
ott átszálltunk a tapolcai gyorsra,
ahogy az ülésen helyet foglaltunk,
ott átázva a hideg is kirázott.

*A Balatonnál szürke felhők alatt
elmerengve néztem szüleim házáat.*

4.

Elmerengve néztem szüleim házáat,
ahol éltek nyugdíjas éveiket,
mindig szeretettel vártak bennünket.
Az ég derült, a gyorsvonal haladt,
az egész táj fürdött napsugárban,
szálló fecskeraj nagy csatazajjal
készülődött hosszú vándorútjára.
Kitekintve a gyorsvonal ablakán
csodás őszi tájban gyönyörködtem.
Nemsokára Szigligetre érkezve,
az ódon Alkotóházban helyeztek.
Kastély korabeli falai nekem

*a híres elődeinkről meséltek,
'kik valaha itt alkottak-pihentek.*

5.

Elődeink itt alkottak-pihentek,
és szereztek hírnevet maguknak.
A folyosókon meghatódva jártam,
nehogy megzavarjam az emléküket.
Nyomdokaikon haladva, kortársak
rögös útját járva – jöttünk el ide,
Szigligetre, hogy agyunkat csiszoljuk,
és kicseréljük gondolatainkat,
hogyan majdan a leszármazottaink
alkotásainkban gyönyörködve
értéket alkossunk utánunk jövő
nemzedékeknek, hogy azokból ők

*megismerjék örömeinket, átél
súlyos időket, a kor történetét.*

6.

Megismerjék majd a kor történetét.
Jó lenni ismét veletek Íróársak,
de ami nekem itt mégsem tetszett,
– hogy miért? – azt elmondom most nektek,
hogy megértitek, abban biztos vagyok.
Otthon kipihenem a fáradtságom,
de itt kapott kemény nyoszolyámon
nem tudok aludni fájós lábammal.
Az éjjeli forgolódástól ezért
sok kék folt éktelenkedik már rajta,
pedig minden takarót és párnát
amit találtam, magam alá gyűrtem.

*E sorokat ébren rovom, s felkelek
inkább, mint hogy tovább ágyban szenvedjek.*

7.

Felkelek, hogy ne szenvedjek ágyamban
s éjjel ne keresgéljek vécéket.
Tanakodom: költő-elődim' közül
Ki lehet, aki ezt a szobát lakta?
Azon töröm kobakom, mi lehetett
oly nagy bűnöm, hogy éppen ez jutott
nekem osztályrészül, mert bármilyen
nagyot vétkezhettem, azt remélem,
ezzel a büntetéssel vétkem alól
mindenképpen feloldozást nyertem,
mivel nyitott ablakból hajnalban
kakukkszót hallok, mellette a park

*fenyőfái, s készülő étel finom
ínycsiklandó illata árad szobámba.*

8.

Ínycsiklandó illat szobámba árad.
(Vigasztalásul szolgáljon nekem,
mi lesz ma ebédre, én már érzem!)
Egyébként itt jól telnek a napok:
pihenéssel, balatoni fürdéssel,
minden este versek szerkesztésével,
felolvassuk, majd értelmezzük
gondolatokat, költeményeket,
elbújva a szigligeti erdők közt
ami hegyek karéjában vár alatt
épült, ezért nevezték el a falut
a Balaton tavunk gyöngyszemének.

*Táj szépségeit a folyosók falán
az utókornak, festmények őrzik.*

9.

A táj szépségét festmények őrzik
utódoknak, s az idők értékéről
nekünk költőóriások mesélnek.
Szép napok elmúltak, lelkem megőrzi
élményeinket, fájón búcsúzkodom.
Bizton érzem: visszatérek még ide,
Balaton gyöngyszemére, Szigligetre!
Sajnos nem úgy történt, mivel azóta
az irodalmi táborokba már nem
mehettem, aminek két oka van,
kikezdett engem az idő vasfoga,
sajnos, súlyos mozgássérült lettem.

*e ciklusban nyaralásra már nem jut!
Most a rezsit fizetjük, vagy eszünk!*

10. AZ ÉN SZÜLETÉSNAPOMRA¹⁸

Most a rezsit fizetjük, vagy eszünk!
Régen születtem, akkor ti még nem
éltetek. Kisbárkány a kisközség neve
Cserhát lábánál, hegyek nyúlványán.
Apám örült nekem, ment is hamar
hóban, lóval, bejelenteni nyomban!
Kereszteltek Finta Katalinnak és
– kinek kellett? – megtoldották: Margittal!
Művésznek akartam lenni, de magam
irodában találtam. – No lám, ott ám!
Jött nagy ármádia: Vörös-hadsereg
– milliárdos hadával! – handa-banda!

*Álmaimat eltiporta, még szívem
is összetörte – ami nagyon sajnógott!*

11.

Szívemet összetörte, sajnógott nagyon!
Balassagyarmaton, központban lakom,
három évtizedig dolgoztam a
városi tanácson, jóban-rosszban.
Gürcöltem sokáig, mindig dolgoztam
szorgalmasan: éjjel- és nappal, ha
kellett. Munkám után megéltem én, de
jobb életre nem volt remény – ha csak, nocsak!
Nyolc évtized úgy elszállt, szerencse se
molesztált – lazán, úgy ám! Az idő múlt,
örültem, már nyugdíjba mehettem,
mióta? – Azóta azt csinállok,

*amit akarok, regényt, novellát- és
verseket faragok – ésszel, kézzel!*

¹⁸ Eredeti versem korábban készült megfelelő formában. A szonetteknel másféle forma az előírás, ezért itt, annak megfelelően készült.

12.

Verseket faragok – ésszel, kézzel!
De nem papírral, tollal-kézzel, hanem
mégis élvezettel, számítógéppel!
S most itt vagyok veletek, remélem,
együtt örültök nekem, énvelem!
Mint tavaly Szántódon, most Szigligeten.
Igen! Éljen! Megjegyzés: – várjatok még!
József Attila a születésnap
versét megírta tíz szakaszba, igen!
Bizony, de én nem értem bele olyan
rövid versbe, ezért: MEA-CULPA!
Versíráshoz késő éjjel ihletem

*támadt olyan – amint főszerkesztőnk
felhívását olvastam – éjfél előtt!*

13.

A felhívását olvastam, éjfél előtt!
Befejeztem: már másnap, nulla óra
harmincöt perckor! De rövid lett az
éjszaka, álmos lettem. Már le kellett
végre-valahára feküdnöm, ágyba,
aludni! Igen ám, de álmomban is
számoltam-szótagoltam, verset írtam
másnap reggelig. Minden hiába,
nem tudtam abbahagyni reggelig!
De ha újra elolvasom a verset,
akkor mindig továbbírom. Ezért
ha mégis megunnátok, akkor inkább

*lőjete le már végre, másként az én
versikémnek sohasem lesz vége!*

14. BABONA VAGY SZERENCSE

Versikémnek nem lesz vége sohasem!
Péntek napján sose volt szerencsém,
nem kedvelem, nem lottózom ezért,
nehogy a pénzem elússzon. Korábban
ha figyelem, soha semmit se nyertem!
Töröm bús kobakom, netán lottózzak
mit kellene tennem? tán' lovagoljak,
hogy sok pénzt nyerjek, egyszer szerencsém
legyen? Nem lottózok? Marad a pénzem!
Utána tört a fene, ha bejönne, de jó lenne!
Nekem nyernem kellene, következő
péntek-tizenhárom napján kitöltöm

*a szelvényem, majd utána pénteken
(végre) kihúzzák a nyereményem...*

15. MESTERSZONETT – Humor

Mesterszonett

Óév van ma, utcákon már dob pereg
Buborékok pezsegnek a pohárba'.
Minél előbb legyőzzük a válságot!
A szüleim házát néztem merengve...
Elődeink itt pihentek-alkottak.
Megismerni kell e kor történetét.
Felkelek, hogy ágyamban ne szenvedjek.
Ínycsiklandó illat szobámba árad.
A táj szépségét festmények őrzik.
Most eszünk, vagy a rezsit fizetjük!
Sajgott nagyon, szívemet összetörte!
Verseket faragok – ésszel, kézzel!

*A versikémnek sohasem lesz vége!
(Majd végre!) kihúzzák a nyereményem!*

Készült minden verset körbejárva: 2013. december 31. – 2014. május 28.

10. NAPLEMENTE AZ IPOLY UTCAI FÁK FELETT – SZONETTKOSZORÚ

Mesterszonettel

1. Nyár, 2006-ban

Minden másképp van most, mint korábban
akkor évenként tavasz után jött nyár
utána ősz és tél rendben pontosan.
Megjósolni a tudósok se tudnák,
hogyan ez a mostani évszak melyik?
Tavaly novemberben-decemberben
fagyos hideg helyett jött a meleg,
többször is húsz fok lett nem csak egyszer.
Késlekedett a várva-várt tavasz,
mivel márciusban nagy havazás jött,
s az idő hirtelen tavaszra váltott,
s az országra pusztító ár zúdult,
a temérdek hó meg olvadni kezdett,
a föld nem bírta nyelni a sok vizet.

2.

A föld nem bírta nyelni a sok vizet,
nagy kárt hozva egész hazánkra.
Mindenki félt, ezután mi jöhet?
Időjósok is hideg nyarat vártak,
de ezúttal jó nagyot hibáztak,
az időjárás őket és bennünket,
jól átvert, mivel a naptár nyarat
mutatott (és) valóban nyár lett!

Verseket a koszorúban:

1-2. Nyár, 2006-ban
3-7. AZ IPOLY MEGÁRADT
8-9. Naplemente az Ipoly utcai fák felett.
10-14. Hazám-Otthonom.
15. Mesterszonett. Naplemente az Ipoly
utcai fák felett

Vagy talán csoda történt, az emberek
szidták a hön áhított kánikulát,
mert forró nyári napok következtek,
szenvetkedek kegyetlen forróságban.

***Semmivel nem vagyunk elégedettek,
Ki tudna eleget tenni nekünk?***

3. Megáradt az Ipoly

Eleget tenni nekünk ki tudna?
Árad az Ipoly, de folyónak nem nagy,
örülök, mert születtem magyarnak.
Tudom, hazaszeretet, most nem divat,
sokszor mégsem értem, hogy is van ez?
Hóolvadás után, mint az Ipolynál...
minden változáskor vágyunk jobb létre,
csak reménykedhetünk, hogy beválik!
Egyszerre lecsitul, ha medre megtelik,
mint az életünk, akár a szegény
Duna, átélte rég' óta mennyi mindent,
hurcolja egész Európa szennyét. Mély
***medrében lefolyt már annyi tetem,
lassan minden elvész e mocskos vízben.***

4.

Lassan minden elvész e mocskos vízben.
Ugyan ki tekintene nemzetünkre?
Isten is feledte a szegény népet,
s mindig csak ígérték a jóvátételt,
pedig nagyon ránk férne a segítség.
Kis patak- folyó, ha ártól megduzzad,
keresve nagy medret, s Dunába folyik
szegény nép menekülne, de nincs hova.
Azt kérditek most: lesz-e jobb jövőnk?
Úgy lehet: mindnyájuk szíve kőből lett,
hisz' süket fülbe szól jaja szegénynek!
Ki merne válaszolni most igennel?
***Ki segít rajtunk, ha csattan az ostor?
Kit érdekel most a szegény nép sorsa?***

5.

A szegény nép sorsa kit érdekel most?
Mindig volt gazdag, sokkal több nyomorgó,
ki falat kenyérért estig dolgozott.
Éhezni? Soha nem hallják meg e szót,
ezt nem most találták ki, a mi bajunk,
mert mi szegénységet örököltünk!
Gazdagot jólétbe szülik, ujjukat
se mozdítják, vagyon hull ölükbe.
Mindig voltak ügyeskedők és vannak
vagyonot fortéllal- fillérért szerzők,
akik szenvedőt szégyen nélkül nyúzzák,
a gazdagok utaznak repülővel,
***tengervíz mossa elhízott hájukat,
luxusbárokból költik vagyonukat.***

6.

Luxusbárokban költik vagyonukat,
ami sosem elég, kedvtelésükre
számolatlanul szórják a pénzt, hogy
zsíros falatjuk mindég meglegyen.
Az is nagy baj nálunk, hogy nagyjaink
ahelyett, hogy torzsalkodnak egymással,
a parlamentben azért dolgoznának:
jusson jó falat minden szegénynek.
Jó lenne, ha úgy gondolkodnának,
hogy jólétben éljenek a szegények,
bársonyszékekben eszükbe sem jutna,
a vagyonukat növelik helyette.

***Jobb híján két-ballábas focistáknak
emelnek luxus-stadionokat.***

7.

Luxus-stadionokat emelnek.
Inkább azon fáradoznának, hogy
minden embernek munkája legyen,
minden családnak kerüljön kenyér
asztalára, tanuljon minden gyermek,
rendes ruhában járjon iskolába.
Nélkülözés és félelem helyett
e hazában béke és legyen nyugalom,
akkor reménykedhetünk, ne csüggedjünk,
nem hagyhat magunkra, magyarok Istene,
higgyük, hogy jön még jobb világ nekünk.
Ezután mindnyájan tejes erőnkkel
***jólétünkért küzdünk, akkor meglátjuk,
sorsunk kereke végre jóra fordul!***

8. Naplemente az Ipoly-utcai fák felett

Végre jóra fordul sorsunk kereke.
Lassan halad a Nap Nyugat felé, s én
csodálom a naplementét ajtóm előtt.
Minden nap újabb képek jelennek meg,
s elbűvölve nézem, hogy a napkorong
lefelé kúszik az Ipoly utcai fáktól
majd megint lejjebb, a hegy mögé indul.
S figyelem, már a percekét számlálom,
s a Napot még mindig egészben látom.
Sötét felleg borítja felső részét,
napsugarak középen vibrálnak,
felette tarka színfoltok keringnek.
***Napkorong, egyre lejjebb ér az Égen
a fák már eltakarják alsó felét.***

9.

Nap alsó felét a fák már takarják,
fölötte kergetőznek vidáman a
felhők. Lassan csend borul a városra,
majd felgyúlnak az utcai lámpák.
Nap elbújik a hegy ölelő-karjába
az Ipoly utcai fák lombja felett,

de halványodó pírja még látható,
ahogy ránk fáradtan visszatekint.
A csend megpihen a fák tetején,
s én látom utána a sötétedő
tájat, mert csodálkozva figyeltem:
a naponta mindig más-más színben
ragyogón váltakozó naplementét
az Ipoly utcai fák lombja felett.

10. HAZÁM, OTTHONOM

Az Ipoly utcai fák lombja felett...
Sok éve már, hogy ide sodort sorsom,
nekem ismerős már az egész környék,
mert fél évszázada kis otthonomban
kedves emberek között élek itt.
Ebben a városban jól érzem magam,
itt az otthonom. Közel van az Ipoly,
látom, ahogy a fűzfák között lomhán
csordogál, ott van az országhatár.
Látom Tatra vonulatát, a kéklő
hegyeket, ott született Édesanyám,
siratja otthonát, mert őt örökre
a szülőföldjéről elűzte Trianon.
Régen itt lakom, itt munkálkodom.

11.

Régen itt lakom, s itt munkálkodom,
családom kenyerét is itt kerestem,
s itt született a három gyermekem,
vidáman játszottak kiskertemben,
az udvaron kergetőztek szabadon,
cicák után futottak, itt voltak
óvodások, itt jártak iskolába,
majd a fővárosban okultak tovább.
Elkerültek innen, felnőttek gyorsan,
máshol raktak fészket, s családjukkal
éltek, én meg magamra maradtam,
pihentem, az évek sietve múltak,
kötögettem, tornacsarnokba jártam,
magamnak tündérkertet varázsoltam.

12.

Magamnak tündérkertet varázsoltam.
Nemsokára születtek az unokák,
hozzájuk jártam, ők diákkorukban
is jöttek, fürödni együtt jártunk,
itt nyaraltak, játszottak a cicákkal,
a kertben epret-málnát majszoltak,
játékszerszámokkal ők is „dolgoztak”,
kergetőztek, vidáman futkároztak...
Velem jöttek nyaralni, itt szereztek
barátokat. Boldog évek követték
egymást, hamar ifjúkorba léptek.
Így teltek az évek, megint egyedül

Magas-Tátra, hajnali párában...
Fényképezte: Buday Katica

*maradtam, itt élni mégis szeretek,
megszoktam a várost, sokan ismernek.*

13.

Megszoktam a várost, mindenki ismer,
egyedül élek, de itt az otthonom,
magányosnak magam sose érzem,
ismerős nekem minden, rétek, a táj,
ablakon kinézve az ezüstnyárfán
fészkel egy gerlepár, minden délután
– talán hálából – nekem turbékolnak.
Ha jó az alkony, ajtóm előtt állva
nézem a naplementét. Miden este
csodálom az Égboltot, ahová
a lemenő Nap festi a képeket.
Téli estéken a csendes szobában
*sokat olvasok, idézem a múltam,
s eszembe jut boldog ifjúságom...*

14.

Eszembe jut boldog ifjúságom:
feledhetetlen emlékeim jönnek,
mikor éltem kedves szüleimmel,
gondolatban a múltba visszaszállok.
Nem unatkozom, elfoglalom magam
számítógéppel, és úgy születtem meg
a könyveim, mert versbe-regénybe
véstem életem legszebb titkait.
Ipoly felől enyhe szellő lengeti
a fákat, gerlék őrzik fiókáit.
Ide köt a sorsom és sok emlékem,
a rosszat feledem, voltam boldog is.
*E város otthonom, e föld a hazám,
itt búcsúztatnak, ha majd üt az óráim.*

15. MESTERSZONETT – Naplemente az Ipoly utcai fák felett¹⁹

Minden másképp van, mint gyermekkoromban.
A föld nem bírta nyelni a sok vizet.
Ki tudna nekünk eleget tenni?
A mocskos vízben lassan elvész minden.
A szegény nép sorsa kit érdekel?
Gazdag luxusbárban költik a vagyont,
luxus-stadionokat emelnek.
Végre jóra fordul sorsunk kereke!
Nap alsó felét a fák eltakarják
az Ipoly utcai fák lombja fölött.
Itt munkálkodom, régen itt lakom,
magamnak tündérkertet varázsoltam,
megszoktam a várost, ismer mindenki,

¹⁹ Shakespeare-i abab rímképlettel koszorú Mesterszonett minden versét átjárva készült, a versek első sorait ismételve. Annyiban tér el a szokásostól, hogy a Mesterszonett 15-soros, így lett kerek, az utolsó sora azonos a 14. szonett utolsó sorával.

*eszembe jut boldog ifjúságom,
itt búcsúztatnak, ha majd üt az óráim.*

Készült: 2014. január 26. – Javítva: 2016. október 30.

11. SZERETNI BOLDOGSÁG – SZONETTKOSZORÚ **Mesterszonettel**

1. ARCOD

Oh! – siess hozzám, ragyogjon arcod,
szeretnék mindenkor melletted lenni,
mert ha rám nézel, oly' boldog vagyok,
jó lenne mindig karodban pihenni.
Múlik az idő, mindig téged várlak,
telihold kukucskál be az ablakon,
nézem az órát, az idő múlását,
abban reménykedem, hogy te vagy ott.
Meleg tekinteted, ha rám emeled,
ha kitárod két karod énfelém,
szemed bársonyát rajtam felejtet,
repülök hozzád úgy, mint akkor, rég'.
***Boldog órákat sohasem feledem,
a szívem örök szerelemmel telt el.***

2.

A szívem örök szerelemmel telt el.
Bársonyos alkonyon, őszi falevélen
forró csókjaidtól lángolt a szívem,
ott, 'hol színes szőnyeget terítettetek.
Mert egymásnak fogadalmat tettünk:
tudtuk, tél multával jön a kikelet,
jövönket örökre összekötöttük,
s templomi esküvel megszenteltük.
Úgy szeretném, ha drága orcádon
a boldogság sugarát mindig látnám,
hogy együtt legyünk életünk útján,
a gondokat tőled távol tartanám.
***Szent béke éljen mindenkor köztünk,
örökké ilyen boldogok legyünk.***

3. BEVALLOM

Legyünk ötékké ilyen boldogok.
Óh', de szép az égbolt, még úgy is, ahogy
megvilágítja sötétet a félhold.
Hová tűnt az égről a te csillagod?
Sápadt színeid engem megríkatnak.
Miért ilyen gonosz? Nem érzed talán?
Ott, a szép ötkerekű csillag te vagy!
Az Égen ragyognak fényes csillagok,
köztük ott az enyém, a Göncölszekér!

11. Koszorú versei

- 1-2. Arcod
- 3-4. Bevallom
- 5. Hajnalokban kerestelek
- 6. Kristály gyöngyszemek
- 7. Hullámszik a búzatenger....
- 8. Karodba zárva
- 9-10. Szeretni boldogság
- 11-12. Első szerelem
- 13-14. Ablakon át kitekintek
- 15. Mesterszonett. Szeretni boldogság

Az a kicsi csillag a szekér legvégén,
a leghalványabb, az kedves nékem.
Ne restelld azt, hogy emlékszel rá még:
valamikor régen egy nyári estén
karonfogva választottuk ketten.

4.

Karonfogva választottuk ketten.
Az a halvány csillag akkor, ott fenn
holdfényben csillogott a magas Égen,
én választottam ifjúkoromban, egy
ifjú udvarolt nékem szerelmesen.
Bevallhatom most, nem láttam régen,
életem borús volt, oly' könnyörtelen,
mély sóhajom száll, félelem lelkemben.
Szívem megremeg, nem tudom elhinni:
nem akarlak téged elveszíteni,
képes lennék érted megküzdeni,
mindig veled szeretnék együtt élni!
Mert ha szerelmünk láncza elszakad,
fájó szívem örökre meghasad.

5. HAJNALOKBAN KERESTELEK

Fájó szívem örökre meghasad.
Oly' régen várlak már, elmúlt a nyár,
hideg van, őszi levelek hullanak,
boldog idők múlnak, hiába bánt.
Nem öröm, hideg szél fúj odakünn:
körülnézek, kereslek, fázik lelkem,
nélküled életem sivár, nem pihen,
szobám üres, ablakomon harmatcsepp.
Úgy hiányzol nekem, siess hozzám,
az ég felderül, ha itt vagy mellettem,
ha jó vagy hozzám, ragyog a napsugár,
ne késlekedj, melegítsd fel a szívem.
Kerestelek, eddig nem leltem rád
világot bejárva, találtam rád.

6. KRISTÁLY GYÖNGYSZEMEK

A világot bejárva, rád találtam.
Kis szobámban sok virág, forró csókkal
várok rád, elfeledem minden gondom,
ezután boldog szívünk együtt dobog.
Könnycsepp ragyog a két szép szemedben,
tudom: mindig jó lesz veled az élet,
szemed fénye ragyog szerelmesen,
szeretnék nézni, becézni téged.
Csak veled szeretnék együtt lenni,
álmaimban hallgatni halk sóhajod,
éjjel-nappal szíveden megpihenni,
amikor szívünk is együtt dobog.
Te vagy a mindenem, boldogságom
legyen örökké ily' szép az álmom.

7. HULLÁMZIK A BÚZATENGER...

Legyen örökké ily' szép az álmom.
Aranylón hullámszik a búzatenger...
tündöklő napsugár ragyogó Égen,
virít a piros pipacs, a kék búzavirág.
Egymást átöltve sétálunk, szívünk
telve szerelemmel, boldogsággal,
– madárraj rebben fel az ösvényen –
arcunk kipirul, suttogunk egymással,
hogyminek is örülünk, kitudná?
Csak a nyárnak, talán a vadvirágnak?
Felettünk kék az Ég, miért búsulnánk,
egymást ölelve szerelmesen járunk,
köröttünk hullámszó búzatenger,
és ragyog rák az áldó napsugár.

8. KARODBA ZÁRVA

Ragyogott rák az áldó napsugár,
kék Égen fehér gomolyfelhők úsztak...
s forró szerelmet sugároztak rák.
Ültünk a parton, búzavirágok közt,
belefeledkezve egymás szemébe
a fejünk fölött a nap ragyogott,
reménykedtünk egy boldog jövőbe',
nem figyeltünk, de a percek múltak...
Karodban szívem érelemmel megtelt,
s „ez lett a vesztünk, mind a kettőnk veszte”
nem gondoltuk, hogy álm marad minden...
az eljövendő idő nem érdekelt.
Nem gondoltuk, hogy boldog időket,
forró szerelmet feledni lehet?

9. SZERETNI BOLDOGSÁG...

Lehet-e feledni forró szerelmet?
Oly' régen várok reád, kedvesem,
elég, ha te meg én tudjuk ketten:
érezhetem, hogy te vagy az enyém,
mert szeretni téged boldogság lehet,
kedvesem oly' régen vártalak téged,
a virágnak megtiltani nem lehet,
hogy a bimbójából ne nyíljon ki.
Ha már megérett a te szerelmed,
harmatos virágom te enyém vagy,
lehozom néked a Mennysország minden
kincsét és az Ég összes csillagát,
letérdelve a lábad elé rakom,
kis kezedet örökké csókolom.

10.

Kis kezedet örökké csókolom.
Ne tiltsd meg nekem, hogy szeresselek,
érezd, álmaimban csak rád gondolok,
– mert oly' régen vártam rád kedvesem...
tudom, hogy fájón tiltott a szerelem,
sajgó szívem mindig beleremeg.

Mindig csak terád gondolok, kedvesem,
bárkinek ezt mégsem mondhatom el.
Most és mindenkor bízzál meg bennem,
életemben hozzád hűséges leszek,
hidd el, sosem fogsz csalódní bennem,
ne feledd, mit fogadtam, arra kérlek.
**soha nem hagylak el, én kedvesem,
mert szeretni oly' boldogság téged.**

11. ELSŐ SZERELEM

Mert szeretni oly' boldogság téged...
Csendesen ballagva egymás arcába
merülve mennek, minek is örülnek,
pedig nagy zshivaj, nem figyelnek rá.
A fiú megáll, szembe néz a lánnyal,
a kezét keresve, bátran átöleli,
szabadkozik, mosolyog a leány
elpirul orcája, mégsem haragszik,
mert ő is boldog. Így haladnak tovább,
kéz a kézben, az idő is megáll a
toronyórán. Mások sietnek inkább,
– ök egymást átölelve suttognak –,
**egymás szemében elmerülve, a
szívük boldog áhítattal telve.**

12.

Szívük telve boldog áhítattal,
süt a nap, tavasz van, kivirult a
sétány, telve illattal, csak mennek,
nem sietnek, abban bizakodnak,
hogv ezután már szép lesz életük,
mindig így lesz. Hiszen a nap rájuk
ragyog, gondok sem jutnak eszükbe,
mert szüleik róluk gondoskodnak.
Szerelmes szívük most dobog együtt,
biztosan hiszik, hogv így lesz ezután,
bárcsak igaz lenne, mit tartogat
az eljövendő idő... – ki tudhatja? –
**Szemük csillog, szívük egymásért dobog,
s mért ne lehetnének mindig boldogok?**

13. ABLAKON ÁT KITEKINTEK

Mért ne lennének mindig ily' boldogok?
Ha ablakomból a tájra tekintek,
vagy a rét puha pázsitján sétálok,
amit láthatok, attól elképedek...
mert ott sétál egy kiránduló csoport,
patak-partján kislány virágot fon,
abból köt mamájának egy csokrot,
addig én otthon lágy zenét hallgatok,
fülemben érzem a szép dallamot.
Magasban zeng a kórus imája,
én alája ált hangot dalolok,
sóhajom sejtelmesen a légbe száll,
**madarakkal repülök fel az Égbe,
imát mondok csendes létet remélve.**

14.

Csendes létet remélve imát mondok.
Gyötrelmes sorsra ítélt valaki,
(de) mégis egy jó tanácsot fogadok,
nem szeretnék köveken elporladni.
Körülnézek a világban, s azt várom:
bizton érzem, szeret engem a párom,
mert én őt már évek óta imádom.
Gyötrelmes sorsra ítélt valaki, (de)
elporladni sehogyan nem szeretnék.
Ezért a másik tanácsot fogadom,
akit már nagyon régen jól ismerek,
kicsoda ő, nem más, azt is tudom.
**Széttekintek a világban, s őt várom:
érezem, szeret engem, mert ő a párom!**

15. MESTERSZONETT – Szeretni boldogság

Oh! – siess hozzám, ragyogjon arcod,
a szívem örök szerelemmel telt el.
Legyünk öökké ilyen boldogok.
örökké ilyen boldogok legyünk.
Karonfogva választottunk csillagot.
Fájó szívem örökre meghasad.
A világot bejárva, rád találtam.
Legyen örökké ily' szép az álmom.
Ragyogott ránk az áldó napsugár,
Lehet-e feledni forró szerelmet?
Kis kezedet örökké csókolom.
Mert szeretni oly' boldogság téged...
Szívük telve boldog áhítattal,
Mért ne lennének mindig ily' boldogok?
Csöndes létet remélve imát mondok.

Megjegyzés: Készült 2014. január 16 – május 4.

Javítottam: 2016. október 31.

Shakespeare-i abab rímképlettel készült, a versek első sorait ismételve.

12. NEHÉZ SORS, BÁNAT, SZONETTKOSZORÚ

Mesterszonettel

1. RÉMÜLTEN ÁLLOK

Ki mondja meg nekem, most mit tegyek?
A másik szobában van a telefon,
hogy zajt ne üsse, mozdulni se merek,
mert a Mobilom a konyhában van.
ki jöhet nekem a segítségemre?
Egy betörő áll az előszobában...
Ha csoda nincs, itt mindennek vége,
nem moccan, talán érzi, hogy megláttam?

Versek a koszorúban

Nehéz sors, bánat

- 1-3. Rémulten állok
- 4-5. Támadás
- 6-8. Járom az utam
- 9. Végzet álma
- 10-12. Üldöznek
- 13-14. Üldöznek-Gödör mélyén
- 15. Mesterszonett

Vagy ő is épp' úgy fél, akár csak én,
vagy még azt sem tudja, hogy mit tegyen?
Múlnak a percek, nő a rettegésem,
én meg mozdulatlan állva őt nézem.
**Most lassan a tükörtől elhúzódok,
benne a betörő engem ne lásson.**

2.

Ne lásson a betörő a tükörben.
A Mindenhatóhoz fohászkodom,
segítsen meg e szorult helyzetben!
Tekintetem faliórára szegzem,
hisz' jön a postás a levelekkel!
Nem hiszek a nyitott szememnek sem,
a felismerés mar belém hirtelen
ilyen alkalommal mit kell tennem?
Elöttem áll a valaha kedvesem,
arcán keserűség, könny hull szeméből,
gyerekem apja, s betörőnek hittem!
Kedves órákra visszaemlékezem:
**lemondásokra, megélt gondokra,
de velünk emberként élni nem tudott!**

3.

Velünk emberként élni nem tudott,
lezüllött, sokszor hazajött részegen,
ránk csak gyötrődést és szégyent hozott,
gyermeke elbújt, tőle rettegett!
Órára tekintek, pár perc alig telt,
Az idő úgy múlt el a végtelenbe.'
A rémületem hosszú óráknak tűnt,
míg volt kedvesem bámul a semmibe,
de ő sem számított arra, nemcsak én,
hogy újra találkozunk a lakásban.
Rettentő félelem gyötört, mint régen,
a szemei oly' vadul tapadtak rám,
**félelmemben menedéket kerestem,
mint valaha, ha ittasan jött haza.**

4. TÁMADÁS

Mint valaha, ha ittasan jött haza.
Lement a nap, az utcák már kihaltak,
miért félek? Nem tudom! Árnyalakok
körülottem csattogtatva bujkálnak.
Alkonyat van, óvatosan lépkedek,
ki van ott? Megnézem, hátra fordulok,
És mit látok? Furkósbotokkal kezükben
fenyegetve követnek a suhancok
sötét ruhában surrannak utánam.
Nem szeretnék zajt csapni, jó lenne
minél előbb eltűnni. Egyre jobban
figyelnek ezek a komisz gyerekek.
**Lassan el is érnek, bekerítenek,
botokkal csapkodva ijesztgetnek.**

5.

Botokkal csapkodva ijesztgetnek.
Én meg haragosan rájuk nézek,
ők futásnak erednek, de meredek
az utca, én megállok, elernyedek.
A kopasz gyerekek, rám néznek és
röhögnek, botjaikkal fenyegetnek.
Felnézek a felhőkre, segítségért
esengve. Kicsit még félek, mégsem
tettem hiába, lecsap az Ég villáma,
ijedten remegnek, mert fáj nekik,
legénykedtek, jajgatnak fájdalmukban,
felgyulladtak, lángolnak a ruháik,
**sietve elfutnak. Égre nézek,
örömben könnyeim erednek.**

6. JÁROM AZ UTAM...

Hidegtől eleredtek könnyeim.
Mint szegény hajléktalan magányosan,
némán, sötét utcákon, egyedül
kóborolva, elhagyottan járom az
utam. Nem tudom miért, ez a sorsom.
nincs senki, aki e földön megszánna,
vagy engem megsajnálna e világon,
azért vagyok én ilyen boldogtalan.
Nincs, aki szánná rongyos ruhában
hidegben vacogó, boldogtalan
hajléktalan embert, már a városból
is kitoloncolták, kitől várhatja,
**hogy legyen feje felett fedél, s étke?
Kitől várja, hogy valaki szeresse?**

7.

Hogy valaki szeressen, kitől várjam?
Aki úgy szeressen, mint valaha a
jó anyám, aki kiskoromban dajkált
s jó volt hozzám, nekem jó sorsom volt,
Istenem! – miért feledtél el engem?
Azért, hogy sorsom jobbra forduljon
mit tehetek, hogy most is szeressen
valaki és legalább éljek jobban,
mint ahogyan drága jó anyámnál
valaha régen, sok-sok éve akkor,
amikor gond nélkül éltem családban.
Most meg milyen sors vár rám azután?
**Az utcán sem lehetek, onnan is
kiutáltak már, hideg-fagyos télben!**

8.

Kiutáltak a hideg-fagyos télben!
Hová mehetek, hol lelek fedélre
rideg emberek közt, zord hidegben,
ócska ruhában, éhgyomorral élek.
Munkát sem kapok, hogy abból ételmet
vegyek, hiszen más szegénynek sincsen.

Ne kéne minden este, párna nélkül
éhesen, álmra hajtani fejem.
Nem könnyű azoknak sem, akik hazát
cseréltek, jobblétért kivándoroltak,
onnan visszavágynak, hogy sorsukat
majd kipihenni magyar földben tudják.
**Lejárt időm, múlt az ősz, a meleg nyár,
engem már csak zord, hideg tél vár.**

9. VÉGZET ÁLMA

Engem már csak a zord, hideg tél vár.
Magam vagyok, szomorún élem éltem,
ősz falevélként, mint egy vándor
földön eltaposva sötét éjjelen.
Megéreztem, hogy nekem mennem kell,
unalmas ez a hely itt, mindenem fáj...
ez a táj idegen lett körülöttem.
Nagyon szépen arra kérlek, ne hagyj el.
Álmaimból felébredve mit láttam?
Elhagytak jó barátok, elfáradtam,
nehéz utakon jártam, jobbat vártam,
egy elhagyatott tengerben, egy szigeten,
**hullámokon engem körbefogva
cápák lubickoltak, s vigyorogtak rám!**

10. ÜLDÖZNEK

Cápák lubickoltak, s vigyorogtak rám!
Megláttam haragtól izzó szemeit,
verejtékben úsztam, lebéult lábam,
félelem fogott el, nem tudtam, mit tegyek?
Érzem, csak a csodákban bízhatok.
Sosem értettem, miért bántott engem?
Látni se akarom, szemem lehunyom.
Menekülnöm kell, már bizton érzem,
tovább már nem bírom gyalázatát.
Még fel sem fogta érzéketlen szíve,
miért viselem el sok gonoszságát?
Nem érthetem, eddig mért is vártam!
**Nem tűrhetem tovább, már jól tudom,
élni akarok, nem hagyom magam!**

11.

Élni akarok, nem hagyom magam!
Üldözni fog tudom, nem enged el.
Nem akarok meghalni, védem magam,
erőt veszek magamon, gyűjtöm erőm.
Arra várok, hogy kellő pillanatban
fák árnyában osonjak, éj neszétől
útnak induljak esti félhomályban;
félek a levelek zizzenésétől,
és tőle. Futok úttalan utakon,
rém üldöz, hogy utolér, attól félek.
Érzem, az erőm teljesen fogytán,
attól rettegek, amit velem tehet.
**Erőt ad, hogy el kell menekülnöm,
ruhámat bokrok tüskéi tépik fel.**

12.

Ruhámat bokrok tüskéi tépik fel,
fáradtan lihegek, verejték elönt,
de sietnem kell, mivel utolér,
merre mehetek, előttem patak,
dönteni nekem nagyon gyorsan kell!
Már, a túlpartra érek, átugrottam,
üldözőm lemaradt – sikerült léptem!
Ébredve ijedten körbetekintek,
már a korahajnalban gyönyörködöm.
Nyugalom és csend vesz körül engem,
nem értem azt, hová is kerültem?
Egy keresztfa áll, nem messze tőlem,
**rajta fából metszett Krisztus felfeszítve,
töviskoronától orcája vérző.**

13. ÜLDÖZNEK – GÖDÖR MÉLYÉN

töviskoronától orcája vérző
mintha nyugalmat árasztana felém.
Köszöntöm, s előtte térdre borulok,
nem menekülök tovább, már nem félek,
megmentett üldözőmtől, hálát adok,
jó érzés tölt el, mert itt van velem: Ő!
Sűrű-sötét erdő mélyén kószálok
hideg éjben, időtlen-időig.
Bokrok között botorkálva, vadak közt
érezem magam a sűrű homályban, járt
utat már nem találva, körülöttem
mindenhol üvöltözés, vad sóhaj...
**Magas fák ágain vadmadárhad
rettenetes szárnycsapása húsba mar.**

14.

Rettenetes szárnycsapása húsba mar.
A kígyók lábam alatt lucskos sárban
kúsznak-tekeregnek, ugrándoznak a
varangybékák, s én bennük botladozom.
Már semmit nem látok a sötétben,
a gödör közepén, még annak is lenn
a legmélyén keresem, de sehol sem
lelem meg a kiutat. Ki mondja meg
nekem, hogy ki vagyok? Lehet, nem
élő ember, csupán a fáradt-fájó
lelkem egyre bolyong a sötétben?
Sűrű fák között sehol sincs fény, hiába
**bolyongok, számomra már nincs semmi
remény... nos, talán ez lehet a vég?**

15. MESTERSZONETT – Nehéz sors, bánat²⁰

Ki mondja meg nekem, most mit tegyek?
A betörő a tükörben ne lásson.
Élni nem tudott velünk emberként,
s mint akkor régen, ittasan jött haza.
Botokkal csapkodva ijesztgetnek.
a hidegtől eleredtek könnyeim,
kitől várjam, hogy valaki szeressen?
Kiutálnak a hideg-fagyos télben,
engem már csak a zord, hideg tél vár.
Cápák lubickoltak, s vigyorogtak rám!
Élni akarok, nem hagyom magam!
Ruhámat bokrok tüskéi tépik fel,
Rettenetes szárnycsapása húsba mar.
Nincs semmi remény... talán ez a vég?

Készült: 2014. január 20. – május 18.

Megjegyzés: A Mesterszonett a koszorút teljesen körbejárva készült,
Shakespeare-i abab rímképlettel, előírt szabályokkal.

13. SZONETTKOSZORÚ – HIDEG TÉLI NAPOK Mesterszonettel

1. ELMÚLT A NYÁR

Augusztusban még forrón süt a nap,
telt hátizsákkal kirándulni járnak,
iskolások strandolnak vidáman,
hangos daluk száll virágos határban...
Forró levegőn izzó napsütésben,
minden élő szomjaz, izzad a test,
ember és állat áhít hidegvizet,
a madarak hús forrást keresnek;
közeleg az idő, elmúlik a nyár...
a zöldellő erdő sokszínűre vált,
szünet után sulikapuja kitar,
gyerekek-serege iskolába jár.

*A lábuk lehullt faleveleken jár,
itt az idő már, hideg szél fújdogál.*

2.

Itt az idő már, hideg szél fújdogál.
Össze-vissza szél borzolja hajukat,
szorosan összehúzza a kabátjuk
sietnek haza a meleg lakásba.

Versek a koszorúban

- 1-2. ELMÚLT A NYÁR
- 3. Hóviharban
- 4-6. Tél 2005-ben
- 7. Havas fán cinege
- 8-11. Szilveszter
- 12. Jó a kikelet
- 13-14. Tavaszálmodás
- 15. Mesterszonett

²⁰ A koszorú Mesterszonettnél a 13. verset kihagyva, a legutolsó két sort a 14. vers első- és utolsó sorával helyettesítettem.

Kint fagyos-hideg szél a havat fújja,
ilyenkor kellemes meleg szobában
otthon ülni, duruzsoló kályhánál,
pattogatott kukoricát majszolva.
Itt a tél, a fákról már mind lehulltak
az színes őszi levelek. A csupasz
faágak már a tavaszról álmodnak.
Udvarban hópihék szállingóznak,

*nagy hóembert épít'nek a gyerekek,
mindnyájan szent karácsonyra várnak.*

3. HÓVIHARBAN

Mindnyájan Szent karácsonyra várunk.
Éj leple alatt hóvihar közeleg,
a szél színes faleveleket görget,
nem kímél se embert se állatot.
Sűrűn hulló havazásban futnom kell...
elfáradtam, görnyedt testem pihenni
szeretne, (de) nincs hová fejem letenni.
Segítsél én Istenem, mi lesz velem?
Sötét tájon csendesült a hóvihar,
erdő mélyén mindenütt néma csend,
fákról lehulltak a színes levelek,
harkály-doktor kopog fákon odafenn.

*Köröskörül hó borítja a tájat,
hideg szél fúj, fáznak a madarak.*

4. TÉL – 2005-ben

Hideg szél fúj, fáznak a madarak.
2005-ben történt, amit olvastok,
járkálni is hideg volt odakint
zord hidegben, a fákon zúzmara,
a színes őszi ligetben. Mostanában
másképp' van, mint régen: akkor tavasz
után jött a nyár, majd ősz és tél, így volt
gyermekkoromban – rendben, pontosan.
Most meg a telet mindhiába vártuk;
akár novemberben vagy decemberben
többször húsz fokos tavaszi meleg volt.
Ha így lesz tovább, mikor jön már a hó,

*lesz-e hideg tél? Egyre csak vártunk rá,
mégis késtek a téli fagyos napok.*

5.

Mégis késtek a fagyos téli napok,
nagyon várt a hóra a gyereksereg,
nélküle hóembert gyúrni nem lehet,
se korcsolyázni-szánkózni. Tudósok
se értik, ez most melyik évszak lehet?
Ilyen évszakon ki igazodhat el?
Azonban a régi mondás igaz lett,
hogyan a kutya nem eszi meg a telet!

Múlt az idő, teltek a hónapok...
jött január-február, s márciusban
megjöttek a nem várt, didergő fagyok.
Fújt a hideg szél, zúzmara a fákon,

*hideg lett, a hó mindent belepett,
kellemes ülni a meleg szobában.*

6.

Kellemes ülni a meleg szobában:
nagy hó esett a Mátrában-Tátrában,
ennyi hó nem is kellett volna már,
károkat okozott a havasokon.
Hideg után tavasz lett, nemsokára
a melegtől a hó olvadni kezdett,
már áradás fenyegetett, a sok víz
egyre több lett, félelem fojtogatta
az embereket. Épp' elég a bajunk
árvíz nélkül; segítségért áhítózunk,
nehogy ismét nagy árvíz zúduljon
az Ipoly-medrébe', ne törjön be

*hazánkba, jöjjön végre egyetértés
jöjjön a béke hazánk népére.*

7. HAVAS FÁN CINEGE

Jöjjön a béke hazánk népére!
Égbolt megeredt, hó borítja tájat,
erdő fehér ruhát öltött magára.
Havat magasból szórja le a Földre,
gyerekek örülnek, hóembert gyúrnak,
egy kis cinege didereg faágon,
tekint jobbra-balra sóvárogva,
nehéz idő jár az éhes madárra.
Étek sehol, mindenütt hótakaró...
Egy kislány kinyitott egy ablakot,
meglátta az éhező kismadarat,
integetve neki, kezében tálcát

*hoz vidáman, telerakva magvakkal,
még vizet is visz egy öblös pohárban.*

8. SZILVESZTER

Kislány vizet visz öblös pohárban.
Most hogy van ez? Mi lenne, ha a gazdag
és hidegben kódorgó hajléktalan
ember, meg gondokba belefáradt,
munka nélkül tengődő, nincstelen
sokaság – felszabadultan, másokkal
jómódban élőkkel, nem válogatva,
közeledne egymáshoz minden ember.
Egymást barátságosan és megértve
kérges-kezet egyszer megszorítanák
s a gondolatokat is kicserélnék.
Úgy gondolom: minden magyar együtt,

*ezen a találkozáson részt venne,
beleértve bársonyszékben ülőket!*

9.

Bársonyszékekben ülő vezetőkkel
cigányzene mellett ünnepelnének,
úgy búcsúznának el egyetértésben
a gondokkal terhelt nehéz évektől.
Az újévbe átlépni így lenne jó:
minden nézeteltérést és bajokat
elfeledve, baráti kézfogással
elkezdeni az újesztendőt. Másként
sohasem lesz béke e hazában, ha
az együttműködés helyett most is
a szokásos széthúzást választják.
Kérem, gondolja végig mindenki!

*Mit válaszolnak? Megkérdezhetem:
milyen másokkal együtt ünnepelni?*

10.

Együtt ünnepelni? Mit válaszolnak?
Mindez nem elég, van még kérésem:
nem más, mint (hogy) Szilveszter éjjelén
mosolyogva, minden szegény és gazdag,
derült arccal dobja félre minden
baját, majd künn az utcán az óév
lassan múló perceit úgy zárja, hogy
hajléktalanokkal, válogatás nélkül
telt pezsgős-pohárral a kezükben
testvériesen koccintva, fogjanak
végre kezét, s reménykedve nézzenek
egymás szemébe, fel (a) magas Égre!

*Az Újesztendőt jókedvre derülve,
reménykedve, boldogan köszöntsék!*

11.

Újesztendőt reménykedve köszöntsék!
Tedd szívedre kezed és mondd, neked
mibe kerülne, ha egy évben egyszer,
az elesettekkel, szegényekkel – és
Uram bocsá' – a hajléktalanokkal
most az egyszer együtt ünnepelnél?
Ezzel még a fagyos téli hidegben
sem éreznéd a szegénység-szagát sem!
Öbennük az esemény felszabadult
érzést kelt: elvegyülni, ismerkedni...
Utána úgyis jó az Újév, s terád
a munka jólétben vár, és otthonod,

*míg mások megmaradnak annak, szegény
nyomorgónak, mint akik addig voltak!*

12. JÓ A KIKELET!

Nyomorgó marad, mint aki addig volt!
Mezőn még meleg napsugár csókja vár,
künn mindenhol hóborított a táj
és faágakon csillogó jégcsapok.
Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
A lejtőn nesztelen síelők-szánok,
oszlopon fekete varjak kárognak,
és gyerekzsivaj tölti be a tájat,
madár dalától lesz hangos a határ,
csendben jó a kikelet, olvad a jég,
felettünk kék az Ég, az erdő zöldül.
Kéményen fészket rak a gólyamadár,

*lelkünk ujjong, szívünkben szeretet él,
érezzük: tavasz lesz – nemsokára már.*

13. TAVASZÁLMODÁS

Érezzük: már nemsokára tavasz lesz.
Meleg szobában ülök. Minden üres,
a tájra nézek: Föld és az Ég szürkés,
a tél még most is hideg és unalmas,
lábunk alatt csúszik a jég, künn a
szabadban zimankó, kedvünk igazán
nem jó. Gondolatunk messze elszáll,
érzi a jövőt, s a testünk zsibongva
már várja a közeledő jó időt.
Hallom a szellő susogását, a Nap
langy-sugarát, érzem: lassan ébred az
erdő, simogatja tavaszi eső.

*A fák ágain rügy fakad, míg álmos
fák koronáit a Nap melengeti.*

14.

A fák koronáit melengeti a Nap,
nemsokára virágba borulnak az
erdők, akácvirágtól lehajlanak
az ágak, tavaszi széllel illatuk
messze száll a hűs léghen, megtelik
az erdő élettel: a dolgozók méhek
egyik virágról másokra röpködnek,
ezreinek zsongása titkokat rejt
magába. Megtelik mézes illattal
az erdő, méhek telve virággal
a kaptárba vissza- visszaszállnak.
A finom lépes-méz szorgos méhcsalád

*munkája nyomán a kaptárban készül,
minden kisgyereknek ez az álma!*

15. MESTERSZONETT – Hideg téli napok (1. változat)²¹

Augusztusban még forrón süt a nap,
Lábunk lehullt faleveleken jár,
mindenki a szent karácsonyra vár.
Kint hideg van, a madarak fáznak,
mégis késtek a fagyos téli napok.
Kellemes ülni a meleg szobában.
Jöjjön el a béke hazánk népére!
Kislány vizet hoz öblös pohárban.
Bársonyszékekben ülő vezetőkkel
együtt ünnepelni, mit válaszolnak?
Újesztendőt reménykedve köszöntsék!
Aki addig az volt, nyomorgó marad!

*Érezzük: tavasz lesz – nemsokára már,
fák koronáit a Nap melengeti.*

Készült: 2014. január 25. – május 20.

15. MESTERSZONETT – Hideg téli napok (2. változat)

Itt az idő már, hideg szél fújdogál.
Mindnyájan szent karácsonyra várnak,
hideg szél fúj, fáznak a madarak.
Kellemes ülni a meleg szobában.
Jöjjön el a béke hazánk népére!
Kislány vizet visz öblös pohárban.
Bársonyszékekben ülő vezetőkkel,
együtt ünnepelni, mit válaszolnak?
milyen másokkal együtt ünnepelni,
reménykedve, boldogan köszönteni!
Nyomorgók, lesznek, (mint) akik addig voltak!
Érezzük: tavasz lesz - nemsokára már,

*fák koronáit a Nap melengeti,
minden kisgyereknek ez az álma!*

14. GONDOLKODOM ÉS IMÁDKOZOM – SZONETTKOSZORÚ Mesterszonettel

1. HIT – REMÉNY – SZERETET

Szívünk bánatát enyhítsük imával.
A hitet én istenhitnek érzem. **HIT.**
Ha tudná érezni hitét az ember
és gyakorolni, szívből fakadóan
imádkozna Istenhez, más lehetne
a világ, szeretet költözne közénk!

Versek a koszorúban

- 1. HIT – REMÉNY – SZERETET
- 2-3. HITVALLÁS
- 4-5. ÚJRA KÉNE SZÜLETNI
- 6-12. ELMÉLKEDEM
- 13-14. GONDOLKODOM ÉS IMÁDKOZOM
- 15. Mesterszonett

²¹ 1. változat szabályos, sorismétléssel, a 2. változat rendhagyó, nincs sorismétlés és a versek utolsó soraiból készült a Mesterszonett. Csak úgy próbálkoztam, érdekelt, mert így a versek nem sérültek benne.

Hallgassuk meg az Úr szavát, **REMÉNY**.
Aki igaz útra vezet bennünket.
Tőle tudjuk meg, mi az önzetlen
Szeretet. Örök boldogságba Isten
elé a Mennyországba Ő vezet!
Körülöttünk áradjon a **SZERETET**,

*mint kályha forr tüze, ne feledjük:
buzdítsunk szeretetre minden lelket.*

2. HITVALLÁS

Buzdítsuk szeretetre minden lelket.
milyen az élet, azon elmélkedni
röviden minek? Szebbé kéne tenni,
minden áldozatot meghozni ezért.
Küzdjünk a szebb létért, tiszta erkölcsért,
jó Isten által adott kegyelmekért!
S te hová tartozol? Harcolsz-e vagy félsz?
Vagy csak úgy élni csendben; magad szeretsz?
Ez a legkönnyebb út, mert nem kell félni
senkitől! Legyőzni önmagadat nem
könnyű feladat. De lehet-e győzni?
Hinni kell abban, hogy eléred célod,

*magadra vigyázni mindig neked kell,
csak gyenge báb leszel, ha nincs hited.*

3.

Csak gyenge báb leszel, ha nincs hited.
Gyenge báb, ki magára nem vigyáz.
válogatás nélkül enged vágyának
s azt teszi, ami vesztét jelentheti.
Légy hű magadhoz, bízz az igazságos
élet lehetőségében, s vedd erőd
annak megteremtésébe; hit nélkül
akarat jó ötlet, de nem sokat ér.
Hitedet mindig istenhitnek érezd.
S ha az ember újra gyakorolná
hitét, mint eddig, s szívből imádkozna
Istenéhez, hidd el: megváltozna,
más lenne a világ, megszűnne a

*gyűlölet, s közénk költözne a várva-
várt béke és az igaz szeretet!*

4. ÚJRA KÉNE SZÜLETNI

Út: béke és az igaz szeretet!
Világra úgy volna jó születni, ha
életemet újból úgy kezdeném, a
tapasztalataimra figyelve
Úgy volna jó a világra születni,
ha az életet is újból lehetne
kezdeni. Élni úgy, fegyelmezetten,
mint katona, és nem elkallódni

a semmibe. Megismerni a szépet,
felfelé törni magasba, s feledni
minden korábban ismert kétséget.
Ha én az életem újra kezdeném,

*nem lennék szerény, mint száraz ibolya,
bátran bemutatnám minden értékem.*

5.

Minden értékem bátran bemutatnám.
Felfedném, nem ásnám el magamban
a tehetségem, erényem és tudásom.
Kiállnék vetélytársakkal mindenkor,
hogyan éreznék, mi lakozik bennem,
s amit szeretnék, a tehetséggel
biztosan elérném, s nem kellene
koldussorsra jutni szerénységgel.
Élném a világom gondok nélkül,
elfeledném a nehéz válságokat,
amit életemben át kellett élnem.
Csak így lehetnék boldog, s érezném,

*hogyan jó volt élnem. Gondolataimban
tán a Mennysorsot is elérhetném!*

6. ELMÉLKEDEM

Talán elérhetném a Mennysorsot!
Népünket most csak a remény élteti,
hogyan ezután könnyebb lesz az élet,
s én összekulcsolt kézzel imádkozom.
Őshazánkat a Kárpátok övezték,
‘hol évezreden át magyarok éltek,
vadászattal szerezte meg a nemzet
mindennapi étet. Ősanyáink
nem automata-gépben mosták a
ruhát, nem félkész étellel várták a
ház urát. Mégsem keseregtek. Azt
cselekedték, amit kellett. Egyszerű

*kunyhókban a sok-sok apró gyermek
nem a tévé előtt nevelkedett!*

7.

Nem a tévé előtt nevelkedtek.
Gond nélkül éltek, nem várták a csodát,
amit tenniük kellett, mindig tudták.
Ha betört az ellen, sok küzdelemmel
harcolni ment minden épkezláb ember,
pajzzsal, éles karddal védték a hazát,
olykor mégis elvesztették a csatát,
elpusztult kunyhójuk, vetésük, ezért
kihalt apraja-nagyja a nemzetnek,
ha az ellenség elvonult, búvóhelyről
előjöttek, újraindult az élet!
Nem féltek az idegen emberektől,

*királyaink idegen mestereket
telepítettek, kik hazát cseréltek.*

8.

Betelepítettek cseréltek hazát,
s e hazában új otthonra leltek.
Keveredett vére haza népének,
de együtt építették az országot:
vetettek-arattak és építkeztek,
a kis hazában, békességben éltek.
Magyar honban élt sokféle népesség,
nem utálták egymást, mind megfértek.
Imádságom közben jutott eszembe:
miért gyűlölik egymást? – nem fér fejembe’.
De van-e ősmagyar e kevert népben?
Hová tűnt a keresztényi szeretet?

*Akik nem az új vezért csodálják,
azokat mind ostobának kiáltják!*

9.

Azokat mind ostobának kiáltják;
‘ki nem politizál s más a nézete,
ha saját vére is, család szégyene,
s akkor nem hiszik őket magyarnak,
‘kik nem akarnak hiába szenvedni,
hanem békében szeretnének élni!
A harcot csak hatalomért vívják,
azért, hogy négy év múlva ki kerüljön
majd a „trónra”, s azért tüzzel-vassal
szítanak ellentétet, talán azért,
mert uralkodásuk alatt – a haza
népéért jót tenni elmulasztottak?

*Vagy nem is akartak? – Ki tudja miért, –
de teendőiket már elfeledték!*

10.

A teendőiket már elfeledték!
Acsarkodás helyett összefognának,
s barátságosan kezét fognának,
ha mindnyájan az országuk-népük
javán munkálkodnának, érezhetnék:
s könnyebb volna a dolguk tovább, ha
részüket a rájuk bízott munkából
kivették, nem kellene ciklusonként
mindent lerombolni, eredményeket
ócsárolni, négyévenként mindent
előlről kezdeni! Azon kellene
munkálkodniuk: mindenkinek legyen

*e hazában munkája, kenyere és
többé soha, senki ne éhezessen.*

11.

Többé soha, senki ne éhezessen.
Kinek a háza telve kényelemmel,
a hűtője-kamrája mindig tele,
fürdik meleg kerti medencéjében,
nem dolgozik, inkább szórakozik,
kényelmes repülőgépen utazik,
mert van bőven fölösleges pénze.
Gazdagok a tengerparton élvezik
létük, unatkozva költik a pénzük'.
– Azt kérdezem: vajon ők boldogok?
Gazdagok mindnyájan elégedettek?
Ha ők néha arra is gondolnának

*– ahelyett, hogy szemüket behunyják –
honfitársaiknak adakoznának!*

12.

Honfitársaiknak adakoznának,
hajléktalanokat segítenék és a
nincsteleneket, akkor a fejüket
jóérzéssel hajthatnák álmra.
Imádkozunk: tekints ránk Istenünk,
szánjad meg elárvult nemzetünket,
adj értelmet minden vezérünknek,
kötelességüket érezzék mindig;
akkor jóra fordul népünk sorsa,
ha szegénynek is tele lenne gyomra.
Minden embernek lenne munkája,
senki se koldulna magyar hazába'.

*Magyarok Istene add, hogy úgy legyen
a nép óhaja ne maradjon álom!*

13. GONDOLKODOM, ÉS IMÁDKOZOM

A nép óhaja ne maradjon álom,
Ülök magamban, a csendet hallgatom,
jó nekem egyedül, mert gondolkodom.
Élni oly jó csendben, békességben,
ha szeretet kísér utamon engem,
úgy fogadom, ha árnyékként kísér.
Szeretet útját járom, ezért élek.
Imádkozom minden reggel és este.
Ilyenkor érzem, nem vagyok egyedül,
imádkozom csöndes magányomban,
Istennel beszélek, béke vesz körül,
bizton érzem, hogy meghallgat engem

*mindenkor, mert tudom, itt van Ő is,
érezem, hogy szeret, s figyeli életem.*

14.

Érzem, hogy szeret, s figyeli életem
Nem esem túlzásba, ha ábrándozom,
tudom, nem válhat minden valósággá.

Magánytól se kell félnem: Körülveszem
magamat csenddel – gondolatokkal.
Te is tedd ezt, vedd magad körül nemes
gondolatokkal. Ne féljél és hidd el,
mert te se nem leszel sohasem magányos!
Megtaláltalak, nem vagyok egyedül
álmodunk ketten, mindig itt vagy velem.
Veled álmodom csendes békességben,
imádkozunk együtt, este és reggel,

*Ha csend és béke vesz körül mindenkit,
A nép imája már megnyitja az Eget.*

14. MESTERSZONETT – Gondolkodom és imádkozom²²

Szívünk bánatát enyhítsük imával.
Buzdítsuk szeretetre minden lelket.
csak gyenge báb leszel, ha nincs hited.
Út: várt békesség és igaz szeretet.
Minden értékem bátran bemutatnám
talán elérném a Mennyországot!
Gyermek nem tévé előtt nevelkedett.
A betelepítettek cseréltek hazát
azokat mind ostobának kiáltják;
A teendőiket már elfeledték!
Többé soha, senki ne éhezessen.
Honfitársaiknak adakozzanak!

*A nép óhaja ne maradjon álom,
a nép imája megnyitja az Eget!*

Készült: 2014. január 30 - május 21.

15a. CSALÁD– SZÜLŐK– TESTVÉREK, SZONETTKOSZORÚ Mesterszonettel

1. ANYÁMRA EMLÉKEZEM

Ott éltem öledbe', repesve vártál.
Megérkeztem hideg télben, szeretté.
Pici voltam szoptattál, körülvettél
örültél, s kisbölcsőben ringatgattál.
Éhes voltam etettél, minden este
meséltél. Kiskoromban pelenkázta,
gyöngéden fürösztöztél és mosdattál,
törölgettél, simogatva szeretté.
Elindultam – követtél, lépteimre
figyeltél, kézen fogva vezettél,

Versek a szövegben

1-2. Anyámra emlékezem
3-5. Nagymamára emlékezem
6- 9. Valamikor régen (2)
10-14. Balatoni ház
15. Mesterszonett

²²A koszorú Mesterszonettje csupán annyiban tér el az előírásoktól, hogy a 14. vers első sora helyett, annak utolsó sorát használtam fel.

ha leestem fölvetél. Betegségben
aggódtál, gyógyítottál, pátyoltál.

*Ha sírtam vigasztaltál, el nem hagytál,
bánatomban is mindig velem voltál.*

2.

Bánatomban mindig velem voltál.
Könnyeimet törölgetted, sebemet
bekötöztél, ha gondom akadt meg-
osztottad. Álmomban is vigyáztál.
Tanítottál, ölelgetve becéztél és
kísérgetted. Ha bántottak, megvédtél,
iskolába kézen fogva vezettél.
Ha jó voltam, akkor megdicsértél,
ha elmentem integetted. Tanítottál
imádkozni, templomba együtt mentünk,
mellettem álltál nem hagytál egyedül,
meghálálni nem lehet jóságodat,

*elfeledni sem tudom. imában
köszönöm, örökké élsz szívemben!*

3. NAGYMAMÁRA EMLÉKEZEM

Megköszönöm, örökké élsz szívemben.
Kisdiák koromban a szünidőket
én mindig nagymamánál töltöttem.
Árnyas udvarában nagy tál eperrel
kezében, kedves mosollyal engem várt.
Ősz haja lobogott a szélben, kitárt
karokkal, hosszú ruhában tipegett
elém. Örömmel, utaztam oda sűrű
fenyők közt, füstöt eregető hosszú
szerelvényben, kanyarogva – a vonat
ablakában állva – ábrándoztam.
Bámultam a csodás erdélyi tájat,

*az égig felnyúló fenyőfákat,
a sűrű erdő ózondús illatát.*

4.

A sűrű erdő ózondús illatát
élvezettel szívtam be magamba.
Nem tartott sokáig a boldogságom,
országunkhoz már közeledett a front.
Rokonoktól gyorsan kellett búcsúznom...
el kellett hagyni a kedves házat.
Karjaiba zárt édes jó nagyanyám
Fülembe súgta: utoljára látlak!
A háború zord szele kegyetlenül
tőle nagyon messzire elsodort,
beteljesedett a jövődölése:
engem már nem ölelhetett többé.

*Országhatárnál ellenséges hadak
álltak, megdönteni szép hazánkat.*

5.

Hadak álltak megdönteni hazánkat.
Olyan idők jártak, nem maradhattam
tovább, távirattal rendelte haza a
szüleim. Nagyon szomorú utazás
volt, fegyverek ropogása odáig
hallatszott. Szüleim otthon aggódva
vártak rám az utazásom miatt.
Drága nagyanyámnak bevált jóslata,
Ő nem ölelt többé, elment örökre,
Páva község temetőjében nyugszik,
havasok aljában alussza álmát,
egyekig nyúló fenyőfák tövében,

*őseinkkel imádkozik értünk,
ránk figyelve az égi mezőkről.*

6. VALAMIKOR RÉGEN (2)

Ránk figyelve az égi mezőkről.
Emke-utca háromban éltem, mikor
jött a front, tizenöt éves voltam,
s akkor váratlanul lettem felnőtt.
Bíztunk szorongatott helyzetünkben
Istenben, ki tudná megmondani mért
tette, bennünket akkor nem segített,
mindnyájunkat súlyosan megbüntetett.
Repülőrajok zajongtak felettünk:
szörnyű zúgással a front közeledett
sietve óvóhelyre menekültünk.
Szeptember-tízet írtunk 1944-ben:

*idegen hordák hazánkba törtek,
s én tizenöt évesen felnőtt lettem.*

7.

S én tizenöt évesen lettem felnőtt,
el kellett hagynom az otthonomat,
szép erdélyi tájat, a Maros-folyót,
boldog gyermekkorom akkor ért véget.
Szeretett várostól sírva búcsúztam;
sűrű esőben, sáros cipőben
egy megbolydult világba indultam.
Vonatra szálltam, hosszú utamon
szirénák zenéje sokáig kísért:
kezemben tartva minden vagyonom
és a szállásom lett marhavagon.
Egy hónapig tartott utazásom,

*vége lett a vidám diákéveknek,
s eltemettem a szép ifjúságom.*

8.

Eltemettem a szép ifjúságom.
Az sem álom, ami utána jött, mert
hangoztatták: végre itt a BÉKE,
de háború, szégyen és nyomorúság
amit utána át kellett élnem!
Sorsom sirámain nem folytatom,
panaszkodni nekem nem szokásom,
mindezt feledni nem tudom sohasem,
annyi szörnyűség történt akkor velem.
Ismeretlen világba' kellett élnem,
Isten majd' csak éltet, reménykedtem.
Éveken át mindig azt reméltem.

*Nem úgy lett, még sokáig várni kellett!
A békességet végre megélhettem.*

9.

A békességet végre megélhettem.
Nagy sokára, szidalmazott honatyák
jóvöltából a gondok apadtak, s most
utazom, s azt teszem, ami jó nekem.
Számítógépen rogom a sorokat,
írok verset, regényt, novellákat.
Annyi jó- és rossz emlékem maradt,
mind meg kell örökítenem azokat.
Nyomtatásra várna sok-sok emlékem,
befejezés előtt életregényem.
Tudom, nem adatik meg mindenkinek.
Ki hitte volna a múlt században el:

*menekülést, háborút, nélkülözést
túlél, s átlép a KÉTEZREDIK évbe!*

10.

Túlélni, átlépni a KÉTEZREDIK évbe!
Azt kívánom én most mindenkinek,
az elképzelt vágyakat éljék meg!
Kétezer-nyolcban hálátelt szívvel
megköszönhettem a Teremtőnek,
és akik neki abban segítettek,
hogyan nem kell nélkülöznöm, s ha valami
jót tettek velem, s másnak az életben,
azért őket áldja meg az Isten!
Ne törődjenek a hálátlanokkal,
mert egyszerre nem mehet minden jól!
Érezzék azok 'kik annyit szenvedtek,

*és nélkülöztek, – őket kárpótolták –
mert velük biztosan jól cselekedtek!*

11. BALATONI HÁZ...

Velük biztosan jól cselekedtek!
Gondolatom a múltba visszaszáll,
nézem a megkopott fényképeket,
sorban kattintgatom a gépemet
oda, ahol dombtetőn állt a ház.

Ha egyik képről a másikra nézek,
szüleim ház előtt a padon ülnek,
apám olvas, kezében könyvet tart,
mellette csendesen anyám kötöget.
Margaréta, írisz és rózsza nyílik
körültük, a kert csupa virág,
virágillat száll a levegőben...

*Nyugodt nyári délután... és madár
dalol mellettük, az öreg diófán.*

12.

Madár dalol az öreg diófán.
Apámat látom egy kopott képen,
ház alapját ássa, mély árok szélén,
megtörli verejtékező homlokát...
Nagy gödör tetején a három bátyám
az építkezés előtt készült képen,
a ház alapját ássák keményen,
ahol majd a családi otthon áll.
Egy kattintás a gépen: szüleim
a csodálatos tájban gyönyörködnek,
ahonnan a Balaton felszíne
tiszta időben Badacsonyig látszik.

*Színes fotón a nagyszülők láthatók,
körültük mosolygó unokákkal.*

13.

Nagyszülők körül mosolygó unokák,
nyakukba akasztott úszógumival,
megpakolva nehéz csomagokkal...
Kedves emlékeim élednek újra:
a felső kertben készült fotókon
vidám társaságot megörökítve
egy délutáni szalonasütésen...
Apám lépcsőzetesre alakított
kertjében termett borral kínálja a
felnőtt vendégeket. Váltom a gépet...
s mennyi kedves emlék jelenik meg:
Balaton-parti strandon unokákkal...

*hajó fedélzetén a nagycsalád...
homokozóban vidáman játszanak.*

14.

Homokozóban vidáman játszanak.
Másik képen fűben ugráló béka...
aztán unokám keserves sírása...
Tó vizén az Ezüsthíd csillogása...
alkonyati Aranyhíd ragyogása...
Óh, boldog mosolyok, vidám napok!
Majd szüleim elmentek... elárvult az
otthonuk... Nagy bánatomra a ház
már nem a miénk. A másik képen
törölgetem szememből a könnyet,

Anyukám az alsó lépcsőn ül, Apuka pedig
a legfelső lépcsőn, középen, körülöttük
néhány unoka és rokonok.

s ha arra visz az utam, örökké
siratom a drága jó szüleimet,

*az elárvult, meleg családi fészket,
s örökké fájó szép emlékeimet...*

15. MESTERSZONETT – Család, szülők, testvérek²³

Ott éltem ölébe', s repesve várt
bánatomban is, mindig velem volt,
Megköszönöm, örökké él szívemben.
Sűrű erdő ózondús illata szállt.
Hadak álltak ledönteni a hazát.
Az égi mezőkről tekint le ránk.
Én tizenöt évesen lettem felnőtt,
szép ifjúságom el kellett temetnem,
a békességet végre megélhettem.
Túlélni, átlépni KÉTEZREDIK évbe!
Velük biztosan jól cselekedtek!
Madár dalol az öreg diófán,

*Nagyszülők körül mosolygó unokák,
homokozóban vidáman játszanak.*

Készült: 2014. február 6 - május 23.

15b. CSALÁD 1. SZÜLŐK, TESTVÉREK, SZONETTKOSZORÚ Mesterszonettel

1. ANYÁMRA EMLÉKEZEM

Vártál repesve, ott éltem öledbe,
Megérkeztem hideg télben, szerettél,
örültél, ringatgattál egy kisbölcsőbe',
pici voltam szoptattál, körülvettél,
éhes voltam etettél, minden este
meséltél. Kiskoromban pelenkáltál,
mosdattál, fürösztyöttél és gyöngéden
törölgettél, szerettél simogattál.
Elindultam – követtél, lépteimre
figyeltél, kézen fogva vezettél,
ha leestem fölvetted. Betegségben
aggódtál, gyógyítottál, páttyoltál.
***Ha sírtam vigasztaltál, el nem hagytál,
bánatomban is mindig velem voltál.***

Versek a koszorúban:

- 1-2. Anyámra emlékezem
- 3-5. Nagymamára emlékezem
- 6-10. Valamikor régen
- 11-14. Balatoni ház
- 15. Mesterszonett

²³ Mesterszonettnél az előírásokat pontosan betartottam.

2.

Bánatomban is, mindig velem voltál.
osztóztál gondomban, letörölted könnyeim,
sebeimet bekötöztél, álmomban
is mindenkor rám éberem vigyáztál.
Tanítottál, ölelgetve becéztél és
kísérgettél. Ha bántottak, megvédtél,
iskolába kézen fogva vezettél.
Ha jó voltam, akkor megdicsértél,
elmentem, integettél. Imádkozni
tanítottál, együtt jártunk templomba,
te engemet sosem hagytál egyedül.
nem tudom elfeledni jószágodat.

***Jóságodat meghálálni nem lehet,
megköszönöm, örökké élsz szívemben!***

3. NAGYMAMÁRA EMLÉKEZEM

Megköszönöm, örökké élsz szívemben.
Kisdiák koromban a szünidőket
én mindig nagymamánál töltöttem.
Árnyas udvarában nagy tál eperrel
kezében, kedves mosollyal várt engem.
Ősz haja lobogott a szélben, kitért
karokkal, hosszú ruhában tipegett
elém. Örömmel, utaztam oda sűrű
fenyők közt, füstöt eregető hosszú
szerelvényben, kanyarogva – a vonat
ablakában állva – ábrándoztam.
Bámultam a csodás erdélyi tájat,
***az égig felnyúló fenyőfákat,
a sűrű erdő ózondús illatát.***

4.

Beszívtam az erdő tiszta illatát,
élvezettel szívtam be magamba.
Nem tartott sokáig a boldogságom,
országunkhoz már közeledett a front.
Rokonoktól gyorsan kellett búcsúznom...
el kellett hagyni a kedves házat.
Karjaiba zárt édes jó nagyanyám
fülembé súgta, utoljára látlak.
A háború zord szele kegyetlenül
tőle nagyon messzire elsodort,
a jövődölése beteljesedett:
már többé engem nem ölelhetett.
***Országhatárnál ellenséges hadak
álltak, megdönteni országunkat.***

5.

Hadak álltak a hazát megdönteni.
Olyan idők jártak, ott már tovább
nem maradhattam, mert kedves szüleim
hazarendeltek sürgős táviratban.
Nagyon szomorú volt az utazásom,
fegyverropogás odáig hallatszott.

Szüleim otthon aggódva vártak rám.
Drága nagyanyámnak bevált jóslata,
Nem ölelt többé, elment örökre,
Páva község temetőjében nyugszik,
havasok tövében Égig felnyúló
fenyőfák alatt örökálmát alussza.
**Őseink mellett imádkozik értünk
figyel reánk az égi mezőkön.**²⁴

6. VALAMIKOR RÉGEN (2)

Figyel reánk az égi mezőkön.
Én éltem az Emke-utca háromban,
s akkor egyszerre lettem felnőtt.
tizenöt éves voltam, s jött front,
Bíztunk Istenben, a szorongatott
helyzetünkben is. De azt, hogy miért?
Senki nem tudná megmondani nekünk,
mindnyájunkat súlyosan megbüntetett.
Repülőrajok zajongtak felettünk:
szörnyű zúgással a front közeledett
sietve óvóhelyre menekültünk.
1944-ben írtunk szeptember-tízet:
**idegen hordák hazánkba betörtek,
s én tizenévesen már felnőtt lettem.**

7.

Én tizenévesen már felnőtt voltam.
el kellett hagynom az otthonomat,
Maros-folyót, a szép erdélyi tájat;
véget ért akkor boldog gyermekkorom,
sírva búcsúztam kedves városomtól.
sűrű esőben, sáros cipőben
egy megbolydult világba indultam.
Vonatra szálltam, hosszú utamon
szirénák zenéje sokáig kísért:
kezemben tartva minden vagyonom
és a szállásom marhavagon lett,
egy hónapig tartott utazásom,
**vége lett a vidám diákéveknek,
szép ifjúságom el kellett temetnem.**

8.

Szép ifjúságom el kellett temetnem.
Ami utána jött, az sem álom,
hangoztatták: végre itt a BÉKE,
de háború, szégyen és nyomorúság
amit utána át kellett szenvednem!
Sorsom sirámaikat nem folytatom,
nem szokásom panaszkodni nekem,
és mindazt leírni sosem tudnám,
annyi szörnyűség történt akkor velem.
Ismeretlen világba' kellett élnem,

²⁴ Megjegyzés: Eredeti vers 2008. október 11. A címe: *Valamikor régen, gyermekkoromban* – elmesélem, hogy volt: (Szonett készült: 2010. augusztus 31.)

Isten majd' csak éltet, reménykedtem,
éveken át mindig azt reméltem,
a békességet végre megélhetem.
sokáig várni kellett, nem úgy lett!

9.

Sokáig várni kellett, nem úgy lett!
Aztán végre, szidalmazott honatyák
jóvöltából gondok apadtak, teszem
azt, 'mi nekem jól esik, utazom, vagy
számítógépen rovom a sorokat
írok verset, regényt, novellákat.
Annyi jó- és rossz emlékem maradt,
nekem meg kell örökítenem azokat.
Nyomtatásra várna sok-sok emlékem,
befejezés előtt életregényem.
Tudom, mindenkinek nem adatik meg.
Ki hitte volna a múlt században el:
menekülést, háborút, nélkülözést
túlélve, átlépni KÉTEZREDIK évbe!

10.

Túlélve átlépni KÉTEZREDIK évbe!
Én most mindenkinek azt kívánom,
az elképzelt vágyakat megéljék!
Kétezer-nyolcban hálátelt szívvel
a Teremtőnek megköszönhettem,
és akik neki abban segítettek,
hogyan nem kell nélkülöznom, s ha valami
jót tettek velem, s másnak az életben,
azért őket áldja meg az Isten!
A hálátlanokkal ne törődjenek,
mert egyszerre nem mehet jól minden,
érezzék azok, 'kik annyit szenvedtek,
– **őket kárpótolták – mert nélkülöztek,**
és velük biztosan jól cselekedtek!

11. A BALATONI HÁZ...

Velük biztosan jól cselekedtek!
A gépemet gyorsan kattintgatom
és nézem a megkopott fényképeket,
a múltba visszaszáll gondolatom
oda, ahol dombtetőn állt a ház.
Ha egyik képről a másikra nézek,
szüleim ház előtt ülnek a padon,
apám olvas, könyvet tart kezében,
mellette csendesen kötöget anyám.
Margaréta, írisz és rózsaszín nyílik,
virágillat száll a levegőben,
körülöttük, a kert csupa virág.
nyugalmas nyári délután... mellettük
egy madár dalol – a nagy diófán.

12.

Egy madár dalol – a nagy diófán.
Apámat látom egy kopott képen,
megtörli verejtékező homlokát...
ház alapját ássa, mély árok szélén,
Nagy gödör tetején a három bátyám
az építkezés előtt készült képen,
ahol majd a családi otthon áll,
a ház alapját ássák keményen,
Egy kattintás a gépen: szüleim
a csodálatos tájban gyönyörködnek,
ahonnan a Balaton-tó felszíne
Badacsonyig látszik tiszta időben.
***Színes fotón a nagyszülők állnak,
körülöttük mosolygó unokákkal.***

Lépcsőzetes kert kialakításán dolgozik apám
a középső bátyámmal, annak a felső végén
épül majd a ház.

13.

Körülöttük mosolygó unokákkal,
nyakukba akasztott úszógumival,
megpakolva nehéz csomagokkal...
újra élednek kedves emlékeim.
A felső kertben készült fotókon
megörökítve vidám társaságot
egy délutáni szalonasütésen.
Apám lépcsőzetesre alakított
kertjében termett borral kínálja a
felnőtt vendégeket. A gépet váltom...
s mennyi kedves emlék jelenik meg:
unokákkal Balaton-parti strandon,
***a hajó fedélzetén a nagycsalád...
vidám játék a homokozóban.***

14.

Vidám játék a homokozóban.
Másik képen fűben ugráló béka...
aztán unokám keserves sírása...
Tó vizén az Ezüsthíd csillogása...
alkonyati Aranyhíd ragyogása...
Óh, boldog mosolyok, vidám napok!
Majd szüleim elmentek... elárvult az
otthonuk... Nagy bánatomra a ház
már nem a miénk. A másik képen
törölgetem szememből könnyet,
s ha arra visz az utam, örökké
siratom a drága jó szüleimet,
***az elárvult, meleg családi fészket,
s örökké fájó szép emlékeimet...***

A dombtetőn felépült a ház, téli kép.

15. MESTERSZONETT – Család, szülők, testvérek²⁵

Anyám várt repesve, éltem öledbe,
Bánatomban is, mindig velem voltál.
Megköszönöm, örökké élsz szívembe'.
Beszívтам az erdő tiszta illatát.
Hadak álltak a hazát megdönteni.
Nagymama figyel reánk az égi mezőn.
Én tizenévesen már felnőtt lettem.
Szép ifjúságomat eltemettem.
Sokáig várni kellett, nem úgy lett!
Túlélve átlépni KÉTEZREDIK évbe!
Velünk biztosan jól cselekedtek!
Egy madár dalol – a nagy diófán.
**Körülöttük mosolygó unokákkal,
Vidám játék a homokozóban.**

Készült: 2014. október 31

16. SZONETTKOSZORÚ – SORSOK Mesterszonettel

1. MI LENNÉL GYERMEKEM?

Fáj az anyai szív, fájdalom marja,
szívében dül kegyetlen sorsa,
lenne most valaki, 'ki ápolja,
mi lenne, ha megszületett volna?
Szíve alatt hordta, sorsa nem hagyta,
hogy világra jöjjön háború alatt.
Könnyes szemmel ágyában gyászolja,
gyötrelme nem múlt, múlnak a napok,
nincs, ki elsíratná a nagy bánatát.
Kínjai gyöttrik, de minden hiába,
hosszú hónapok, kegyetlen éjszakák
már örökre övé marad fájdalma.
**Így múlnak a napok egymás után,
gyermeked vissza nem tér soha már!**

2.

Gyermeked vissza nem tér soha már?
Nincs vigasza, meddig siratja anyja,
minden hiába, nem múlik fájdalma...
Nyugovóra vár, szeme lezárva,
végre elalszik, s akkor az ablaknál
libben a függöny, belép a lakásba
meg nem született kislány. Orcáját
simogatva fölé hajol, vigasztalja.

Versek a koszorúban:

- 1-2. Mi lennél gyermekem?
- 3. Elmúlt idők emlékei
- 4. Ilyen vagyok – Rokkantak fohásza
- 5-10. SORSOK
- 11-13. SÉRÜLTEK SORSA
- 14. Ima lelki békességért
- 15. Mesterszonett**

²⁵ Mesterszonettnél annyiban tértem el az előírásoktól, hogy az utolsó két sort a 13. versszak első és utolsó sorát vettem figyelembe.

Te szeretted volna engem, tudom,
nem a te hibád. Szeretlek téged,
emlékedben őrizz meg drága anyám,
soha ne feledj' engem arra kérlek,
fenn a Mennyekben érted imádkozom
gyógyuljanak sebeid, kedves anyám!

3. ELMÚLT IDŐK EMLÉKEI

Gyógyuljanak sebeid, kedves anyám!
A múltból tör elő, mint kedves emlék
a kép: szőke, fehér babakocsiban
ülő, vidáman kacagó kisgyermek.
Mosolyogva néz fel rám, arca derült,
a szemében vidámság és huncutság.
Kacagása messze hangzik, a szellő
fújja dús haját, de jó volt akkortájt!
Reménykedtünk, szebb és jobb jövőben
hittünk. Visszatekintve sok év után
néha bajokkal kellett megküzdenünk,
de gondokat leküzdve, most itt vagyunk.
Igaz, nem vígadunk, de kellemes
napra virradunk, vigyáz ránk Istenünk!

4. ILYEN VAGYOK. (Rokkant fohásza)

Arra virradunk, vigyáz ránk az Isten!
Bennem is érző szív lüktet, ami fáj,
– a jó Isten engem teremtett ilyennek –
ha velem gúnyolódnak és bántanak,
s ha nem értenek meg az emberek.
Ne bántsatok, kérlek benneteket,
tudjátok, hogy ilyennek születtem,
kérlek, értsetek meg mindnyájan, engem!
S ha ezt megértitek, boldogan dobog
a szívem! Mindnyájan értsetek meg,
akkor elégedett és boldog leszek,
ha szerettek, megértitek érzésem,
mert akkor jól érzem magam köztetek,
s mindenkinek megköszönöm szépen!

5. SORSOK

Megköszönöm mindenkinek szépen!
Nézi édesanyja kórral született
gyermekét: rövid ujjait két kezén,
ingázó járását, alacsony termetét...
mégis óvja, figyelme szorgalmát...
Orvosa időben figyelmét felhívta,
hogy vele gondjai lesznek, mit várhat.
Megtartotta mégis, ragaszkodott a
már megfogant magzatához. Tudta jól,
rengeteg gondtól, sorsától mit várhat,
nem ijedt meg, nem félt a jövőtől
bízott az Isten irgalmasságában
ragaszkodott magzata létehez,
orvosa segítségével jött világra.

6.

Orvos segítségével jött világra,
igaz, műtétrel. – Bármit hoz az élet,
– bevált orvosa korábbi jóslata –
mégis örül szép kisgyermekének.
Azt jól tudta, hogy gondjai lesznek,
s több baja a kis súlyú szülöttével,
mint együtt a két nagyobb gyermekével.
Azért ha lassabban is, de növekedett,
más gyermekektől kicsit lemaradt,
mindig igyekezett, aki meglátta
szerette s kedvenc lett a családban.
Abban az időben édesanyjának
**dolgoznia kellett, hisz' akkor még
nem volt sem gyes, sem gyed.**

7.

Nem volt sem gyed, sem gyes.
Fogékony volt minden fertőzésre,
vinni kellett mégis bölcsődébe,
szerették őt, de a kiságyuk hideg
volt, nemsokára kórházba került,
ahol a mandulájával megműtötték.
Felgyógyulva, masszív kiskölyök lett.
Nemsokára a Fővárosba kellett
félévenként vele vizsgálatokra
járni, hogy figyelje fejlődését
doktor néni. Nőtt és növekedett,
amit kellett, mégis megtanult mindent,
**szobatiszta lett, s háromévesen
mint mások, óvodába mehetett.**

8.

Mint mások, óvodába mehetett,
óvó nénije szerette nagyon,
csoportban sokat foglalkozott vele.
Majd nemsokára a fővárosba
került foglalkoztató általános
iskolába. Tanították őket sok
mindenre: nem annyira írásra
olvasásra, különféle munkára,
Vitték őket üzembe, kekszgárba,
otthon sorolta hányféle kekszet
méregetnek, csomagolnak. Aztán
otthon hallgattuk és nagyot néztünk,
**hiszen annyiféle kekszet ismert, és
nekünk sorolta a kekszek nevét!**

9.

Nekünk sorolta a kekszek nevét!
Abban az időben gondoskodtak róla,
hogy a sérülten született embernek
is legyen munkája. Iskola után
új intézménybe került, 'hol papírral
és egyéb munkával ők is nyugdíj-
jogosultságot szerezhettek. Arra

gondolva, hogy ne maradjanak le,
fejlődjenek. Szakkörben rajzolni és
színes képeket filctollal festeni
megtanult. Ügyes a keze, szorgalmas,
mindent megtesz, amire őt kéri.
**Szeretik, (mert) kedves, szeretetre éhes,
boldog, ha másnak kedvére tehet.**

10.

Boldog, ha másnak kedvére tehet,
szeretettel nála mindent elérnek.
Ilyen a szeretet, ezért érdemes
élni. Már ő is felnőtt rokkant ember,
filctollal alkotja képeit, festményekből
kétezer-háromban kiállítás nyílt.
Nem várt siker érte, csodálták színes
képeit, újságokban művészként dicsérték!
Mások által boldogtalannak hitt
ember oly eredményt ért el, melyhez
sokan nem jutnak. – Milyen az anyai
szeretet? – Hogy világra hoztam, sose
**bánta meg, a sors engem is kárpótolt:
Velünk a szeretet csodát művelt!**

11. SÉRÜLTEK SORSA...²⁶

Velünk a szeretet csodát művelt!
Sérült-rokkant magában, rideg bezárt,
sötét szobában miért büntetik?
Semmiről nem tehet! Nem is tudhatja,
hogy miért tették? Nincs rá mentség! Zárva
tartják, és szívtelenül elhallgatják.
Nem evett, nagyon éhes, korog gyomra,
ki hozza majd neki a szabadulást?
Szeme könnyezik, jó embereknek
kellene vigyázni rájuk, de ők nem
törődnek ezzel, hidegek, kőből lett
szívük! Ki tehet ellene, (hogy) született
**beteg? Ki gondoskodik most róla,
nincs ereje, nem vigyázza anyja.**

12.

Nem vigyázza anyja, nincs ereje
gondozásra, hullnak bús könnyei,
de nagy fájdalmai nem múlnak el.
A fia szabadulhat, az idő eljött,
Jóisten rátekint: megint vigyázhat rá
a mamája, mint kisgyermekkorában
meleg szobájában. Istenostora a
gondozóit rút vétkeikért majd
megtorolja, neki szenvedéséért
elégítél jár! Kerülnek zárkába
nemsokára, akik így bántak vele!
Jut idő, tetteikért bűnbánatra.

²⁶ Megtörtént eset, sajnos!

Megbűnhődnek, de ők soha el ne feledjék, hogy Isten nem bortal ver!

13. IMA LELKI BÉKESSÉGÉRT

Sose feledjék: Isten nem bortal ver!
Lelkem háborog a bántalmakért,
szívem fáj védtelen fiamért, azért,
mert vele úgy elbánt egy gonosz némbor:
'mit a kutyájával sem tesz egy igaz ember.
Kegyetlenségét mindenképpen hasonlóan megtorolnám, ugyanazt kapja.
Ha van egyáltalán lelke, fájjon neki is, tudja meg, mit művelt egy magatehetetlen emberrel!
Bánatomban, óh, milyen jó lenne, ha Égig érő segély-kiáltásom helyett, leborulhatnék előtted. De miért kell eltűnnöm mások gonoszságát?

14.

Mért kell mások gonoszságát eltűnnöm?
Megbocsátani kellene nekem, de ezt sehogy sem tudom megérteni, mégis csupán ez jár az eszembe' aki ellennünk ilyen nagyot vétett, kapja vissza duplán a fájdalomért!
Szenvedek, mert fáj nagyon, amit tett, nem csak az én, hanem a gyermekem nyugalma vette el! Óh, Uram kérlek, bocsáss meg, ha vétettem ellened, s védtelen fiam sorsát igazítsd el, és fogjad mindig szorosán a kezem,
adj erőt, mint eddig, hogy mit rám mértél, ha nem is türelemmel, de elviseljem.

15. MESTERSZONETT: Sorsok

Fáj az anyai szív, marja fájdalom gyermeked vissza nem tér soha már.
Gyógyuljanak sebeid, kedves anyám!
Arra virradunk, Istenünk vigyáz ránk.
Megköszönöm mindenkinek szépen!
Orvos segítségével jött világra,
Nem volt sem gyed, sem gyes.
Mint mások, mehetett óvodába.
Nekünk sorolta a kecszek nevét!
Boldog, ha másnak kedvére tehet, velünk a szeretet csodát művelt!
Nem vigyázza anyja, nincs ereje!
Sose feledjék: Isten nem bortal ver!
Mások gonoszságát eltűnni mért kell?

Elkészült: 2014. február 23. – május 26.

17. ÖRÖKKÉ SZERETNI – SZONETTKOSZORÚ

Mesterszonettel

1. ESKÜVŐ

Hófehér ruhába' egy lány tündököl
arcán meghatott, boldog mosolygás.
Menyasszonyt-vőlegényt kíséri a nász
zeng a templomi orgona. Ünnepe
rokonok örömtől ujjongó hada.
A pár szívében megható szeretet-
szerelem, remény élteti éltüket'
nem tudják reájuk milyen sors vár:
örömben, boldogságban, szép napokban
lesz-e részük, ki tudná előre, mert
sehol sincs megírva életük útján
netán bánat-betegség kíséri majd

*őket, de most erre nem gondolnak,
abban bíznak, jobb élet vár rájuk.*

2.

Bizakodnak, hogy jobb élet vár rájuk,
teremtő napsugár majd rájuk ragyog.
most semmi rosszra nincsen gondjuk.
nekik szép lesz az esküvő napja.
Teremtőjükben bíznak teljes hittel.
Legyen ez a nap szép és örömteli
örökre emlékezetes, hiszen kint
napsugár ragyog, őket ünneplik
rokonok-barátok, kaptak sok-sok
ajándékot, mindenki kívánt nekik
boldogságot. Öröm egymás szemébe
nézni, hűséget fogadtak egymásnak.

*Egy hosszú élet alatt mindenkinek
ilyen boldog ünnepe csak egy lehet.*

3. ÖRÖKKÉ SZERETNI...

Ilyen boldog ünnepe csak egy lehet.
Hiába kopogott sírodon a rög,
hiába múlt el annyi idő... kezéd
bársonyos érintését most is érzem.
Mellettem vagy, ahogy rám emeled
ragyogó szemeid, te mellettem vagy.
Álmaimban is érzem közelséged,
s bánatos arcomra csókod leheled.
Pirkadatkor kinyitom szemem, szívem
nagyot dobban, úgy érzem, itt vagy velem...
Nem vagyok magam, itt vagy mellettem.
A gomolygó felhők között tisztán

*látlak a felkelő Nap tükrében,
sápadt holdfényben, vizek hullámain.*

Versek a koszorúban:

1-2. ESKÜVŐ
3-5. ÖRÖKKÉ SZERETNI...
6. SZERELEM BALLADÁJA
7. Masterszonett

4.

Vizek hullámain, sápadt holdfényben
hallgatom, hogy susog a szellő, érzem
közelléted testem melegében,
a lágy simogatásod bőrömön,
szereteted fájó szívem legmélyén.
Lelked melegét érzem lényemben,
látom a fényt is szelíd szemedben.
Lágy muzsikában itt vagy mellettem,
hegedű halk sírásában is hallok,
fülemben suttogod lágy hangodon
most is, szeretlek drága angyalom!
Orgonazengésben, lágy fuvolásban,

*harangok kongásában mindig érzem,
most is szeretsz, nem feledtél el engem...*

5.

Most is szeretsz, nem feledtél el engem.
Ha egyedül vagyok, elmerülök a
természet szépségében, érzem ott vagy
nem hagysz el, itt maradsz a közelemben...
Süt a Nap, méhek zümmögését hallok,
s te ott vagy a rét virágai között.
Lágy simogatását érzem kezeden,
ha magányban megrohan a bánatom.
Fájdalmam elmúlik, ha rád gondolok,
mert kettőnk léte akkor összeforrt,
szívünk repesve együtt dobogott.
Égben, sem Földön feledni nem tudom,

*mert akkor a lelkünk is összeforrt és
egymásnak örök szerelmet fogadtunk!*

6. SZERELEM BALLADÁJA

Örök szerelmet fogadtunk egymásnak!
Kis hazánk földjéről, messzi városból
– egy férfi s egy nő – elindul két vándor
az élet göröngyös országútján...
Mikor elindultak, mit sem sejtettek,
nem gondoltak sorsfordulat felett...
Útjuk Parádon összefutott kicsi
cukrászdában halk zenészó mellett...
Véletlenül vagy tán' sorsszerűen?
Asztal mellett beszélgetnek, mások
vacsoráznak, halk zenét hallgatnak.
Ülök csendben, életem nemrég' futott

*zátonyra, amit látok véletlen lenne?
Az ajtó kinyílik, valaki belép:*

7.

Az ajtó kinyílik, valaki belép:
egy elegáns úr... reátapad szemem,
s lám, meleg tekintettel rám néz mélyen.
Ismerősöm volna? – Vajon ki lehet?
Eddig sose láttam. – Tán' ismer engem?
A találkozás nem lehet véletlen...
szomszéd asztaloz, barátaihoz megy,
a sors rendelte, ezt biztos éreztem.
– Sehogy sem értem, hogy miért, miért?
Egy üres székre leül velem szemben!
– véletlenül, vagy talán sorsszerűen?
Vacsorát kér, barátokkal beszélget,

*de a tekintete mindig rám tapad.
Asztaltársaim feltűnően néznek...*

8.

Asztaltársaim feltűnően néznek,
zavarba jöttem, arcom is égni kezd...
Mi lehet ez? Én semmit sem értek...
véletlen vagy más, arról nem tehetek...
Csendes tangóra válnak a zenészek,
a párok pedig táncolni mennek.
Rólam mostanáig szemeit le nem
vette, majd' villáját, kését letette,
felállt, lassú léptekkel közeledett,
majd előttem megállt, bemutatkozott,
kezét felém nyújtva halkán kérdezte:
fölkérhetem táncra? Mindez különös,

*vagy mégse? S mi halk zeneszó mellett
így indultunk egy forró szerelembe'...*

9.

Így indultunk egy forró szerelembe',
csöndes magányunkban, kart-karbaöltve.
Egy hétig együtt hallgattuk a zenét,
az idő sietett halk suttogás mellett.
Lejárt mindkettőnknek szabadsága, el
kellett búcsúznunk; mi egymásnak semmit
se fogadtunk. S hogy ez a búcsú nem
örökre szólt, azt éreztük mindketten.
Sors ajándéka, utunk folytatódott,
életünkben mindketten csalódtunk,
elhagyottnak éreztük magunkat...
Hosszú levél jött messze nagyvárosból

*amit ő nem ígért nekem, mégis
írásban mondta élete bánatát.*

10.

Írásban mondta élete bánatát:
„Messze tájról elindult két csalódott
vándor, élet országútján Parádon
találkoztak. Amint megláttalak,

éreztem boldogságot! Véletlen nem lehet e találkozás, mert az Isten nem tévedhet, egymásnak teremtett bennünket. Meddig járhatjuk utunkat kezünk szorosan összefonva, nem tudjuk azt, de biztosan érzem, hogy szerelmünket hervadni bűn volna.” Mivel egymástól távol kellett élnünk,

*táviratok-levelek jöttek-mentek,
postások munkájukkal segítettek.*

11.

Postások munkájukkal segítettek, szerelmes szavaktól telefondrótok jó, hogy el nem égtek, forrón izzottak. Mindkettőnk számára boldog évek jöttek, az idő megállt fölöttünk, Találkozáskor szívünk összedobbant, forró hangulatban csókolt, ringatott, átkarolt fölemelt, mint kisgyereket. Reménykedve éltünk, voltak terveink: ne kellene mindig búcsúzkodni, jó volna egymáshoz közelebb élni. De a Tisza meggátolta tervünket

*1970-es nagy árvíz életünkbe gázolt,
a gátakon Ő sokat fáradozott.*

12.

Sokat fáradozott árvízi gáton, a mentést vezette, belebetegedett... s május 15-én levelét így kezdte: „*Vers helyett e rózsaszirmot nyújtom, melyre csókom-leheltem!*” Négy évig tartott „*örök boldogságunk.*” hogy miért? nem tudom! Talán’ sorsunkba volt írva? *Gyermekeink voltak, mindkettőnknek,* velük törődni kellett, elhagyni nem lehet. Nem tudtuk legyőzni a távolságot. Szerettük egymást, lelkünk összeforrott, Nagy gondunkra a megoldást kerestük.

*Sokat fáradozott az árvízi gáton.
Fájt a búcsú, szívünk egymásért dobbant.*

13.

Fájt a búcsú, szívünk egymásért dobbant, beteg lett, küszködtünk, szenvedtünk. Bizton éreztem, nekem utána már sosem jöhet más... Ő sem lelte meg – mint én – a nyugalját. Azután egyre járta a világot, mindenholnan küldött levelet-virágot. Ő sem tudott elfeledni, azt biztosan éreztem!

Tiszta boldog szerelmünket én sem
tudom elfeledni... Véletlen lehet?
Ki tudja? – A sorsunkba volt írva!
Életem boldogtalan, a sorsom

*rendelte, hogy utunk megszakadjon,
túl kell élnem a kegyetlen sorsom.*

14.

Túl kellett élnem a kegyetlen sorsom,
mint korábbi életemben, szívem
megtelt gyásszal, hogy ott bent mit érzek,
azt soha, soha senki meg ne lássa!
Véletlen vagy a sors akarata?
Kezemben tartom nagy csomag levelét,
fényképén nézem kedves arcát, szemét...
Mivel itt hagyta a földi világot,
előbb, mint én. – De miért történt? Miért?
Most azt kérem jószágos Atyánktól,
hogy majd ott, legalább fenn az Égben
Ő várjon rám az örök fényességben!

*Ott, legalább ott, lelkünk összeforrjon
boldogságunk mindörökké tartson.*

15. MESTERSZONETT – Örökké szeretni

Hófehér ruhába' egy lány tündököl,
bizakodik, jobb élet vár rájuk,
ilyen boldog ünnep csak egy lehet.
Vizek hullámain, sápadt holdfényben
most is szeretsz, nem feledsz el engem.
Örök szerelmet fogadtunk egymásnak!
Az ajtó nyílik, valaki belép rajta:
Asztaltársaim feltűnően néznek,
így indultunk egy forró szerelembe',
írásban mondta élete bánatát:
Postások munkájukkal segítettek,
sokat fáradozott árvízi gáton.

*Fájt búcsúzni, szívünk egymásért dobbant,
túl kell élnem a kegyetlen sorsom.*

A koszorúk készültek: 2014. február 15 – május 26.

18. CSALÁD, SZERETTEINK – SZONETTKOSZORÚ

Mesterszonettel

1. ILYEN AZ ÉLET (Három nemzedék)

Kicsi gyerek izeg-mozog gond nélkül,
ha jó a kedve eszik, iszik, játszik,
gondja semmire sincs, kacarászik,
hamar fárad, szemét hunyja, s lecsücsül.
Iskolások szívesen csak játszanak,
a tévé elé ülve megpihennek,
csak ímmel-ámmal kézbe veszik
könyvüket ezért hamar fáradnak,
Szüleiktől félnek, de meg nem értik
„őseiket”, kik szeretettel veszik
körüli őket. Fel sem fogják, mért kell
óvni tini gyermeküket, úgy hiszik,

*hogy ők már rég' felnőttek, értetlenül
bámulnak, majd később ráéreznek.*

2.

Bámulnak, majd később ráéreznek:
az élet nem fenékig-tejfel! Akkor
látják és értik meg őket, és az
időseket, ha szüleik gyengülnek,
a nagyszülők szemüveget hordanak,
bottal járnak, lepihennek délután,
nem szeretik a hangos zenét, csak a
csendességet, szobába behúzódnak.
Ilyen ez az élet: ha megszületünk,
kisgyermekként sokat játszunk és lassan
növekedünk, iskolába járunk,
felnövünk, majd később szülők leszünk,

*nemsokára ráncosodunk, azután
lassan járunk, fáj a lábunk, öregsünk.*

3.

Öregsünk, lassan járunk, fáj a lábunk,
botunkkal is botorkálunk, vastag
szemüveggel is homályosan látunk...
Figyeljete, kik most gyerekek vagytok:
gyorsan jár az óra, lassan ti is
felnőttök, nemsokára szülők lesztek,
eljön az idő, hogy megvénültök
és bottal járva, botorkálva, alig
látva, tán' nagyothallva ülőhelyet
kerestek, metróra vagy buszra szállva,
– s majd ti sem értitek meg akkor, hogy
a tinik mért nem adják át nektek a

*helyüket? Ha majdani egészséges
ifjak (mint most ti) kibámulnak az ablakon.*

Versek a koszorúban:

Ilyen az élet
Unokákkal, temetőben
Szülőfalumba látogattam
Mesterszonett
_

4.

Ifjak majd kibámulnak az ablakon,
mintha észre se vennék a megfáradt
öreget, úgy tesznek, mintha már állni
sem bírának, talán nem is látnának.
Ha ezt végiggondoljátok, már most
másként cselekedtek: tisztelitek az
időseket, ti is öregek lesztek!
Látjátok: ők elfáradtak, ti pedig
magatokat még jól bírjátok! Nos, majd
akkor megértitek, kedves tini
gyerekek, hogy könnyörtelen, ilyen
az élet. Ti pedig ezek után az

*idős, fáradt emberekkel szemben majd
megértők, udvariasak lesztek!*

5. UNOKÁKKAL TEMETŐBEN

Megértőek, udvariasak lesztek!
Csendes eső szemerkél, egy délután
talpunk alatt a temetőben lehullt
piros-sárga-barna- és zöld színes
falevelek ropognak. Két oldalról
mellettem kis unokáim – kézen-
fogva – figyeljük, milyen sokféle
helyeken – az elhunytak nyugosznak.
Temetőben olyan sokféle sírhant
mért van? Díszes sírboltban nyugosznak,
fényképekkel, lámpákkal és szobrokkal
márványból épült kriptákban. Máshol

*sokan csak egyszerű kicsi sírban és
tövis-rózsabokor alatt álmodnak.*

6.

Álmodnak tövis-rózsabokor alatt.
Kérde tőlem unokám: mondd nagymama,
ők ott is lakótelepen laknak?
Elhunyt szeretteimnél pihennek, most
gondolatok és ázott falevelek
hullanak a fejemre. Múltba vissza-
röppennek, emlékezem, amikor ők,
akik itt vannak elhantolva, együtt
jártunk, összefonva a kezünket.
Már csak emlékezetünkben élnek ők:
szülők, akik minket neveltek, és kik
egykor velünk éltek: a testvéreink,

*rokonok, akiket mindig szerettünk.
Sok ártatlan kisdéd is ott nyugszik.*

7.

Sok ártatlan kisdéd is ott nyugszik.
kiknek ki sem nyílt élete-virága,
maradt az elhervadt bimbójába. Az
ismerősök s jó barátok sírjánál
megállunk, akikkel egykoron jóban-

rosszban osztoztunk és a szerelmünk
sírjánál, akit sohasem feledünk.
Most csendes esőben rájuk gondolunk,
sárguló avarban, a színes lehullt
faleveleken lépegetve, sírjuk
előtt állva, őket imába zárva
meghatottan mécesest, gyertyát gyújtunk,

*kik most odaátrol ránk tekintenek,
szomorú szívvel emlékezünk rájuk,*

8.

Kik odaátrol most ránk tekintenek
fáj, hogy elmentek, siratjuk őket, kik
minket gondok közt itt felejtettek.
Lelkünk megtelve csordultig bánattal,
szemünk szomorú könnyekkel tele.
Imánk felszáll az Égbe' hozzájuk.
Odafenn már tudhatják, mi vár ránk, ha
elérkezik az óránk. Nem titok, hogy
az égi mezők fényes kapujában
ki vár majd ránk. Jusson eszetekbe
kedves unokáim, hogy ott az Égben
igazság van, és aki itt a Földön

*jó volt, megkapja jutalmát, s a halál
órája nem gazdagság szerint jár.*

9.

Halál órája nem gazdagság szerint jár,
és kincsekkel sem lehet megváltani.
Ott gazdagoknak luxus-lakás nem jár,
nem úgy, mint idelent a Földön, mert
szegény- és gazdag egyformán osztoz.
Úgy kapja ott mindenki a jussát,
ahogyan élte földön mindennapját.
Igazságos Isten kegyét úgy osztja:
ki jót tett itt, kit szeretet vezérelt,
szegénynek adott: megleli jutalmát,
de a döllyfös és gonosz vezekelhet,
szenvedhet, lelkének nem lesz nyugta,

*ne számítsen túlvilágon jólétre,
sem igazságos Isten irgalmára!*

10. MEGBOCSÁTÁS?

Ne számítsen Isten irgalmára!
Akkor jut eszünkbe, mit kellene
tenni, mikor késő, ha szeretteink
többé vissza sem jönnek, itt hagynak.
Emlékszem, szorosan fogtam a kezét,
fájdalmát akartam átvenni tőle,
szeméből letöröltem keszkenőmmel
könnyét, ne lássam kínját, szenvedését.
Nemsokára betegen várt rám megint,
siettem hozzá vigasztalni, gondját

viselni: fésültem és megmosdattam,
étellel kínáltam. Arra kért engem,

*ha legközelebb megyek hozzá: vigyek
neki azt, amit szeretne enni.*

11.

Vigyek azt, amit szeretne enni,
neki szerezni örömet akartam.
Egy korahajnalban bekopogtam
hozzá, sivár-üres házat találtam,
ahol engem senki sem fogadott. Mért
nem várt meg engem? Talán elkéstem?
Örök magányba ilyen sietősen
miért ment el? Akkor jut eszünkbe, hogy
még mit kellett volna tenni, amikor
már késő a bánat, ha szeretteink
lelke oda száll, ahonnan már vissza
soha nem jó. Hiába, bármily' nagy a

*bánat, rajta változtatni nem lehet!
Imádkozunk értük, annyit tehetünk!*

12. SZÜLŐFALUMBA LÁTOGATTAM

Annyit tehetünk, értük imádkozunk!
Erdők alatt bújjik meg a kis falu,
mindig tiszta főutcája, s mint Duna
a fővárost, átszeli egy kis patak,
meszelt házak sorfala áll kétfelől,
gazdák maguk tisztítják utat-udvart.
Az ifjúság városokba vándorolt
onnan is, ahonnan szülők életet
nem kapnak, mint a fákon csicsergő
madarak. Egészen más lett minden,
mint amikor itt éltem szüleimmel
a faluban, most mindenhol csend ül.

*Iskola mellett tanító-lakásban
ott éltem én is három testvéremmel.*

13.

Ott éltem, három fiútestvéremmel.
Minden más volt, nem féltünk mi senkitől,
erdőt-mezőt jártuk, epret ettünk,
mint Jancsi és Juliska gombát szedtünk,
s éltünk, mint mesében: a madarakat
figyeltük, fogtunk szarvasbogarát,
kígyót-békát, megmásztuk a fákat,
nyuszi után futkostunk, s az iskola-
udvaron metáztunk. Tanulni kellett,
mert szigorú tanítóként bennünket
apánk oktatott, s nem kivételezett.
Kinőttük az iskolát, vidám élet

*megszakadt, szülőföldnek búcsút intve
városi középiskolába mentünk.*

14.

Városi középiskolába mentünk,
beborult az ég felettünk, világban
háború dúlt, az országhatárunknál
front fenyegetett, vészes idők jöttek.
Minden épkézláb férfit besoroztak
katonának. Az élet nehezedett,
nem tudták elviselni az emberek.
A front elől menekülni hiába
próbáltak, mindenhol harcok folytak,
az ellenség mindent lerombolt, az
iskola találatot kapott, majd
idő vasfoga falait szétmarta.

*Most rajtam kívül nem hiányzik másnak,
üres helyén (csak) én állok meghatódva.*

15. MESTERSZONETT – Család, szeretteink.²⁷

Kicsi gyerek izeg-mozog gond nélkül,
Lassan járunk, fáj a lábunk, öregszünk.
Ifjak majd kibámulnak az ablakon,
Megértőek, udvariasak lesznek!
(Temetőben) álmodnak tövis-rózsabokor alatt.
Sok ártatlan kisdéd ott nyugszik.
Kik most ránk tekintenek odaátrol.
Halál órája nem gazdagság szerint jár,
(bűnös) ne számítson Isten irgalmára!
Annyit kell tenni, értük imádkozzunk!
Három fiútestvéremmel együtt
városi középiskolába mentünk;
szülőházam helyén meghatódva állok.

*Most rajtam kívül nem hiányzik másnak
üres helyén (csak) én állok meghatódva.*

Szonettkoszorú: 2014. március 9. – 2014. május 23.

19. ELMÉLKEDEM – SZONETTKOSZORÚ Mesterszonettel

1. ELMÚLT IDŐK EMLÉKEI

Behunyt szememmel jönnek emlékeim
kedves képekként a múltból érkeznek:
babakocsiban ül a kedves szőke
hangosan kacagó kicsi gyermekem.
Arca derült, mosolyogva néz fel rám,
a szemében vidámság és huncutság
De jó volt még akkortájt! Kacagása
messze hangzik, szellő fújja dús haját.

Versek a koszorúban

1. Elmúlt idők emlékei
- 2-3. Ébenfa
4. Fekete fellegek
- 5-11. Aranyló búzatáblák
- 12-13. Gödör mélyén
14. Színtelen világ
15. Mesterszonett

²⁷ Mesterszonett az egész Szonettkoszorú verseit körüljárva, de rendhagyó módon készült, ugyanis nem pontos sorrendben, és a végén 13. és 14. vers utolsó sorait sem pontosan használtam fel, élve költői szabadsággal.

Nem tudtuk, mi vár ránk, azt hittük, csak
boldogság, ha visszanezünk ennyi év
után, de semmi öröm nem várt ránk!
Némi bajokkal, mégis itt vagyunk,

*igaz, nem vígadunk, mégis kellemes
nap, amit a jó Isten adott nekünk.*

2. ÉBENFA

Kellemes nap, mit a jó Isten adott!
Fák lombjai közt madarak dalolnak,
az erdő fáin ragyog a nyári nap,
kéz- a kézben csak te és én vagyok.
Kispatakban víz csobog, benne halak
ficáncolnak, röpködnek a madarak;
szelő susogását, szívünk dobbanását
hallgatjuk. Kell-e nekünk ennél jobb?
Felettünk az Esthajnal csillag fénye
ragyogja be a varázslatos tájat,
csillagfények táncolnak körülötte.
Éjszakai Ég csendje nekünk ezer

*szónál, halk zenénél többet mesél.
Aranyrögök röpködve sziporkáznak...*

3.

Aranyrögök röpködve sziporkáznak...
Szívünk miről mesél? Szép jövőről regél?
Örüljünk életünknek, Teremtőnek
a boldogságért és ajándékokért
zengjünk hálát azért, ami nap-mint nap
körülölel minket: a napsugárért,
étket adó földekért, a tiszta vízért,
a zöldellő rétekért. Adjunk hálát a
lágy szellő susogásáért, a mezőn
nyíló vadvirágok illatáért, a
röpködő madarak vidám daláért,
az Égen tündöklő csillagokért,

*amit a Teremtőnk adott nekünk:
minden javakért, és az életünkért!*

4. FEKETE FELLEGEK

Minden javakért, és az életünkért.
Összehúszom kabátom, hegyek felől
tornyosulnak a fekete fellegek,
a hidegtől valósággal szenvedek.
Szenvedéstől rideg záporosó hull
meggyötört testemre. Úgy érzem már
csak az Ég gyógyítja meg a fájón
szomorú lelkemet. Fájó bánat dúl
szívemben, elhagyott a szerelmem,
vigasztalhatatlan vagyok, mert örök
hűséget fogadott, s nem tartotta be.
Szomorúság tölti be a napjaim,

*az életemtől ezért én már semmi
örömet és szépet nem várhatok.*

5. ARANYLÓ BÚZATÁBLÁK

Semmi szépet, örömet nem várhatok.
Hazánk rossz vágányra tért mostanában,
népessége nyomorog, csak álmában
láthatja a jólétet s a holnapot.
Vezetők az igazságot leplezik,
nem szégyellik, hazugságból több van, mint
elég! Nyomor, szegénység, félelem
és sértegetés járja, kinek jó ez?
A haza vagyonát kirabolták, húszt
éven át pusztították. Sok hazugság
hangzott el, a bizalom elveszett.
Milyen lét az, ahol a kiskirályok

*mellett éhes a nép, míg vigadoznak,
minden jóban dúskálnak a gazdagok.*

6.

Minden jóban dúskálnak a gazdagok,
nincstelenek sorsa nem zavar senkit.
A mezőre, csak álmukban mennek ki.
Aranylón lengő búzamezők és dús
cukorrépa-termés helyett a parlag-
földeken már csak a gaz terem meg
nyári szellőben... (Ami) itthon termett,
ellátta a népet! (Most) Idegenből drágán
hoznak silány élelmet. Rövidlátók
leromboltak gyárakat, üzemet és
munkahelyet, az omladozó falak
mára ijesztőek. Addig kenyeret

*munkával szerezték az emberek, nem
figyelve bórszint, s születési helyet!*

7.

Nem figyelve bórszín-születési helyre,
s most fél ország népe nyomorban él.
Kitalálták „nagyokosok” éhbérért
robotot, hogy termelő munka helyett
szakmunkás és diplomás árkot ásson
s követ törjön. Pálcával mellettük, áll
aki vigyázza cifra-dolmányában,
magát mindenhatónak tartja és azt
állítja: egy munkásnak 47-ezer
a bére, s még egy kecske nagycsaládnak
is bőven elegendő! (S Ő ennyiből él?)
A magyar földet osztották gazdagnak,

*idegennek, nem a gazdálkodóknak,
kik a földet szívesen megmunkálnák!*

8.

Kik a földet szívesen megmunkálnák!
Korábban rokkantak foglalkoztak
trafikkal, miből szerényen megéltek.
Hogy merészelték elvenni e jogot
azt elkövetni! Majd osztogatták
rokonnak, gazdagnak és a kedves
elvtársaiknak. Kaptak többen nem
egyet, mert némelyikük ötöt-hatot,
mert harminc évig gazdagok lesznek!
Felnőttek és gyerekek éheznek,
asztalra nem jut kenyér, kirakatok
előtt nyáluk csorog az étkekért.

*Ezért sokan menekülnek külföldre,
eszik a számkivetettek kenyerét.*

9.

Eszik a számkivetettek kenyerét.
Hová lett már az idő, mikor még
mindenkinek volt munkája s minden
ember jóllakott hazájában termelt
ételből? 'kik idegenbe mentek, várják
sóvárogva sanyarú helyzet végét,
ők is együtt gondolkodnak velünk.
Ne álmodjunk, mert a magyar hazát
kell megváltanunk, hogy minden gazda
Péter-Pálkor az aranyló búzáját
langyszellőben, földjén itthon arassa!
Feladat: leváltani bársonyszékből

*lejáratos vezetőket, s örökre
elzavarni a gazembereket!*

10.

A gazembereket elzavarni kell!
Ország élén tolvaj, vezetésre
alkalmatlan, jellemtelen ember
soha ne trónoljon! Menjen vissza
oda, ahonnan jött, ahol nem árthat
magyarnak. Maradjon ott, mert szerzett-
lopott épp' eleget, éheznie nem kell,
mint azoknak, kik nem önhibából
koplálnak! Feladat az legyen, hogy
vezetésre alkalmas és felkészült,
tettre kész hazafi legyen vezető
nő-férfi, értsen vezetés titkához!

*Tudja, mit tegyen, s jövőnket tervezze,
és munka-lehetőséget teremtsen.*

11.

Lehetőséget adjon az itt élőknek,
minden épkézláb embernek, hogy senki
ne éhezzen többé országunkban, és
ezután igaz szóért senki ne féljen!

Akik a haza értékeit felelősségteljes
beosztásban nem őrizték jó gazda
módjára, saját célra használták,
ellopták, tönkretették, fillérekért
eladták vagy elajándékozták, azért
felelősséggel tartoznak; a lopott
vagyonukat elkobozva, szigorú
büntetéssel sújtsák és megértsék,

*soha el ne felejtsék, hogy lopni bűn,
s azt is, hogy az Isten nem bottal ver!*

12. GÖDÖR MÉLYÉN

Értsék, hogy az Isten nem bottal ver!
Sűrű, sötét erdő mélyén, hideg
éjben időtlen-időig kószálok,
bokrok között botorkálva járt utat
már sehol nem találva sűrű erdő
homályában. Vadállatok közt érzem
magam, körülöttem mindenhol vad
jajgatás, sóhajtozás... üvöltözés.
Faágakon madárhad rettenetes
vijjogása, szárnycsapása húsomba
mar. Lábam alatt a lucskos sárban
varangybékák ugrándoznak, és mérges-

*kígyók tekeregnek. Semmit se látok
a sötétben, benn a mély veremben...*

13.

Sötétben nem látok a mély veremben.
A gödör legmélyén jobbra-balra
botorkálok, de sehol nem lelem meg
a kiutat. Most ki mondja meg nekem
hol vagyok? Eltévedtem, hogy lehet? Már
azt se tudom, ki vagyok. Úgy érzem,
nem egy érző ember, talán nem is én
bolyongok itt, – vagy csak álmodozom?
Aki most itt bolyong, nem is én vagyok,
csupán az elfáradt- fájó lelkem
bolyonghat sötétben, szűrő bokrok közt?
De már úgy érzem: a sűrű fák között

*számomra már sehol sincs semmi fény...
már semmi reményem... talán ez a vég?*

14. SZÍNTELEN VILÁG

Már semmi reményem... talán ez a vég!
Kelj fel, ne legyél rest, hozzád változást,
hozzád még jobbulást és több reményt!
Minden, de minden más, üres a világ,
nem olyan szép, mint volt valaha rég'.
Csendesek, szürkék a nappalok, kint még
fagyok. Derűsebb az ég, ha zöldül a
rét. Nézz fel az égre, várd a napsütést!

Tudd: borúra derű jő', ha színtelen
ködfátyol felszáll. Amint szürkés homály
után az Ég derül, s öröm köszönt ránk,
bolyongó lélek hazatalál. Jöjjön

*szürke homály után áldott napsugár,
virágillattól mámoros tavaszi táj.*

15. MESTERSZONETT – Elmélkedem

Behunyt szememmel jönnek emlékeim.
Aranyrögök röpködve sziporkáznak.
Kellemes nap, mit a jó Isten adott!
Minden javakért s az életünkért.
Semmi szépet, örömet nem várhatok.
Minden jóban dúskálnak a gazdagok,
nem figyelve bőrszín-születési helyre,
kik a földet szívesen megmunkálnák!
Eszik a számkivetettek kenyerét.
A gazembereket elzavarni kell!
Lehetőséget adni az itt élőknek.
Értsék meg, hogy az Isten nem bottal ver!

*Sötétben nem látok a mély veremben.
Már semmi reményem... talán ez a vég?*

Készült: 2014. március 12 – május 24.

20. TRÉFÁS VERSEK – SZONETTKOSZORÚ Mesterszonettel

1. Dühöngők magamban – Férfiak „dicsérete”

Dühöngők magamban, szitkom szerteszórom:
nyugalmat nem lelek, még ha fekete
felhőből sújt rám mennydörgés, meg nem
hátrálok, még akkor se panaszkodom!
Dühöngők, de sosem jajgatok. Ha
netán felgyúlna a ház, kérdik tőlem:
mi baj van? Mert hangosan belesírok
csak úgy, a keserves nagyvilágba!
Persze, tudom, sok a baj mindenhol,
ha beteg a gyerek, vagy más baja van,
kinek van kedve dalolni olyankor?
Úgysem segít senki, nagy a gondom,

*ha kedves párom részegen jön haza,
mert pálinkát vedelt a kocsmába’.*

2.

Pálinkát vedelt, s haza jött ittasan.
Otthon fújtatót, részegen, dühöngve,
mint kinek teljesen elment az esze,
átkot szórva, durván káromkodva.
Míg józan lesz, rá sem ismer senki.
Igen, otthonában mérges, ha részeg
dühöngve, dúl-fúl, bosszút lihegve.
öli mérge tombolva majd' napestig.
Odavágja: nem bocsát meg soha!
Köztudott, milyen a részeges ember:
nem ért semmi máshoz, ha hazamegy
azt vitatja, hogy ő józan, s nem részeg,

*egy tökéletes ember! Azt azonban,
hogyan milyen a nő lelke, nem érti meg!*

3.

Sosem érti meg, milyen a nő lelke!
Mert ha tudná, finoman közeledne
hozzá s szívhez szólóan bánna vele.
Az eredmény békesség lehetne!
Nő lelke olyan, mint angyalmuzsika,
mint egy szelet finom fehér kenyér,
s nem félve, ő szeretve közeledne.
Ezért kedves férfiak, úgy bánjatok
a nőkkel, mint egy szép nyíló rózsával
nyáridőben, mert azután rátok nem
felfuvalkodott, harcias boszorkány,
hanem kedves és szelíd angyal várna!

*Váratlanul egy férfi elém lépett, s
mit kellett hallanom? Tenné a szépet!*

4.

Mit kell hallanom, tenné a szépet,
s engem édes asszonyomnak nevezett,
máskor meg viharzó fergetegnek és
kegyetlennek! Ah, tőled miféleképpen
hallok én, hiszen nem ismerlek, azt sem
tudom, milyen szív dobog tebenned,
s kebledben hízelgő szók helyében
lehet, hogy érzésed felém kegyetlen!
Mondd, ki tekinthet be férfi lelkébe?
Hamis szó mind, amit kimondanak.
Nem hiszem el, engem már átráztak,
mert hittem a mézes bókoknak, és

*hízelgő szóknak, ezért nem is egyszer
csalódnom kellett... Mért higgyek én nektek?*

5. Alkotjuk a rendeletet

Csalódnom kellett... Mért higgyek én nektek?
Sürgés-forgás, nagy a zivaj nap-mint nap
gondolkodni se lehet Lufi-honban,
még ha száz kezünk lenne kettő helyett,

s józaneszünk lenne, még akkor se
élnénk a sok-sok teendő végére.
Hogy is jutna idő nekünk mindenre?
Saját bajok úgy lefoglalnak, ránk sem
gondoltok! Nemsokára meglátjátok,
minden lesz, de arra még várakozni
kell. Tudom, emberek, hogy mi kell nektek:
Százával alkotunk rendeleteket,

*nem úgy ám, mint a lusta elődök!
Ezt szájat tátva hallgassátok meg!*

6.

Ezt szájat tátva hallgassátok meg:
Ők rágódtak rajta, mi bizton tudjuk,
a sok-sok rendelet dönti el, mi kell
a népnek! Alaptörvény megszületett,
az elavult Alkotmány helyett! Majd
meglátjátok, egyből jóra fordul a
világ! Aztán azon igyekszünk, hogy
erősítsük meg a királyt, aki majd
Sándor-palotában székel, s hordaná
tökfején a Magyar Szent Koronát!
A sok-sok kisherceg, meg hercegnő ott
palotában növekedhet, s mulathat

*vidáman! Nektek ennyi jó nem elég?
Hallgassatok! Kuss, ti hálátlan népség!*

7.

Csendet kérek! Kuss, ti hálátlan népség!
Legyen elég az új világ, mert nektek
több nem jár! De ünneplésből mindig
lesz elég, a zászlókat lengessétek,
vonuljon utcára a teljes nyáj...
Éltessétek a királyt, járjátok az
utcákat, lepjétek el a tereket
s kiabáljatok, amennyit akartok!
Ne sajnáljátok a torkotok! A sok
dicséret-éljenzés kell a királynak!
Az eszében csak az jár éjjel-nappal,
hogy nyáját ellássa minden jóval.

*S ti kedves ifjak csak vigadjatok,
mért is kéne nektek dolgoznotok?*

8.

Vigadjatok, mért kéne dolgoznotok?
Munka már elavult, s nagyon fárasztó!
A papátok ad néktek pénzt egy szóra!
Ajánlom: járjatok a diszkóba!
De ha néki sincs a bukszájába,
mehettek a bús p...-ba! Soha ne
unatkozzatok, csak szórakozzatok,
mert legolcsóbb a szerelem. Lányokkal

mulassatok, ahhoz még pénz sem kell!
Ha folyton velük együtt hálnátok,
és sok-sok kisbabát csinálnátok,
a nemzet száma gyarapodna, ne csak

*romák legyenek sokan! Ne féljete,
nemzet neveli fel a gyerekeket!*

9.

A nemzet neveli fel a gyerekeket!
Igaz, nincs hol dolgozni, mert bezártuk
a gyárakat, amit multik nem bánnak,
majd ők elmennek, ha nem megy nekik.
Mindig lesznek balfácánok, akiknek
jó lesz az új világ! Hajrá ifjúság!
Ne higgyetek az ellenségnek, hogy
mi semmit sem csinálunk, de a silány
munkához is sok idő és nagyon sok
ember kell! Mi dolgozunk csendesen,
alkotunk új rendeletet, mert soha
nem elég! Kivisszük az Unióba,

*ahol majd nagyvihart csinálunk! Így kell
kormányozni: zavarosban halászni!*

10. Árvízről elmélkedem

Kormányozni? Zavarosban halászni!
Ki tudja, milyen volt január? Meleg
volt április, Orbán napján dideregtünk.
Furcsa nyár jött, az idő elbánt velünk...
volt okunk bőséggel dideregni, mert
vártuk a jó meleget, de hozott
zord hideget. Elmúltak a fagyos-
szentek, mert június hó következett.
Medárd jól megijesztett, neve napján
eső esett, ijesztgettek záporok-
zivatarok, eső hullott negyven nap,
dörgött az ég és villámok csapkodtak.

*Lett is ennek eredménye: a folyók
megteltek, a vén Duna is megáradt.*

11.

Folyók megteltek, a Duna megáradt!
Bánatkönnye olyan sok lett, kiborult
magából. Nem fért bele az áradat,
teltmederrel hazánkba tört haraggal,
ártatlanok, s bűnözők között se
válogatva, egyenlően büntetett.
Intelem az embereknek, mert a
sorsot elkerülni nem lehet, erre
figyelmeztette 2013-ban az embereket,
kegyetlen tettekért egyenlően kell
fizetni mindenkinek, mert a sorsnak
az a dolga, felhívni a figyelmet!

*Ezért volt ilyen tavasz, s ilyen nyár...
A sorsunktól mit várhatunk ezután?*

12. Adjon a jó Isten

A sorsunktól mit várhatunk ezután?
Adjon Isten mákos rétest, bort, búzát
és békességet, eleséget, finom
italt, egészséget és jobb világot!
Sose érjen nagy betegség, szived
legyen tiszta s hűséges, érjen öröm,
jólét-bőség, legyen minden napod
békés. Adjon Isten szép szerelmet,
kedves mátkát a vőlegénynek, legyen
mindig meleg otthon és hűségük meg-
maradjon. A földekre adjon Isten
napsütést, langyos esőt. Sok fű nőjön

*réteken, hogy a gulya legelhessen.
Adjon tejet bőségesen a tehén.*

13.

*Adjon tejet bőségesen a tehén,
mellé puha kenyér, búzaföldön bő
aratás, lisztből süljön fonott-kalács.
Jó termőföldet adjon a népnek,
Ahol megtermeli az ételmet, a
kertben teremjen burgonya, paszternák
és sárgarépa. Udvarokban kacsa-
liba, sok baromfi kapirgáljon, a
tyúkanyó sok tojást tojjon, abból
gyerekeknek készüljön lágy-tojás, a
disznóól legyen tele, sok vacsora
lesz belőle; a kolbász egészséges,*

*lila-hagymával jó étek. Adjon az
Isten derék legényt kedves lánynak.*

14.

Adjon Isten jó legényt kedves lánynak,
szorgalmas szülőknek gyermekáldást,
gyerekeknek jó szülőket, kik jóra-
és tisztességre nevelik majd őket.
Gyerekek tanuljanak, fogadjanak
szót szüleiknek. Legyen munkájuk,
mire felnőnek. Sok pénz gyűljön a
buxába, legyen minden családnak
elegendő reggelire-ebédre,
és vacsorára! Jó Isten segítsen,
hogy a hazában senki ne éhezzen!
Adjon Isten, tisztaszobát, meleget.

*Ruhát, egészséget, eleséget, bort,
búzát, a hazában meg békességet!*

15. MESTERSZONETT –Tréfás versekkel²⁸

Dühöngök magam, szitkom szerteszórom:
A férj pálinkát vedelt, haza jött részegen.
Nem érti meg, milyen a nő lelke!
Mit kell hallanom, tenné a szépet!
Csalódnom kellett... Mért higgyek én nektek?
Ezt száját tátva hallgassátok meg:
Csendet kérek! Kuss, ti hálátlan népség!
Vigadjatok, mért kéne dolgoznotok?
Nemzet neveli fel a gyerekeket!
Kormányozni: zavarosban halászni!
A folyók megteltek, Duna megáradt!
A sorsunktól mit várhatunk ezután?

*Adjon Isten jó legényt kedves lánynak,
bort, búzát, hazában meg békességet!*

Készült: 2014. május 7. – június 24.

21. VICCES, VIDÁM VERSEK, SZONETTKOSZORÚ Mesterszonettel

1. JÓT ENNI VAGY MEGPIHENNI

Lakomához sok pénz kell, mit főzök hát,
ezerből? Ha öntözöm vörös borral,
juhtúróval, főzhetek jó puliszkát.
Ó-pusztai cigányzene halkan szól,
a drótostót levette a bocskorát,
kályha melegíti. Mákos rétest süt
nagyanyó, unokái nevét áldják,
egy hadsereg! Rigójancsi is sült!
Ezután majd fütyülünk, mert jóllaktunk,
nem éhezünk, jobban megy a tanulás,
ez lesz nekünk az áldás! Kiabáljunk
ajánlották, (de) ordítani nem szokás!
**Válságban keresni munkát jó lenne,
a kasszába pénzt hozna meg kenyeret.**

2.

A kasszába kenyeret meg pénzt hozna.
Futószalag jó lecke, könnyű rajta,
dolgozni, ragaszkodnak hozzája!
Forró ólom rossz gondolat! Mi hajtja?
Mi is emberek vagyunk! Kiabálunk
nagyokat, értsék meg, hogy mit akarunk:
vágynakért dolgozunk! Sokan vagyunk,
jót akarunk, hallják a hangunkat!

Versek a koszorúban

1-2. Jót enni, vagy megpihenni
3-4 Megtaláltam apámat
5-6 Forró nyár
7. Tél búcsúzó
8-9. Szegény poéta
10-11. Hétfő reggel
12-13. Húsvéti vígasság
14. Dallam
15. Mesterszonett

²⁸ Mesterszonett némileg eltér a szokásoktól, a végénél éltem költői szabadsággal: ugyanis a 14. sor első- és utolsó sorával zártam a Mesterszonettet!

Üsse bánat, míg lehet, gyertek közénk
fiúk-lányok, velünk maradjatok.
Nagy a gondom: nem tudom, mit tegyek?
Gondolkodom: most hol vannak a nagyok?
**Magamra hagytak, jól végeztem munkám,
egyedül vagyok most, mindent bejártam.**

3. MEGTALÁLTAM APÁMAT

Egyedül vagyok most, mindent bejártam.
Elmondom nektek, hol járkáltam este:
kisfaluba mentem keresni, apám
ajtaja zárva, ablakán belestem.
Csak álltam ott, ilyenkor mit tegyek?
Sétáljak egy keveset? Ballagok a
járdán, utcában futkostak gyerekek,
libát terelt egy kislány, vesszőt tartott
kezében, dúdolgatott magában,
majd otthon megetette a libákat.
Lassan beesteledett, lement a Nap,
gyerekek hazafelé elfáradtak,
**lassan elcsitultak vacsora után,
míg apukák siettek a kocsmába.**

4.

Az apukák siettek a kocsmába.
Falu közepén áll a híres kocsmá,
benne egy meggörnyedt vézna roma
a rozoga hegedűjét nyúzza.
Többen már be se férnek a terembe,
meglett férfiak az asztalok mellett
borral telt poharakkal kezükbe',
pityókásan koccintgatnak nevetve.
Benézek az ablakon, hallgatom a
muzsikát, s kit látok ott, mit gondoltok?
A nagyterem közepén az én apám,
kezében egy telt pohárral, kalapja a
fején félrecsúsztatva... roma zenéjére...
vidáman csárdást jár egy menyecskével.

5. FORRÓ NYÁR

Vidáman csárdást jár egy menyecskével.
Ránk sütött a nyárreggeli napsugár,
árnyék után kutatunk, ásványvizet
kortyolunk, azzal oltjuk szomjunkat.
Napsütéstől szenvedünk, az ásványvíz
nem oltja a szomjunkat, nem tudhatjuk,
mit tehetünk? Azt mondom: vetkezzünk
pucérra, mártózzunk meg a hús tóba';
ha nincs a közelbe', kádba mártózz be,
friss vízben lubickoljál, jeges-teát
kortyolgassál. Sokan szenvednek éjjel,
hőtől izzadnak ébren. Kérdelek mért
**éget úgy a nap téged? Erre választ
nem tudok, ajánlom a ragtapaszt.**

6.

Választ nem tudok, ragtapaszt ajánlok.
Befoltozzuk az ózonlyukat, ha már
egyszer elrontottuk, tudd: a napsugár
gyilkosság! Valódi, már igazság!
Napozz reggel tízig, nem árt bőrdnek,
majd bújj el, s mosdjál hideg vízben! Ha
nincsen egyéb dolgod, árnyékos helyen
nyugágyban pihenjél! Van, aki inkább
esőt vár, de azzal is baj van már.
Utat az ár ellepte! Azt hallottam,
ha ez így megy sokáig, vízben járunk
bokáig! Házak úsznak nagy árban,
**sokan sírnak fedél után. Hiába
minden, ár nem áll meg a határnál!**

7. TÉL BÚCSÚZÓ

Hiába, ár nem áll meg a határnál!
Örülök, mint egy kamasz, nemsokára
eljő a tavasz, rövid szoknyámban
sétálok, jól esik a napsugárban
fürdőzni hajnalban, virággal a
kezemben köszöntnek, közeledik a
nők napja, ünnepel a fiúk hada.
Kapunk csókot, örülünk a bókoknak
és csokornak, remélem, hogy sógorom
nem feledkezik meg rólam, nekem hoz
csokoládét, friss teát. Nemsokára
itt a tavasz, kinézek az ablakon,
**virradatkor harmatcseppek, sok virág...
s úgy fáj a szívem, jaj... de nagyon fáj!**

8. SZEGÉNY POÉTA

Úgy fáj, jaj... de nagyon fáj a szívem!
Kinek nincs munkája, üres bukszája.
Csak a dohány marad neki, amivel
pipáját tömködi, rágyújt és szívja,
merengve a füstjét figyel... Pipa
füstje gomolyog, a hideg szobába'
füstkarikákat nézi álmodozva,
s a füsttől sajna', kiürül az agya!
Lassan jó az alkonyat, a poétánk
jövőjét füstkarikák fölborítják.
Gondolkodik, mit tegyen? Se munkája,
de pénze sincsen. Jó ötlet villan az
**agyába, hogy felkínálja verseit,
de azok nem kellenek senkinek.**

9.

De a költemények nem kellenek se
kiadónak és senki másnak, ezért
versei a fiókjában hevernek,
pedig a kasszába pénzt és élelmet
hozna. Poéta sorsának ezzel vége!
Indulhat koldulni, kukát üríteni...

Leverten bandukol már hazafelé
a fűtetlen lakásba, dideregve,
ahol őt senki emberfia nem várja.
A lakása ajtajában is, csak a
doromboló macskája és hűséges
kutyája várja, hiszen ők éhesek
**s azért dörgölődznek hozzája ilyen
szorgalmasan, mert étket várnak tőle!**

10. HÉTFŐ REGGEL

Dörgölődnek, mert étket várnak tőle.
Jobb volna heverni még, paplan alatt
lustálkodni, mint hidegben fölkelni!
Fordulok s érzem a kávé illatát,
aztán félredobom a paplanom,
fel kell kelnem, hétfő van! Két karommal
nyújtózom, utána majd zuhanyozom.
Konyhában jól esik a meleg pára.
Ki vetne meg azért téged, ha néha
időd lenne, huncutkodni jó néked.
Mit csinálnál? Hancúrozzál nyugodtan,
én azonban kávéfőzők, tejjel –
**édeskével ízesítem, ezért nem
éhezek', hozzá kalácsot is kenek'.**

11.

Nem éhezek', hozzá kalácsot kenek'.
Milyen idő lesz vajon? Kinézek az
ablakon. Felöltözök', igyekezek'!
Irodában munka vár, kollégáknak
köszönök, majd a gépem kinyitom,
s körülnézek az interneten. Onnan
átnézek a Napvilágra, kell tudnom,
hogyan mit olvashatok ma délután?
Aztán megnyitom Rudy lapját, számat
tátom attól, mert olyan sok mindent
találok ott, egész nap olvashatok
s válogatok, kották-versek-dalok közt
**halmokban dúskálok, milyen jó, ha száll
a dallam, a lelkemmel együtt szárnyal...**

12. HÚSVÉTI VÍGASSÁG

A dallam együtt szárnyal lelkemmel...
Kedves fiúk-lányok készülődjétek,
Húsvét hétfőjén nagy locsolkodás lesz.
Ifjak, ti ünneplő ruhát 'öltsetek,
s lányok, szeretettel őket várjátok
csinos öltözékben, mosolyotokkal.
Ha rózsavíztől átázik ruhátok,
hamar megszárad, azt se bánjátok.
Fogadjátok vendégszeretettel az
öntözőket, biztassátok bátran
jó kedéllyel, locsoljanak az ifjak
illatos parfümmel. Egem mindjárt
**öröm tölt el, mert szeretem illatát,
nem zavar, ha elromlik a frizurám.**

13.

Nem zavar, ha elromlik a frizurám.
Vendégeket ültessétek terített
asztal mellé, rajta tálalva várjon
a sonka, mellette piros tojás és
finom itóka! Milyen sok ifjú
lépte át küszöböm, örömmel láttam
a kedves locsolókat, nekik szépen
megköszöntem. Arra nem gondoltam,
teljes bizonynyal mondhatom, örömmel
fogadtam, hogy egy délceg fiú nekem
forró csókkal vallott szerelmet – engem
meglepett – de oly’ jólesett, szóhoz se
**jutottam! Talán lehet ebből lagzi,
mert úgy látom, komoly ifjú Lajcsi!**

14. DALLAM

Lehet lagzi, mert komoly ifjú Lajcsi!
Álmomban nem muzsikált a hegedűm
vonója, kottáztam és dalt írtam!
Itt a tavasz, kabátomat letettem,
megforgattam görbebotom, ledobtam
a sáros csizmám lábamról. Hallgattam
jókedvemben muzsikát, mélyhegedűm
húrjai elszakadtak, elsirattam
éjszaka, épp’ éjfél ütött az óra.
Hegedűm vonója a kezemben,
felébredtem, s keltem kakasszóra,
csendesesen még a húrokat pengettem,
**s dúdoltam a dalom. Elkészült a
magyar nóta, erre vártam rég’óta.**²⁹

15. MESTERSZONETT – Vicces-vidám versek

Lakomához sok pénz kell, mit főzök hát,
a kasszába kenyeret meg pénzt hozna.
Egyedül vagyok most, mindent bejártam.
Az apukák siettek a kocsmába,
vidáman csárdást járnak menyecskékkel.
Választ nem tudok, ragtapaszt ajánlok.
Hiába, ár nem áll meg a határnál!
Úgy fáj, jaj... de fáj a szívem nagyon!
Költemények nem kellenek senkinek.
Dörgölődznek, mert tőle étket várnak.
Nem éheznek’, hozzá kalácsot kenek’.
A dallam együtt lelkemmel szárnyal...
**Lehet lagzi, mert komoly ifjú Lajcsi!
Kész a magyar-nóta, vártam rá rég’óta.**

A koszorú készült: 2014. május 16 – június 24.

²⁹ Ennek a koszorúnak a Mesterszonettje némi eltéréssel készült, mert a vége rendhagyó, ugyanis a 14. vers első- és az utolsó soraiból állítottam össze az utolsó két sort. A koszorú rímjei: Shakespeare-i abab- és cc vagy cd.

22. ÉLET ÉS HALÁL A FÖLDTEKÉN – SZONETTKOSZORÚ

Mesterszonettel

1. JÓ A KIKELET

Odakünn mindenhol hóborított táj,
faágon jégcsapok csillogása,
derült ég ragyog hófehér határra,
a fákra meleg napsugár csókja vár.
Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
sík lejtőn nesztelen síelők-szánok
s gyerekzsivaj tölti be a tájat...
oszlopon fekete varjak kárognak.
Csendben jó a kikelet, olvad a jég...
madár dalától lesz hangos a határ,
zöldül az erdő, felettünk kék az ég.
Fészket rak a gólyamadár kéményen,

*a lélek ujjong, szívünkben szeretet,
érezem:– nemsokára már, tavasz lesz.*

2. TAVASZÁLMODÁS

Érezem, tavasz lesz nemsokára, már.
Meleg szoba ablakából kinézek
a tájra, mindenütt unalmas, szürkés
a Föld és Ég. Most még hideg tél van,
lábunk alatt csúszik a jég, künn a
szabadban zimankó, kedvünk igazán
nem jó. Gondolatom már messze száll,
érzi a jövőt, a testem zsibongva
várja a közelgő jó időt. Szellő
susogását hallom, érzem a nap
langy-sugarát harmattól ébredezik
az erdő, simogatja a tavaszi

*eső. Álmos faágakon rügy fakad,
koronáit Nap melege élteti.*

3.

Erdők fáit a Nap melege élteti,
rügy fakad, bimbó hasad, virágba-
borul az erdő, az ágak hajlongnak,
akácvirág illata langyos széllel
messze száll a hűs léghen. Erdő telve
élettel, méhek ezrei vidáman
röpködnek egyik virágról másikra,
tavaszi zsongás magában titkot rejt.
Fák édes illatával megtelik az
erdő, a méhek virágporral telve
sietve szállnak vissza a kaptárba.
A szorgos méhcsalád munkája nyomán

*a kaptárban készül el az aranyló
édes lépes-méz, minden gyerek álma.*

4. JÖN MÁR A TAVASZ

Elkészült a méz, minden gyerek álma.
A bőrünkre hat, ha ránk süt a napfény,
s eloszlik a felhő, ó milyen élmény,
enyhül az idő, a kendő sem kell már,
érezzük jöttét a szép tavasznak,
az Ég is kékebb lesz fenn a magasban...
a dallamok szárnyán lebben az álom,
életre kelnek a száradó ágak,
rügyek pattannak már az ezüstnyárfán.
De várni a tavaszra könnyelmű még,
nemsoká virágba borul a határ...
kizöldül a rét a langy' levegőben,

*akác illatát, álomban érezzük
kisütött a Nap, vége van a télnek.*

5. ŐSZ VOLT, 2008. OKTÓBER

Vége van a télnek, kisütött a Nap,
perzselő forrósággal elmúlt a nyár,
sok esővel-záporral. A naptár már
október elsejét mutatja, a Nap
langy' sugarát még este is ontja, most
is melegen tűz ránk. Máskor az erdők
színesen tarkállnak, a rét dús füve
rég' kiégett, az idő múlására
intve az embereket. De a táj most
forró nyarat idéz: a fák lombosára
üde zöldben pompázik, otthont adva
a vándor-madaraknak. A hajnalok

*már hideg ősze emlékeztetnek,
s az emberek a szabadban már fáznak.*

6.

Az emberek a szabadban már fáznak,
mikor sietve munkába indulnak.
A változatos évszakok, akár a
napjaink – hol derűvel, hol bánattal
telnek. Hová tartozom, magam sem
tudom, e csodás világot meddig
élvezhetem és szeretet helyett
a gyűlölködést meddig kell eltűrnöm?
Napjaimat szeretetnek áldozom,
s el nem feledem megköszönni a
Teremtőnek, hogy e csodás világban
munkálkodhattam, megtaláltam a

*helyemet, ahol jó barátok között
telik az életem, s jól érzem magam*

7. NYÁRI ÁRADAT

Jól éreztem magam barátok között.
Melegben nézem a kirakatokat,
dörgés ereje rázza meg a fákat,
a ruhámat ijedten húzom össze.

A derült kék Ég beborul felettem,
villám csapkod nagy fekete fellegből,
fal mellé húzódom a zord időtől,
ernyőmet a fejem fölé emelem.
Hideg szél süvít a világ tetején,
amíg valaki ifjan felém nem lép,
de a nagy zápor, mindjárt leteper,
semmit sem kímél, az ár hömpölyög,

*nem fél semmitől, mert merész, mint ember!
Az árvíz mindent elönt percek alatt.*

8.

Az árvíz mindent elönt percek alatt,
tengervíz bezúdul a otthonokba,
s elönt mindent, ami útját állja,
mint rémálom, rombolja a házakat,
nagy tömegek fedél nélkül maradnak.
A föld a sok vizet hogy bírná nyelni,
ami mindent tarol könyörtelenül?
Jajkiáltás hangzik szerte hazában,
új tanyára hol lelünk, mi lesz velünk?
Olyan az élet, akár nyári zápor,
körüls se nézhetünk, itt tombol már,
ezernyi villám csapkod odafentről.

*Rettegnünk kell, hirtelen támad az ár
viharosán tör ránk, gyorsan elsodor.*

9.

Viharosan tör ránk, elsodor gyorsan.
Senki sem érti, mért büntetik a
népet? Miért sújt le ránk haragos
Istenünk? Noénak vízözön után
megígérte: nem lesz többé vízözön
a Földtekén. Igen, ígéret volt az
emberiségnek, hogy ne féljenek!
Azonban mindez olyan régen történt,
Ki tudja? Talán Isten is feledte (vagy)
megbánta, mert annyi gazság történt már,
a gonoszság ostromolja az Eget,
ne reméljünk, nem érdemlünk kegyelmet:

*nincs bűnbánat, ezért az emberek
Isten büntetését megérdemlik!*

10. A FÖLD PUSZTULÁSA

Emberek a büntetést megérdemlik!
Nyugovóra készül fáradt napsugár,
az Ég kékje mindjárt ón-szürkére vált;
napkorongból maradt csak falatnyi.
Sziklák mellől enyhe szellő fúj felénk,
fák lombja közt madár félve felrebben,
fészket keres, halk neszekre felfigyel,
félve fiókáját – élelmet remél.

Sötét felhők közelednek, vihar van
készülőben, villám csapkod a fákra,
meg-megrázza ázott lombosátrukat.
Elcsendesül minden közel s távol,

*szél tördel ágakat, jajgatnak a fák...
kakukk szól, éles hangja csendre vár.*

11.

Kakukk szól, éles hangja csendre vár.
Az eső eláll, vihar nem csendesül,
villámok csapkodnak mindenfelől,
széltől ágak megszáradnak, nagy a kár...
Félelmetes mennydörgés után lecsap
a villám, száraz gallyak lángja lobban,
és terjed, fák közt a tűzláng felcsap,
ég az erdő, földre ér a tüzes ág,
s ropogó tűzvészben nagyot koppan.
Félve menekül, most nem vadászik,
veszélyt lát, sebesen fut minden állat,
megfeszítve reszkető izmaikat,

*– Most a kígyók se jelentnek veszélyt,
földön kúsznak, – farkas sem vadászik.*

12.

A kígyó kúszik, nem vadászik farkas,
az ember sem; minden állat remeg, fél,
minden élő véges életét félti,
kísérteti alkonyatban nincs harag.
Hiába volt ott eddig sűrű erdő,
ma a helyét mindenütt por és hamu
ellepi, s bűnösöket istenátka
eléri – itt a vég! Ez még nem elég!
Földrengés rombolja a falakat, majd
mindent söpör a vihar, ami maradt,
nincs 'ki lakja a házakat! Megadott
az Isten mindent, ami kellett: földet-

*vizet, élőlényt, teremtett embert,
aki mindezt nem érdekelte meg.*

13.

Ember a javakat nem érdekelte,
mert a Föld vagyonát pazarolta el!
Nem vigyázott a csodás természetre,
s Isten parancsát nem teljesítette!
Haragos Isten ezt megelégtelte!
Hiába szólt; akaratát az ember
nem értette. Gonosznak nyújtva kezét,
elutasította minden követét.
Csak a gonosz szavát hitte igaznak.
S hallszik az Úr hangja: „Késő a bánat,

a napjaitok már megszámláltattak...
azt szabom reátok büntetésül:

*néznetek kell a Föld pusztulását,
fájó könnyekkel kell megsíratni.*

14.

*Fájó könnyekkel kell megsíratni most,
mit nektek megvédeni kellett volna!”*

Tenger partján emberek sokasága
bámulja a jéghegyek olvadását:
álmuiból ébredve ártatlan medvék
járják a tájat, élelmet kutatva.
Hiába már, a jéghegyek olvadnak,
nem jut jó falat a jegesmedvéknek,
csupán sok kilométer távolságra
lelnek élelmet, emberlakta helyet,
vándormadár a helyét nem találja.
Ember! Az éltető Földdel mit tettél?

*Nincs kegyelem! Meg sem érdemlitek,
hogy tovább éljete e Földtekén!*

15. MESTERSZONETT – Élet és halál a Földtekén³⁰

Odakünn mindenhol hóborított táj,
Tavaszi lesz nemsokára, érzem már.
A Nap melege élteti, erdők fáit.
Elkészült a méz, minden gyerek álma.
Kisütött a nap, vége van a télnek.
Az emberek a szabadban még fáznak,
jól érzem magam barátok között.
Az árvíz mindent elönt percek alatt,
viharosán tör ránk, elsodort gyorsan.
Emberek a büntetést megérdemlik!
Kakukk szól, éles hangja csendre vár,
kígyó kúszik, nem vadászik farkas.
Ember a javakat nem érdemelte.
Isteni intelem:

*Nincs kegyelem! Meg sem érdemlitek,
hogy tovább éljete e Földtekén!*

A Koszorú készült: 2014. május 31 - június 21.

³⁰ A Mesterszonett a teljes koszorún körbejárva készült, s élve költői szabadsággal, a végének a 14. vers utolsó két sorát használtam fel.

23. ILYEN VAGYOK – SZONETTKOSZORÚ

Rokkantak fohása - Mesterszonettel

1. ROKKANT EMBER FOHÁSA

Ilyen vagyok. Ilyennek születtem,
engem Jóisten teremtet ilyennek.
Fáj érző szívem, ami lüktet bennem
ha bántanak, gúnyolódnak velem,
ha nem értenek meg az emberek.
Ne bántsatok, kérlek benneteket,
tudjátok meg, hogy én ilyen lettem!
Mindnyájan értsetek meg engemet.
S ha megértitek, akkor szeretettel
dobog az én szívem! Értsetek meg,
mert boldog vagyok és elégedett,
érzésem megértitek, ha szerettek,
**s mindenkinek megköszönöm szépen,
mert jól érzem magamat köztetek.**

2. MÉRT BÁNTANAK?

Mert köztetek én jól érzem magam,
nem értem, mért bántanak, mindig egem
bosszantanak! Bosszúálló nem voltam,
én inkább jóakaró vagyok. Jártam
sűrű sötétségben oly' utakon...
könnyű eltévedni kis csónakon
nagyon, visszajutni már csak vakon.
Én nem sajnálom a fáradságom,
megélhetem, körüljárom mégis
azt az időt, amikor ide jönnek
segíteni, akkor kell majd együtt
imádkozni, a sorsom megsiratni.
**Ha Jóisten imánkat meghallgatja,
nehéz létünket megvigasztalja.**

3. MÉRT FÁJ?

Isten a létünket megvigasztalja.
Miért fáj a szív, ha elhagyja valaki?
Miért fáj akkor, ha valaki megbántja?
Miért fáj a szív, ha egyedül marad?
Miért fáj nagyon, ha senki nem szereti!
Miért fáj olykor, ha magában gyötrődik?
Miért fáj akkor, ha lenézi valaki?
Miért nincs vigasz, ha magában sír a szív?
Miért fáj, ha senki nem érzi fájdalmát?
Mért nem keres vigaszt, ha egyedül van?
Miért fáj a szív, ha látják a fájdalmát?
Gyógyítsa mindenki fájdalmát maga.
**Nézzén mélyen a lelkébe, mert azt
óvni kell, mert a szív egy érző szerv!**

4. KISGYERMEKEM

Mindig óvni kell, mert szív érző szerv!
Totyogó gyermek anyja szemefénye,
csillogó szemébe' benne a lélek,
mosolya a szülők reménysége,

Versek a koszorúban:

1. Ilyen vagyok – Rokkant ember
- 2 Mért bántanak?
3. Mért fáj a szív?
4. Kisgyermekem
- 5-6. Ima lelki békességért
- 7-8.) Tékozló gyermeked
- 9-10.Újra kéne születni
- 11-12.) Sérültek sorsa
- 13-14.) Megoldás

csöppség kacagása család öröme
kicsi gyermek drága kincs, szeretetre
mindig éhes, boldogsággal telve,
nemsoká szemünk fénye lesz belőle,
idő múlik, suliba jár, növekszik,
ha jól tanul okos lesz, lányokkal
ismerkedik, majd szerelembe esik,
legény, és felnőtt lesz nemsokára,
**szülőktől elköltözik, ha férfi lesz,
majd édesanyja várja szeretettel.**

5. IMA LELKI BÉKESSÉGÉRT

Majd édesanyja várja szeretettel.
Lelkem háborog a bántalmakért,
szivem fáj védtelen fiamért, azért,
mert vele úgy elbánt egy gonosz némbor:
amit egy igaz ember kutyájával
sem tesz. Kegyetlenségét ugyanúgy
megtorolnám, ő is ugyanazt kapja,
amit tett, ha egyáltalán van lelke,
fájjon neki is, tudja meg, mit művelt,
egy magatehetetlen emberrel.
Nagy bánatomban milyen jó lenne,
ha a Jóisten rajtam segítene.

**Hálával leborulnék előtte, mert
szeretném érteni, túrnöm miért kell?**

6.

Szeretném érteni, túrnöm miért kell
mások gonoszságát? Érteni szeretném,
megbocsátani tudnom kellene,
de nekem csakis az jár eszembe,
hogy 'ki ellennünk ilyen nagyot vétett,
kapja vissza duplán a fájdalomért!
Szenvedek, mert fáj nagyon, amit tett,
hogy gyermekem nyugalmaát vette el
nem csupán enyémet³¹. Óh, Uram kérlek,
bocsáss meg, ha vétettem ellened,
védtelen fiam sorsát igazítsd el,
és fogjad mindig szorosan a kezem,
**mint eddig; adj erőt, hogy mit rám mértél,
ha nem is türelemmel, elviseljem.**

7. TÉKOZLÓ GYERMEKED

Amit rám mértél, el kell viselnem,
nem törli le szemedről a könnyet
ha bánatos arcod nézi örömmel,
kedvét leli, ha a harcód vesztes lesz,
mindent megtesz azért, hogy könnyezzel.
Hogy miért teszi jó érzéssel mindezt?
Gyermekeként a lelke sebekből vérzett,
nem mostoha, mi az, ami mégis
őt ennyire elvadítja és bántja?

³¹ ...hanem egész családomét!

Büntetés a sorstól, más nem lehet,
megbocsáss gyermekemnek, még ártatlan!
Istenem kérlek, ne büntessed szegényt.
**Mi más lehet, vagy hibás gént örökölt,
de segítség mindig jó, ha kéred!**

8.

A segítség mindig jó, ha kéred
ne feledd, oszlasd el rossz kedved.
Hit-remény-szeretet éljen benned,
meglásd, mindjárt javul a kedélyed.
Családodban is helyre áll a béke,
ha lelketekben nyugalom s szeretet
fészkel. Isten irgalmas, mindenkor
segít, ha elég az akarat bennetek.
Ha szeretet érzése a szívedből
árad, ott marad tenálad örökre
az életed végéig. Megváltozik még
körülötted minden, hidd el nekem!
**Mindig bizakodjál, nézz az Égre,
oszlik a felhő, rád süt a napsugár.**

9. ÚJRA KÉNE SZÜLETNI

Oszlik a felhő, rád süt a napsugár.
Úgy volna jó a világra születni, ha
életemet újból kezdhethném úgy,
figyelve a leélt mindennapokra.
Élni úgy fegyelmezetten kellene,
mint katona, nem pedig elkallódni
semmibe, kúszni magasba, felfele,
minden szépet hamar megismerni,
minden ismert kétséget elfeledni.
Ha az életem átélhetném újra,
sosem volnék szerény, mint eddigi
életemben, úgy, mint a kukába
**kidobott elszáradt ibolyacsokor,
minden értékem bemutatnám bátran.**

10.

Bátran bemutatnám minden értékem,
felfedném tehetségem, minden erényt,
tudást, de magamba sosem ásnám el
mélyen. A vetélytársimmal kiállnék,
hogyan érezzék, mi lakozik bennem,
amit szeretnék, a tehetséggemmel
biztosan elérném, és nem kellene
koldussorsra jutni szerénységgemmel.
Életutam járnám minden gond nélkül,
a nehéz válságokat elfeledném,
mit az életemben át kellett élnem.
Azt, hogy boldog voltam, úgy érezném,
**azt is, hogy jó volt élni. Gondolatban
elérhetném a földi Mennyszágot!**

11. SÉRÜLTEK SORSA...³²

A földi Mennysországot elérhetném!
Bezárt rideg sötét szobában ül
magában rokkant ember. Mért büntették?
Nem tudhatja, s ő nem tehet erről!
Mért tették vele? Nincs rá mentség! Zárva
tartják, sőt, elhallgatják szívtelenül!
Éhes nagyon, nem evett, korog gyomra,
a szabadulást neki ki hozná el?
Könnye hull, jóemberi társaságnak
kellene vigyázni rája, de vele
nem törődnek, kőből szívük, fagyosak!
Ki tehet az ellen, (hogy) ő született
beteg? Ki gondoskodik most róla,
(nincs erő), nem vigyázza édesanyja.

12.

Nem vigyázza édesanyja, nincs erő
gondozásra, bús könnyei hullanak,
fájdalmai nem múlnak. De majd eljő
pillanat, fia innen szabadulhat.
A Jóisten rátekint, úgy vigyázza,
mint mamája kisgyermek korában
meleg szobájában. Isten ostora
gondozók rút vétkeit megtorolja.
Szenvedésért neki elégtétel jár!
Akik vele elbántak kegyetlenül,
zárkában ülnek már nemsokára,
bűnbánatra lesz idő, tetteikért
megbűnhődnek, hogy azt soha el ne
feledjék, hogy az Isten nem bottal ver!

13. MEGOLDÁS

Ne feledjék: Isten nem bottal ver!
Az Ég felé tekintve azt kutatom:
lenni a mélyben sűrű-nedves a sötét,
félelmemben reszketek, imádkozom,
nem tudom, a sötétnek lesz-e vége?
Keresem a kiutat, csak bolyongok,
Nem tudom, a fejemet hol hajtom le,
sötétségben körbe-körbe járkálok.
Elfáradtam, már pihenni jó lenne,
nem alszom, de fáradt szemem lehunyom.
Mi legyen? Majd figyelem nyitott szemmel
későeste ha fölkel a Telihold,
nem gyúl ki fény az elfáradt fejemben,
keresem, de a megoldást nem lelem.

14.

Keresem, de a megoldást nem lelem,
hová nézzek, nyitogatom a szemem,
labirintus van mindenhol előttem.
Belépjek-e rajta? – magamtól kérdem...

³² Megtörtént. Csak gondolkodom sorsokon...

A szememet behunytom, bátor leszek,
 mindegy, sötétségben hogyan teszem.
 Jobbra indulok, tapogatok kézzel
 szemem előtt felvillanó fény mellett.
 S mit látok? Ha felnyitom a szememet,
 sziporkázó nagy táblát fények között.
 Te vagy, aki a megoldást keresed?
 Táblán a kérdés villogó betűkkel:
**A megoldás: nyissad meg a szivedet,
 s ennek kulcsa az igaz szeretet!**

15. MESTERSZONETT – Ilyen vagyok!³³

Ilyen vagyok, ilyennek születtem,
 mert köztetek én jól érzem magam,
 Isten a létünket megvigasztalja.
 Mindig óvni kell, mert szív érző szerv!
 Majd a mamája várja szeretettel.
 Szeretném érteni, túrnöm miért kell?
 Amit rám mértél, el kell viselnem,
 a segítség mindig jó, ha kéred!
 Oszlik a felhő, rád süt a napsugár.
 Bátran bemutatnám minden értékem.
 A földi Mennysországot elérhetném!
 Nem vigyázza édesanyja, nincs erő,
**Keresem, de a megoldást nem lelem,
 Ennek kulcsa az igaz szeretet!**

A koszorú készült: 2014. június 8 – június 22.

24. SZABADSÁG – Ó! – SZONETTKOSZORÚ

Benne hazafias versek Mesterszonettel

1. HOL VAN SZABADSÁG?

Szabadság ott van, 'hol nyugodtan élünk,
 mikor a hajnal ablakon bekukkant,
 mikor álmodhatunk s reménykedünk,
 nyugalmunk mindig megingathatatlan.
 Ha érezhetjük, hazában jólét van,
 nem éhesek, boldogok a gyerekek,
 ha minden család élhet nyugalomban,
 s úton-útfélen éhezők nincsenek.
 Minden magyar felett legyen fedél,
 ne legyen nálunk annyi hajléktalan,
 senki ne dideregjen fagyos télen,
 fűtsenek minden házban-kunyhóban.
**Mindenki tanuljon egyforma eséllyel,
 ne csak dúsgazdag, legyen akár szegény.**

Versek a koszorúban

1-2. Hol van szabadság?
 3-4. SZABADSÁG, hazafiak fogadalma
 5-6. Felszállni, mint a sólyom...
 7-8 Vess, hogy arathass!
 9-14. Nem vár az idő

³³ A Mesterszonettet minden helyen körbejárva készítettem, némi eltéréssel. A 13. verssort kihagyva, helyette a 14. verssor utolsó sorát használtam fel, élve költői szabadságommal.

2.

Ne csak dúsgazdag, a szegény is éljen,
biztonság érzete legyen egyformán,
minden embernek munkahely adassék,
kevesebb gonddal küzd majd a kormány.
Magyar földön magyar búza teremjen,
magyar földeket magyarok műveljék,
ne árusítsák ki idegeneknek,
a félelmet senkiben fel ne keltsenek.
Ne marja senkinek lelkét gyűlölet,
minden embert szeretet vezéreljen,
akkor álmodhatunk s remélhetünk,
mikor az ablakon a hajnal bekukkant,
**hol nyugodtan élünk, szabadság ott van,
s nyugal munkánk mindig megingathatatlan.**

3. SZABADSÁG – hazafiak fogadalma

Nyugal munkánk megingathatatlan legyen,
a cselekvéshez, van-e elég erőnk?
Annyi biztos, hogy cselekednünk kell!
A hazában körülnézve mit látunk?
Szabad-e túrni a hazug világot, a
sértegetést, meg nem értést, félelmet?
Csalók élik világukat, ártanak
a nemzetnek, igazságot ferdítik,
ahol kiskirályok dőzsölnek, minden
érték az ölükbe hull. Milyen lét az,
mellettük éhen halnak a szegények?
Ki áll mellettünk? Ne álmodozzunk,
**Rossz úton járunk, tárjuk fel a csalók
elferdített igazságát, gazságát.**

4.

Fel kell fedni a csalók gazságát.
Ezután a becsület legyen érték!
Egyenes úton járjunk, hamis szóknak
ne engedjünk, a jogainkat védjük.
Buzdítsunk megbékélésre, igazság
győzelmére! Tegyük félre sérelmet,
jó tettel érjük el, hogy lesz jobb világ.
Igaz szívvel bízunk saját erőnkben,
higgyünk hazánk rég' várt jövőjében!
Jótettekhez ragaszkodjunk hűséggel,
az akaratunk mindig erős legyen,
jogainkat védjük teljes erőnkkel,
**csak úgy érhetjük el a várva-várt
éltető és megváltó szabadságot!**

5. FELSZÁLLNI, MINT A SÓLYOM...

Elérjük a megváltó szabadságot!
Felszállni szeretnék az egekbe,
fel, az öröklétbe, akár a sólyom,
szárnyaimat szélesen kiterjesztve.
Öröklétbe? Oda miért sietnék?

Várni kell még, sietni nem kellene,
mert lesz bőven elég dolog itt is,
a Földön nélküle élni senkinek
sem lehet! Ezért emberként soha
nem tudtunk eleget pihenni. Igen,
mert fentről hallom a hívó szózatot,
csillagok között a hárfák zenéjét,
**sír a hegedű... szemem lehunyom,
fentről angyalok karát hallgatom...**

6.

Fentről angyalok karát hallgatom...
mert elfáradtunk, s pihenni kellene...
tudnunk kell, mi lesz ezután... mi lehet,
otthon lazsálni lustán, kényelmesen
tölteni az időt, ágyon henyélve
igaz, jó érzés lehet. Akkor miből
élünk meg? Miből élnek az emberek,
ha csak henyélnek? Abból kell élnünk,
amit megszerzünk kemény munkával,
ami mindennapi létünkhöz fontos
magunk és családunk fenntartására.
Kemény munkával keressük javainkat,
**ami kell a családnak, csak így jut
friss kenyér minden család asztalára...**

7. VESS, HOGY ARATHASS!

Jusson kenyér minden család asztalára,
mert valóban az emberi feladat
tengernyi, de időnként eléem áll
valami akadály, s én is csak látom
a falakat, mert eléem áll az akadály.
Elvonult már a zápor, por felszáradt,
így van ez, s én elvetem a magot,
kenyérnek a búzát, mikor meghúzzák
a kisfalu harangját, mindjárt kezdem
végezni a munkám, hogy mag kikeljen
s Péter-Pál napján aratni lehessen.
Ha hazában laza a bizalom, nem
**mennek jól a dolgok maguktól, ki a
felelős, rendezni kinek kellene?**

8.

Ki a felelős, kinek kell rendezni az
elszakadt szálakat, egymás mellé
rakni mindet, s csomóba kötni újra...
ha nincs bizalom, megdől a rendszer,
ami érték volt eddig, senkinek nem
fontos, semmi se terem ezután
parlagfüvön kívül. Magot nem vetnek,
a mező már olyan, mint egy pusztaság,
üres és silány! Nincs többé aratás,
nincs jó falat konyhában, hiányzik a
kenyér az üres kamrákban. Sírnak a
gyerekek, előlről kezdhettek az

*elvesztegetett munkát, hiába volt
minden erő, az áldás elmaradt!*

9. NEM VÁR AZ IDŐ...

Hiába minden, az áldás elmaradt!
El ne feledjétek vénnek és ifjak,
a múltó időt becsüljétek nagyon.
Ha itt az idő nem késő vigyázni,
már elillan tőlünk! Tudni kell, hiszen
időnek az a természete, azért
nem áll meg, mert tovább kell mennie,
s még egy percig se várhat tovább, mert az
idő folyton halad – válasz egyszerű,
rágódni rajta nem kell sokáig.
Kicsi ember előbb még tehetetlen,
mindig alszik, de nemsokára gügyög,
**izeg-mozog, majd felül, s ismerkedik
a világgal, mászkál, csörgővel játszik...**

10.

A kisgyerek mászkál, csörgővel játszik,
eszik-iszik, majd billegve feláll és
botladozva tanul meg járkálni,
s ha kikerül a ketrecből, ijesztő
mit produkál. Közben rohan az idő,
úgy, hogy nehezen tudják őt követni.
Saját kárán tanulja meg, hogy mik
a teendői. Mikor óvodás lesz,
komoly feladat várja – nem azt teszi,
‘mit szeretne – nagyon fontos feladat:
megtanulni, érthetően beszélni!
Nehéz ezt kicsi embertől elvárni,
**de sűrget az idő, ha mi bárhogyan
is szeretnénk, soha nem fog megállni!**

11.

Hiába szeretnénk, az idő nem áll meg!
Kézen fogva az iskolába megy
kisgyerek hétévesen a mamával,
betűt írni, számolni ott tanul meg.
Ha szorgalmas, karácsonyra a színes
tankönyvből már egyedül is olvassa
az ünnepi verseket, **megtanulja
leírni a betűket, és szavakat.**
Nem vár az idő, az óra percei
sebesen haladnak. A kisiskola
után nagy a feladat, kell döntenie:
**a diák milyen pályán induljon,
hová iratkozzon? Választani kell:
hogyan életében mit akar elérni.**

12.

Mit akar az életében elérni:
dolgozzon, vagy tanuljon, mi legyen?
Megfontolandó, merre kell most lépni!

Idő nem vár, felnőtt az ifjú ember!
Most, válaszut előtt áll, már nagykorú
hosszú útja előtt most lépett ki az
életbe. Munkát vállal, továbbtanul?

Sorsfordulók előtt hogyan boldogul?

S most döntheti el, milyen lesz neki
felnőtt élete? Még most megállnia
sem lehet, az idő sürgeti, hiszen
diplomát szerzett, belépett a **NAGY-
BETŰS életbe! De még felnőtt fejjel
sem könnyű kitalálni, hol kap állást.**

13.

Nehéz kitalálni, hol lelsz állása,
miből él ezután? Szülei fáradtak,
ő egyedül él egy ideig. **Sorsa
nem könnyű idősnek (se) fiatalnak!**
Volt-e értelme a sok tanulásnak?
Van, kinek korábban kell döntenie,
hol lelhet rá olyan helyre, ahol
munka várja, amiből megélhet
családjával? Várja-e jó élet, vagy
munkanélküliség réme kopogtat? (vagy)
**Munkája után megbecsülés, babér-
koszorú (várja). Ki lát be a jövőjébe?**
**Kinek a feladata gondoskodni
a hazában élő minden emberről?**

14.

Ki gondoskodik az emberekről?
Ébredjétek okos magyar emberek!
Senki ne szenvedjen kárt, innen el ne
meneküljön. **Hazáért elhivatott
államférfit kell megválasztani!**
Legyen elhivatott hazafi, (aki) érti
dolgát, nem saját érdekeit védi,
első dolga legyen: rendet rakni,
működtetni a haza gazdaságát,
emberi létért küzdeni. **A vezető
ezért dolgozzon! A magyar nemzet
ezután csak úgy lehet elégedett!**
**Nem vár az idő! Talán eljön már:
megint szabadok leszünk! Dalolhatunk!**³⁴

Mesterszonett 2.

1 vers utolsó sorával kezdünk:
Ne csak dúsgazdag, szegény is tanuljon.
2 Ne csak dúsgazdag, a szegény is éljen!
3 Nyugalmuk megingathatatlan legyen,
4 Fel kell fedni a csalók gazságait.
5 Elérjük a megváltó szabadságot!
6 Fentről angyalok karát hallgatom...
7 Legyen kenyér minden család asztalán...
8 Ki a felelős, kinek kell döntenie?

9 Hiába minden, az áldás elmaradt!
10 A kisgyerek mászkál, csörgővel játszik,
11 Hiába szeretnénk, az idő nem áll meg!
12 Mit akar az életében elérni:

13. Nehéz kitalálni, hol lelsz állása,
14. **Első versnek első-sorával zárjuk:**
1 Szabadság ott van, 'hol nyugodtan élünk.
**Mesterszonett készült: az összes verset
teljesen körüljárva.**

15. MESTERSZONETT – SZABADSÁG. Ó! (1)

Szabadság ott van, 'hol élünk nyugodtan,
ne csak dúsgazdag, a szegény is éljen,
legyen nyugalmunk megingathatatlan.
Fentről angyalok karát hallgatom...

³⁴ Két Mesterszonett készült: mindkettőnél a szabályokat betartva, a versszakoknál az első sorokat megismételve. A második Mesterszonett a teljes koszorút körbejárva készült: Azonban a kezdő sorát nem elől használtam fel, hanem a versszak utolsó sorával kezdtem, és a teljes koszorú első sorával fejeztem be. Próbálkoztam, érdekelt az eredmény.

Elérjük a megváltó szabadságot!
Hárfák zenéjét hallgatom csendben.
Legyen kenyér minden család asztalán!
Ki a felelős, kinek kell dönteni?
Hiába minden, áldás elmaradt!
Kisgyerek mászkál, csörgőjével játszik...
hiába szeretnénk, az idő nem áll meg!
Mit akar az életében elérni:
nehéz kitalálni, hol kapnak állást.
Kérdés: emberekről ki gondoskodik?
Megint szabadok leszünk! Dalolhatunk!
_

MESTERSZONETT – SZABADSÁG. Ó! (2)

Ne csak dúsgazdag, szegény is tanuljon.
Ne csak dúsgazdag, a szegény is éljen!
Nyugalmuk megingathatatlan legyen,
Fel kell fedni a csalók gazságait.
Elérjük a megváltó szabadságot!
Fentről angyalok karát hallgatom...
Legyen kenyér minden család asztalán...
Ki a felelős, kinek kell dönteni?
Hiába minden, az áldás elmaradt!
kisgyerek mászkál, csörgővel játszik,
Hiába szeretnénk, az idő nem áll meg!
Mit akar az életében elérni:
Nehéz kitalálni, hol lesz állása?
Hol van szabadság?
Szabadság ott van, ahol nyugodtan élünk.

Készült: 2014. június 25 – július 2.

25. SZONETTKOSZORÚ – Csillaghullás Mesterszonettel

1. CSILLAGHULLÁS

Augusztusban hullanak a csillagok,
Nézem a fénytől ragyogó szép Eget,
olyankor az ajkam imát rebeg.
Ennek a látványnak én rabja vagyok.
Mindenkor csodás a csillagos Ég,
lelkembe olyankor nyugalom száll,
mert elértem a boldogságot már.
Bámulom sok-sok éve, nagyon régen',
el akartam érni a csillagokat,
gondolatban röpködtem már közöttük
a fellegekben, eddig nem sétáltam
a Tejúton, csodáltam ragyogását.

*A Lelkembe olykor nyugalom száll,
és eszembe jut egy ifjúkori nyár.*

Versek a koszorúban

- 1-3. Csillaghullás
4. Lelkem szabad
5. Együtt ébredni veled
6. Kibékülés
8. Soha el nem múló 9-10
10. Te vagy nekem
11. Susog a csend...
- 13-14. Számolom a csillagokat
15. Mesterszonett
- *_*

2.

Eszembe jutott egy ifjúkori nyár,
csodálom a csillagok ragyogását,
és szorosan átkarolva egymást,
kéz- a kézben elnémulva csak álltunk,
bámultuk a fénylő csillagos sátrat,
s választottunk a megszámlolhatatlan
csillagból magunknak egyet, hogy ez
a csodás este mindig jusson eszünkbe,
most szikázón szép égi csodát látom
magam előtt, amit sohasem lehet
feledni, sötétkék égből leomló
csodát. Augusztusi estén Meteorok

*a magasból minden szívdobbanásra
a csillagcsodák fénypompával szállnak.*

3.

A csillagcsodák fénypompával szállnak,
haladnak a megsemmisülés felé,
s sziporkázva futnak le az Égből,
majd a szemünk előtt tűnnek el lassan.
Kedves emlék nekem az égi csoda,
mintha épp' rám tekintene – úgy érzem,
mint valaha, diákkoromban régen,
a Göncölszekér legkisebb csillaga
örökké ragyog fenn a magasban.
Ez az Égen a legkisebb csillag
csillaghulláskor is a helyén marad
ilyenkor a szívek lángra lobbannak,

*mert alkony-korunkban emlékezünk rá,
a szerelmesek vigasztalására...*

4. LELKEM SZABAD

A szerelmesek vigasztalására...
Kérlek, ne rejtse el ma az álmodat,
siess ide lovag, el ne hanyagold
magad, sokáig ne keresd magadat.
Kérlek, jöjj mellém, ne várass sokáig,
el ne rejtse az álmodat előlem.
Mindig imádkozom érted csendesen,
kérlek, sokáig ne keresd magadat!
Hidd el itt mellettem jó lesz neked,
bizton tudom, érezned kell, mert csak
akkor lehet szabad az én lelkem,
ha Te engem tiszta szívedből szeretsz,

*amikor a remény érted már ébred,
s én dallamok szárnyán feléd lépkedem.*

5. EGYÜTT ÉBREDNI VELED

Dallamok szárnyán feléd lépkedem.
Milyen jó lenne veled ébredezni,
szemed forró csókjaimmal lezárni,
álmodban nyugodt arcod figyelni.
Munka után szeretnék az otthon
melegében terveinket veled
együtt szőni, a dallamok szárnyán
együtt szállni, örömkben fürödni
és karjaidban a közös jövőnkről
álmodozni, sorsunkat összekötni
időben, szeretném veled tölteni
életem, végtelen csókok tűzében.

*Jó volt sorsomat csendes békességben
gond nélkül és boldogságban leélni.*

6. KIBÉKÜLÉS

Gond nélkül, és boldogságban élni.
Jobb lenne egymással kibékülni, mint
veled örökké harcolni. Szeretnék
vízparton együtt sétálni, kéz-kézben,
ézelmlünkrol mesélni egymásnak,
eloszlatni vele nyugtalanságot.
Kezünket fogva, zöld mezőkön járva
hallgatva az erdő csendes zúgását,
elfednék életünk sok búbanatát,
figyelve madarak csivitelését,
lágyszellő suttozna a fülünkbe,
félreértések köztünk elmúlnának.

*Egymásnak nyújtanánk a kezünket.
Szólj rám, tudni kell, mi bánt tégedet?*

7.

Szólj rám, tudni kell, mi bánt tégedet.
Arcodon látom, valami nincs rendjén.
Szemedbe nézve – mint kútban, oly' sötét
a víz, olyan mély a Te büszkeséged.
Meghallanám onnan is sóhajod,
minden kívánságod eléd tálalom.
Ne küszködj ellene, minden hiába,
forró kis kezeid, kezembe vonom,
mert szeretlek, Neked megsúghatom,
s kérlek, karjaim közt pihenjél meg.
Most már lecsitultan beláthatod,
hogymindenkor jó vagyok én hozzád.

*Kedvesem csak szólj, amikor bánkódom,
vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.*

8. SOHA EL NEM MÚLÓ

Elmúlik mély bánatom vigasztalj meg.
Most is úgy szeretlek, mint valaha
régén, nem feledhetlek téged, vágyam
éber. Mikor átöleltél, szemembe

néztél, forró vágy öntött el, éreztem,
szeretted. Akkor is tudtam jól én:
te vagy a vágy, és gyönyör mindörökké,
álmban is mindenem vagy nekem.
Édes-fájó érzelmeim nem tudom
feledni, mert én téged úgy szeretlek:
soha nem múló örök szerelemmel...
Ha rád gondolok, mindig jól vagyok

*hozzád szállnak szavaim, téged áhít
a szívem, mivel tiéd voltam akkor.*

9. (tovább a TE VAGY NEKEM c. vers)

Téged áhít szívem, a tiéd voltam
akkor és mindenkor a tiéd leszek.
Tudod, hogy mindig szerettelek téged,
s akkor is, csak téged vártalak, ha
fájt a szívem, érted szállt a sóhajom,
ami mindörökké csak téged hív.
Kedvesem siess hozzám, a szívem
mindörökre hűséges lesz hozzád.

(SZERELMES VERS)³⁵

Igaz, ami igaz, nem könnyű az
életünk, de ha magunk körül a
tájat szemléljük, s nagyon óhajtjuk,
amit régen keresünk, megtaláljuk azt,

*nekünk a legkedvesebbet. Mindig tudd,
elveszíteni sohasem akarlak.*

10.

Elveszíteni sohasem akarlak,
képes lennék érted megküzdeni,
mert ha szerelmünk lánc elszakad,
a szívem talán örökre meghasad.
Álmomban csak téged gondolok,
elmerengok hűséges szerelmedben,
elmerülök ragyogó szemeidben,
nappal is csak rólad álmodozom,
Te vagy nekem szerelmem-mindenem.
Arra kérlek, mindig maradj velem, mert
az élet nélküled már nem jó nekem.
Mert ha távol vagy tőlem, megszakad

*a fájó szívem, engem csak az boldogít
ha engem szeretsz, velem vagy mindig.*

11. SUSOG A CSEND

Boldogít, ha szeretsz, velem vagy mindig.
Tavaszi szél hozza – üzeni nekünk:
lesz még kikelet, ha Isten lesz velünk,
csillagfényben élünk, mindnyájan itt lenni.
Harmatos réteken hallszik a szoprán
kísérő zenéje, csodás gitár...

³⁵ (Tovább a „SZERELMES VERS” részével folytatódik.)

sír a hegedű... mélyen a zongora,
csendben álmodó hangja szívünkbe mar.
Varázslatos éjen siettél hozzám
én megláttalak fényes utakon,
fátylad lebbenését csendben vártam,
amikor lépkedtél, széllel szállt hangod,

*nem hallottam a csalogány dalát,
telve reménnyel, csak te kétkedtél...*

12.

Telve reménnyel, te kétkedtél bennem...
kinyílt a kankalin a bokrok alatt,
ahol rigók csipkedik a magokat.
Zongora akkordja hangzik odabenn,
a harmatos fűben járunk mezítláb...
ablakhoz lopódzunk, karomba zárlak,
a dallamok fenn a magasba szállnak,
csodás, míg hallgatjuk a melódiát.
Csitt... maradjunk csendben, most ne beszélj,
– angyalok dallamát hallok a légben,
figyelj, a fák fölött muzsikál a szél.
Mámoros éjjel jöttél hozzám, édes,

*hogyan meglátszálak, vágyaim gyötörtek,
súgd a fülemben, igazán szeretsz-e?*

13. SZÁMOLOM A CSILLAGOKAT

Súgd a fülemben, igazán szeretsz-e?
Gyönyörűség nézni a kék Égen
ragyogó csodát, ami elvarázsol.
Ha most is a csillagos égre nézek,
a csillagokat számolni kezdem,
eszembe jut az a feledhetetlen,
az a csodás ifjúkori nyári éj...
Kéz- a kézben, kettesben sétáltunk,
csak te meg én, sutogtál nekem
szerelmes szavakat, szemembe néztél.
Válasszunk magunknak csillagot, kértél:
mint Erzsikét, Petőfi a versében...

*Mámoros hangulatban néztem fel
a csodás, ragyogó csillagos Égre.*

14.

Néztem a csillagok ragyogását,
Göncölszekér tündökölt fejem felett,
felém ragyogtak az ifjú szemei,
akkor, a csillag legkisebb kerekét
kiválasztottam örökre, kezünket
összefogva ballagtunk tovább a
csillagos estén... Ha augusztusban
föltekintek a szép csillagos Égre
a halványan ragyogó Göncölszekér
csillagát most is csodálom, keresem...

s eszembe jut az a diákszerelem...
Óh, bohókás napok, boldog ifjúság...

*sohasem feledhetem a csillagok
ragyogását, esték csodás varázsát.*

15. MESTERSZONETT – Csillaghullás³⁶

Augusztusban hullanak a csillagok,
Eszembe jutott egy ifjúkori nyár:
fénypompával szállnak a csillagcsodák,
a szerelmesek vigasztalására...
Dallamok szárnyán feléd lépkedem.
Gond nélkül, és boldogságban éltem.
Szólj rám, tudni kell, mi bánt tégedet.
Elmúlik mély bánatom, vigasztalj meg.
Téged áhít szívem, a tiéd voltam,
elveszíteni sohasem akarlak,
boldogít, ha szeretsz, mindig velem vagy,
telve reménnyel, te kétkedtél bennem.
Súgd fülembé, igazán szeretsz-e?
Csodáltam a ragyogó csillagos eget.
vagy:
*Néztem a csillagok ragyogását,
nem feledem a csodás varázsát!*

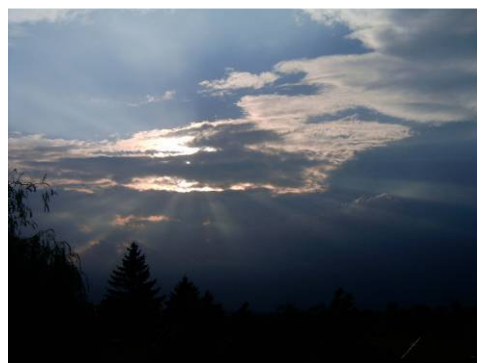
KÉSZÜLT: 2014. június 1 – 2016. november 3.

26. SZONETTKOSZORÚ – Indián nyár Mesterszonettel

1. ALKONYAT

Udvarunkban állt egy szomorúfűzfa
hosszú karjait minden oldalra a
földig nyújtja. Magas ágán madárfészek,
benne fiókák pihennek – egész nap.
a szájukba kapják a falatokat,
csiripelnek naphosszat. Lombok alatt
sűrű levelei között napsugár
jő az alkonyat, madarak nyugodnak.
Anyamadár éjszaka fiókait
melengeti, szárnyaival befedi.
Faágakat lengeti tavaszi szellő
Nyugat felől lemenőben fáradt Nap.

Alkonyat 2. Hátas Emese fotója

*Lassan csend borul a tájra, mindenki
álmát alussza, vár egy szebb napra.*

³⁶ Mesterszonettől a két utolsó sornál két lehetőséget is jegyeztem. Az egyik a szabályos megoldás, hogy mindenhol, a végénél is betartjuk az előírásokat. Második lehetőség pedig az, hogy a 14. sor első és utolsó soraiból alkottam meg a két legutolsó sort.

2. INDIÁN NYÁR

Álmát alussza, vár egy szebb napra.
Ez az évszak mindig szerethető,
felettünk az Ég sötéten felhős.
Fúj a szél, odakint színes a határ,
ez, ami engem mindig megvigasztal.
Csodás indiánnýár... a rét amikor
zöld, puha pázsit a nyájnak étet ad.
Tarka virágok közt szerelmes párok...
csend ül a tájon, fáradt a napsütés.
A fecskepárok már nem csivitelnek,
telelni szoktak melegebb vidéken,
hosszú útjukon messzire repültek,

*hideg tél után mindig visszatérnek,
ha meglelik, kijavítgatják a fészket.*

3.

Ha meglelik, (ittthon) kijavítják a fészket,
tojásokat lerakják, majd felváltva,
ülnek rajtuk – addig kavargatva –
tojásokból kikelnek a kiscfcskék.
Anyamadár a fészekből kiszállva
a határban szedi a bogarakat,
s a csipogó-szájtató madarakat
azokkal eteti egész nap alatt.
A kiscfcskék megtanulnak légben
szállni, s ha újra az ősz közeleg,
elindulnak csoportba verődve
hosszú vándorútra, 'hol őket az új

*otthonuk várja. Fcskék hűségeseek,
minden tavaszon hozzánk visszatérnek.*

4. BÓDÍTÓ ILLATOK

Fcskék tavaszon visszatérnek hozzánk.
Melyik évszak szebb? Télen? – mikor
fehér takaró beledi a tájat,
a tavasz – kikelet? Amikor nyílnak
ibolyák, erdő-mező megtelik akác
bódítón mézes illatával, édes
borzongással a lelkünk is? Vagy szebb
a nyár, a bűvös rózsa illatával?
Minden ágán egy apró csodálatos
bimbó: fehér, sárga, rózsaszín, bordó
és a vörös minden árnyalatával,
ezernyi színben pompázó, apró

*virágával, szerelemre gyűjtő
illatos rózsák aromájával.*

5.

A rózsák bódító aromájával.
Mindenféle rózsák, futórózsák,
egész földkerekséget befonják,
szerelmes szíveket a rózsacsokrok

Versek a koszorúban

1. Alkonyat (Szomorú fűzfa)
- 2-3. Indián nyár
- 4-5. Bódító illatok
- 6-7. Őszi hangulat
- 8-14. Kertemben

lángra lobbantják. Amerre járkálok,
magam előtt látok egy csodálatos
tájat, 'hol avarszönyegen sétálok.
tekintetem megpihen egy őszi-tájon.
Ha kitekintek ablakomon, tarka
rozsdásbarna ágakat látok fáradt-
zölde fákat a sűrű erdők között.
Látom az erdők elmúlását, varázsát

*az ősznek. Mint falevelek lehullnak,
úgy múlnak el az őszi varázslatok.*

6. ŐSZI HANGULAT

Így múlnak el az őszi varázslatok.
Falevél hullik, vörös, barna, sárga,
egy szép őszi táj... csak ne villámlana!
Jó lenne még sportpályán métázni.
Falevél hullik, vörös, barna sárga.
Mit tehetek én most, átázottan fázva?
Cipőm is tele ment vízzel meg sárral
haza nem mehetek, apám bottal várna.
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Mi oka annak, hogy nővérem beteg lett?
Mi lesz most velünk, kinek a hibája?
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.

*Orvost hívtak hozzá, különben baj lesz!
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.*

7.

Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Szülők bánkódnak, nem tudnak mit tenni,
ilyenkor jobb lenne templomba menni.
Család aggódik, mi lesz veled Klára?
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Imádkozni kéne, válságos életért,
hogyan szenvedne mások bűneiért,
őszi hangulat a betegséggel jár...
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
De a SORSA nem úgy tett, egész másként
döntött, jobban lett, meggyógyult Klára!
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.

*Klára nem bűnös, mert fiatal, árva,
nemsokára őt (talán)egy angyal várja.*

8. KERTBEN³⁷ 🐦 🐦

Nemsokára, őt egy angyal várja.
Ülök kertemben cseresznyefa alatt,
mély csendben hallgatom a madarakat.
Ülök magányosan, szagolom a
rózsát, élvezettel szívom magamba
illatát. Nézem a kék eget, s a
futófellegeket... Mit mond nekem

³⁷ Az eredeti versemmel (két prózai művel együtt) Pro Bono Díj 2006. évi pályázatán I. díjat, pénzjutalmat és Díszoklevelet nyertem.

ilyenkor a természet? Súlyok vállamon
de cipelem, – pedig alig bírom,
mert ez a dolgom! Ha az élet nekem
szánta, az Egek Ura ad erőt is
hozzája! A méhecskéket csodálom,

*naponta szorgalmasan dolgoznak,
csak este térnek vissza (aludni) a kaptárba.*

9.

Este térnek vissza méhek a kaptárba,
ezt a természet róta rájuk. Röpdösnek
virágról-virágra, nem panaszkodnak.
Apró testük telve virágporral
szállnak vissza a kaptárba, majd onnan
ismét a határba. A méhkasban is
csupán a királynő az egyetlen, 'kit
körülrajong a szolgahad. De ők már
megszokták, csak a dolgukat teszik.
Mi más tehetnének? Örök Természet
ezt szánta nekik! Most száll felettem
fecsképar, szájukban bogárral, ami

*fecskefiókáknak jár. Fecskemama
röpi fészkehez, ott az egész család.*

10.

Fecske röpi fészkehez, ott a család,
kismadarak nagyra tátva csőrüket
gondos fecskemama eteti őket.
Minden kismadár rá vár s újra elszáll...
Napról-napra fecsképar ezt teszi:
fiókáit eteti. Fecskefészek ha
beomlik, ott a párja, megjavítja.
Elfáradnak, mire leszáll az est,
akkor mindnyájan egymáshoz búznak,
így melengetik magukat, alusznak
hajnalig. Virradatkor a fecsképar
ismét élelem után jár. Az apró

*fecskek növekednek, majd őszre ők is
nagyra nőnek, már megerősödtek.*

11.

Ha nagyra nőnek, már megerősödtek.
Elindulnak, otthonukat otthagyják.
Elröpiük, az újházában tovább-
élnek, majd új tavasszal visszajönnek.
Elhagyott fészek várja őket, ahol
hosszú útjuk után újra pihennek.
Így forog ez évről évre, fecskékek
ez a sorsra, az Isten így akarta!
Forró kövön zöld gyíkocskák napozva,
szemét ide-oda mozgatva – csendben
éli életét, legyet-hangyát kapdosva.
Azért közben sosem pihen, mivel

*izegve-mozogva les, mert ő léte
félelmetes, ezért félti életét.*

12.

Léte félelmes, ezért félti életét.
Faágakon madár röpdös, közben
hangyát-legyet kapdos. Csivítelve
– ha jóllakott – így telik az élete.
A fák törzsén hangyák másznak, rájuk
nagyon sokan vadásznak. – Nem könnyű az
életük. Amott van egy nagy hangyaboly,
ott van ám rend, fegyelem, akárcsak a
méheknél, – egyikük sem henyél. Egész
nap sűrögnek-forognak, – katonásan
menetelnek, cipelnek bogarakat,
egyebet; és maguknak gyűjtik télre

*élelmet. Így töltik az életüket.
A természetben mindenhol rend van:*

13.

Természetben rend van mindenhol:
állatoknál-növényeknél. Emberek
egymást nem becsülik, nem férnek el
a nagyvilágban. Főleg mostanában
irigyek és gonoszak, rongálnak és
rabolnak, nem férnek össze egymással,
gyakran verekednek, egymást gyilkolják,
sokszor bórszínük miatt is képesek
háborúzni, egymást ölni. Jobb volna,
ha mindenki nem futkosna, rohanna,
néha-néha megállna. Figyelné a
természetet, a kék Eget, csodálná

*a rohanó fellegeket. Hallgatni a
madárdalt, éjjel nézi a csillagot.*

14.

Hallani madárdalt, nézni csillagot,
Élvezni zenét, hallgatni egy szép dalt,
zongorát és mandolint, mert mindez
hozzátartozik az életünkhöz.
Ha hallgatná a néma csendet és
figyelné, mit mond neki a természet,
mi az ember küldetése, megértené.
Mint mások is sokan, hiszem s érzem:
– hogy szép az élet: Igen! A terhekkal
rakott nehéz élet! Súlyok vannak a
vállamon, de elbírom, cipelem, mert
ezt hozta Életem. De soha el ne

*feledd, ha az élet nekünk szánta:
Egek Ura erőt mindig mér hozzája! ✍*

15. MESTERSZONETT – Indián nyár³⁸

Udvarunkban állt egy szomorúfűzfa
álmát alussza, vár egy szebb napra.
Ha meglelik, kijavítják a fészket,
Fecskék tavaszon visszatérnek hozzánk ☞
a rózsák bódító aromájával.
Így múlnak el az őszi varázslatok.
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Nemsokára, őt egy angyal várja.
Méhek este térnek vissza a kaptárba,
fecske röpül fészkéhez, ott a család, ☞
Ha nagyra nőttek, már megerősödtek.
Természetben rend van mindenhol:

*Hallani madárdalt, éjjel nézni csillagot.
Egek Ura erőt mindig mér hozzája!*

.

A koszorú (14-es vers) utolsó sora) ☞

Készült: 2016. július 16 – 2016. november 5

27. SZONETTKOSZORÚ – Kedvenc állataink: macskák és madarak Mesterszonettel

1. KISCICA

Csendben nyújtózva alszik a kiscica
hosszasan pihenve nyújtóztatja lábát,
nagyot ásít, meggörbíti hátát,
majd pislogva a szemét is kinyitja.
Puha szőrét, mancsával nyalogatja
tisztítja, hegyezi a körmeit,
Szeret fürödni, ezzel idő telik,
fényesre nyalva tiszta kiscica.
Unatkozik: mit tegyen? Nem tudja,
néha még szopik anyja mellé bújva,
majd elindul sétálni a szobába'.
Ha simogatják, hálából dorombol,

*utána játszadozik, ugrándozik.
Cica eledele tejecske tálban.*

2.

Tejecske tálban, cica eledele,
pocak tele, ha nyelvével lefetyel.
Ez a cica élete, amíg felnő,
majd egérlyukak előtt áll lesben,

Versek a koszorúban

1-2. Kiscica
3-5. Tojós a tojásokon
6-8. Kakas
9-11. Kutya-macska barátsága
12-14. Emberek és madarak koldusai

Négy kiscica, a képet
az Internetről kölcsönöztem

³⁸ A szonettkoszorú Mesterszonettje rendhagyó, mivel a végén a 12. sor versét kihagyva, a 14. felhasználásával készült, így a vers nem sérült.

s megfogja az egeret. Viszi haza,
megmutatja büszkén cicamamának.
Otthonában játszik vele úgy, ahogy
erre tanították cicaóvodába':
kisegér még elfut, ő utána megy,
kismancsával megfogja, s megdobálja,
mamája dicséri; állat étele.
Egér a macskának csupán játék,

*ám a kisegérnek nem játék, inkább
tragédia és szomorújáték.*

3. KOTLÓS A TOJÁSOKON

Tragédia és szomorújáték.

Kotkodács! Minden napra egy tojás!
Tyúkanyó a kerti bokorban gondol
valamit magában, puhaföldet
körmeivel kapirgálja. Kotkodács!
Tojásait a mélyedésbe rakja s
naponta gondosan betakargatja.
A tyúkanyó kotkodál, összegyűlt már
húsz tojás, lecsendesül ekkor már
Kotty-kotty... ül a fészken naphosszakat
néha feláll, eszik-iszik, Kotty-kotty...
Azután tojásain ül megint. Kotty!

*Magában mondogatja, amíg a
tojásokat megmozgatja. Kotkodács!*

4.

Tojásokat megmozgatja. Kotkodács!
Vajon ezt ő hol tanulta? Kotty-kotty...
Lassan telnek így a napok, míg a
tojásokon kell ücsörögni. Kotty-kotty!
Huszonegy nap az idő, amíg egy
kiscsibe a tojásból kijő. Patt-patt...
Tojások már pattognak egy-kettőre
kibújnak a puha-pelyhes jószágok.
Csipp-csipp... Csipognak, járkálni tanulnak,
aranyszínű ruhájukban mozognak.
Tipp-toppp... tipegnek, csipp-csupp... csipognak,
és topognak, apró csőrrel esznek,

*isznak, teli beggyel totyognak. Totty!
Tyúkanyó terelgeti-nevelgeti.*

5.

Terelgeti-nevelgeti tyúkanyó,
kotkodács! – Mondogatja, tanítgatja,
óvja utódait tyúkanyó. Kot-kot...
Nem könnyű a tyúkanyó élete, Kot...
félve védi a csibéit, veszélyes
a szabad-élet! Kot-kot... Vigyázzon
rá mindenki, nehogy kárt szenvedjen!

Krú... Krú... Ha a tyúkanyó vészt érez,
ijedten így szól csibéinek: Krá... Krá...
siessetek! Bújjatok szárnyam alá!
Ez a védett hely nektek! Kot-Kotkodács!
A kiscsibe-rajt szárnya alá zárja,

*mind a húszan ott lapulnak alatta
mert ez a csibék otthona. Kotkodács!*

6. KAKAS

Ez a csibék otthona, kotkodács!
Kotkodács! Ez a csibék otthona,
de a kakas a baromfiudvarnak
királya, peckesen lépkedve járkál
útján, lépegetve a nagy udvarban
járja körbe területét, magasra
emelve gögösen tartja a fejét
lenézve az alacsonyrendűek
tarka népségét. Teheti, hiszen
fénylő vörös tollazatával legszebb,
piros tarajával, s nagy termetével
az udvarban is ő a legerősebb.

*Mikor ökelmének tetszik, kergeti
ezért a tyúkok elfutnak előle.*

7.

Kergetve, futnak előle a tyúkok
szerteszét, mert félnek nagy erejétől,
ijedten elbújnak előle. Hadba
száll a kis kakassal a trágyadomb
tetején – gögösen érzi erejét –
legyőzi a gyöngébb ellenfelét.
De arra nem gondol, hogy a trónja
nem örökös, ezért a végzete őt
is eléri, sokáig várni nem kell,
gazdasszonya kiválasztja ünnepi
ebédre. Hamar elfogják ökelmét,
viszik utolsó útjára, s akkor

*inába száll minden bátorsága. De
hiába, eljött utolsó órája!*

8.

Hiába, eljött utolsó órája!
Vége az életének... Már hamar
elfogják ökelmét, viszik konyhába,
ha kifolyt a vére, leforrázzák,
díszes tollazatát lecsupaszítják
róla, hidegvízben lemossák, végül
feldarabolják, zöldségekkel, ízes-
fűszerekkel nagy leveses fazékba
rakják. Finomtésztát főznek hozzá.
Nemsokára gőzölög a leveses-
tálban, aromás illata száll szerte
a lakásban... S a díszesen terített

*asztalnál a vendégek ökelmét, a
kakast megeszik ünnepi ebéden.*

9. KUTYA-MACSKA BARÁTSÁGA

Kakast ünnepi ebéden megeszik.
Zsemlyeszínű Bundás kutyus magában
él, unatkozik. Csak az udvarban
sétálgat, jól éldegél, házat őriz.
Gazdája egy alkalommal macskát hoz
karjaiban. Olyan az egész cica,
akár egy vakarcs, nem is tud mást, csak
szopni, és ha simogatják, akkor
dorombolni. Féltékenyen figyel
Bundás, mért babusgatják a vakarcsot?
A kiscica azonban odamászik
hozzá. Kis mancsával vele játszik:

*kutyus fülét meg-meghuzigálja,
szőrét meg össze-vissza ráncigálja.*

10.

A kutya szőrét összeráncigálja.
Mit gondol a kis ebadta? – Bundás
gondolja magában – ezért ő körbe-
szimatolja, lábával tologatja.
Cica nem ijed meg tőle, fölugrik
a feje tetejére. Belefárad,
s akkor ott alszik el dorombolva,
csendes nyugalomban a huncut cica.
Figyel Bundás-kutyus, nem akarja
álmában megzavarni a cicát, majd
elfárad, s szuszogva alszik alatta.
Felébredve, elkezd anyáskodva

*nyalogatni, s barátságot köt vele.
Jobb kiscicával békességben élni.*

11.

Jobb kiscicával békességben élni,
mint haragban lenni. Csak azt én nem
értem meg, miért mondják az emberek:
kutya-macska barátságban nem élhet.
Jobb lenne, ha figyelnének arra
jobban, hogy az állatok – mint némely
emberek – szeretnének társaikkal
békességben élni. Mert a harag
a nyugalmat s a hangulatukat
talán az erejüket is megrontja,
elszívja. Kinek jó ez, ki tudhatja?
Miért gondolják azt makacsul úgy, hogy

*a macskák meg az ebek egymás mellett
másként nem, csak ellenséggént élhetnek?*

Kutya-macska barátsága

12. EMBEREK-MADARAK KOLDUSAI

Másként nem, csak ellenségként élhetnek?

Madarak koldusai a verebek,
az érzéketlenek koldusai pedig
ti vagytok, éhező-fázó emberek
városból kiutált-kitiltott hajléktalanok...
Szürke kis verebek oly' sokan élnek
emberközelben, egyszerű szürke
tollakkal. Sehogy sem értem, miért nem
szeretnek titeket sem: kisverebek?
Talán irigylik sorsotokat, szorgos
napjaitokat? Ti a jó emberek
alamizsnájából létezhetek.'

*Olyanok vagytok, mint a többi madár.
ha apró morzsa esik le a földre.*

13.

Ha apró morzsa esik le a földre,
látva a sok étket, fürgén ugrálva
jöttök, s fölcsipegetitek nyomban.
Nem vagyok irigyek egymáshoz sem,
mint némely ember. Egy alkalommal
odaröppent sok apró madár mellém.
Felfedezték a morzsát, nem féltették
egymástól kapott ajándékot, hanem
a földről gyorsan felcsipegették, majd
gyorsan elszálltak, üzeni az éhes
társaiknak. Mindjárt ott is volt a
verébcsapat; lesték fürgén ugrálva,

*várták morzsájukat. Nem vagytok ti
idegenek, nem féltek az emberektől.*

14.

Nem féltek, az emberek közelébe
merészkedtek. Bennem bátran megbíztak,
a kezemből ettek. A morzsa fogyott
egyre figyelték zsemlyét a kezemben,
fölszedték egy szálíg, tiszta lett a
járda. Madarak koldusainak hívnak,
de nekem akkor is kedvesek vagytok,
téli hidegben sem vágytok el tőlünk,
– dideregve-éhezve – hű társaink
vagytok. Nem szálltok el újhazába innen,
nem vándoroltok el messze, meleg
vidékre, itt maradtok velünk a zord

*télben-fagyban élelem nélkül is
hűségesen – fázón, dideregve...*

15. MESTERSZONETT - Kedvenc állataink: cicák- és madarak

Csendben nyújtózva alszik a kiscica.
Tejecske tálban, cica eledele.
Tragédia és szomorújáték.
Tyúkanyó tojásait megmozgatja,
ha kibújnak, terelgeti-neveli,
kotkodács! Alatta csibék otthona.
Kakas elől szaladnak a tyúkok,
de hiába, eljött a kakas órája,
megfőzik, ünnepi ebéden megeszik.
Kutya szőrét cica ráncigálja.
Jobb kiscicával békességben élni.
Miért csak ellenséggé válhatnak?
Ha apró morzsa esik le a földre,
nem féltek az emberek közelébe.
Itt maradtok velünk – fázón, dideregve...

2014. július 28. – 2016. november 5.

28. MACSKÁK I.³⁹ – SZONETTKOSZORÚ KORMI-MACA-GIGI igaz története Mesterszonettel

1. KORMI-MACA-GIGI – Macska-család

Kormi cicát⁴⁰ ajándékba kapták a
szomszédék. Amíg ő náluk lakott,
magában üldögélt az ablakba'.
Gazdái elmentek látogatóba
nagyamamához, ő ügyesen kiszökött,
egyszerre hontalan lett, minden ajtó
előtt megállt, nyávogott, végigjárta
a folyosókat, de szomszédok
nem engedték be, pedig jól tudták,
hol lakik Kormi. Nem volt vacsorája,
nagyon éhes lehetett, ezért hangos
nyávogással érkezett az ajtónkhoz.

*kétségbe esve kezdte kaparászni
hátha kinyílik előtte az ajtó!*

2.

Hátha kinyílik előtte az ajtó?
Miért csavarog kint, nem értettem,
nyávogott, én nagyon megsajnáltam,
mikor hallottam, beengedtem gyorsan,

³⁹ Macskáim csodálatos történetét előbb prózában, 2002-ben írtam.

⁴⁰ Kormi cica abban az időben egy-két éves fiatal cica volt.

majd becsengettem a lakásukba,
a gazdái nem jönnek három napig
haza, – minden hiába – ő itt marad
nálam. Kapott vacsorát, megnyugodva
puha fotelbe' ökelme elaludt.
Így történt, hogy Kormi a vendégünk lett,
amíg a családja hazaérkezett.
Korábban őt csak ablakukban láttam,

*ezután már két otthona lett, mivel
idejét, hol otthon tölti, hol nálam.*

3.

Idejét hol nálunk, hol otthon tölti.
Kormi, a szép fényes szőrű macska,
fényes bundáját mindig nyalogatja,
tisztogatja. Nyakkendője, csizmái,
mindkét kesztyűje hófehér és tiszta,
máshol szőrzete ragyogón fekete.
nemsokára gazdái elköltöztek,
de ő az új lakásból mindig hozzám
visszaszökött. Jól ismert, s nem akart
őfelsége innen máshová menni.
Nőtt, növekedett, nyolc kilós kandúrrá
fejlődött, nemsokára Óvárosban

*macskák királya lett, hírek keringtek
vitéz tetteiről, harcolt macskákkal.*

4.

Harcolt macskákkal, meg kutyákkal is
addig, míg egyszer nagyon csúfosan
ráfázott, viaskodva két kutyával
őket jól összekarmolta, de igaz,
elgyötörten, farkincáját lógatva,
tért haza. Állatorvos operálta,
de farka úgy össze volt harapva,
(már) megmenteni csak a felét tudta.
Szürke cica hozzánk beköltözött,
aki eddig az udvarban, nagy kémény
mögött lakott – családjával együtt,
ott élt a sok szép cirmos-cicával.

*Szomszédommal eddig is etettük,
ő köszönettel hozzánk dörgölődött.*

5.

Megköszönte, hozzánk dörgölődött.
Fel a lépcsőkön járt látogatóba
hozzánk, s eszegette Kormi kosztját
előbb az ajtó előtt, később úgy tett,
mint otthonába', nemsokára bejött
a lakásba, majd azt is megfigyelte):
a „cicalyukon” beugrálni, hogy kell
a konyhába. Nemsokára történt:

Pestre látogatóba mentem, ahol
még a kicsi unokáim mellettem
játszottak, akkor otthonról nekem
telefonáltak, mivel váratlanul

*vendég érkezett, igaz, nem az ajtón,
hanem, cicabejárón, Kormi után.*

6.

A cicabejárón, Kormi után jött,
majd vacsora után a szobába,
besétált, olyan jól érezte magát,
hogyan kényelmesen beült az ölébe;
magában eldöntötte: el se megy már
innen, a nagykérmény mögött nem él
tovább. Én meg hazaérve örömmel
üdvözöltem a vendéget s Macának
neveztem el, – befogadtam örökre,
ezek után a mi lakótársunk lett.
Fekete Kormi pedig féltékenyen
nézte, amiért elfoglalták az ő

*felségterületét. Úgy járkál, szórét
borzolva hátsóját felénk fordítva!*

7.

Szórét borzolva, hátsóját mutatva,
haragosan leül jó távolságban.
Minő csúfság – gondolja magában –,
ide jöhetnek holmi kóbor macskák
mások helyére, s esznek-isznak, aztán
beülnek a gazdi ölébe? Lassan
csitulnak az ellentétek, mi más
tehet szegény Kormi egyebet? Mások
döntöttek helyette! Maca-cica már
– e nyáron másodjára – anyai
örömök elé néz, csak nagyon lassan,
elgondolkodva járkál, nem leli

*sehol se a helyét, mert utódainak
keres egy meleg, megfelelő fészket.*

8.

Keres egy megfelelő meleg fészket.
Nemsokára öt cicája született,
az aprójóságok közül négynek
új gazdit keresünk, ezért öneki
legalább egy cica-örökös marad.
Gigi lett a kiscica neve, akit
átölelve fotelben szoptatja-
gondosan nyalogatja, tanítgatja
mindenféle fontos-tudományra.
Kormi cica pedig őket csodálja,
Maca meg a kölykét félti aggódva.
Egy alkalommal Maca lopakodva

*kisurrant az udvarra. Nemsokára
szájában egy kiségerrel tért vissza.*

9.

Szájában egy kiségerrel tért vissza.
Macát hangosan morogni hallok az
íróasztal alatt, ott bemutatta
cicagyermekének, hogy kell játszani
az egérrel. Folyt a bemutató, a
cica-kezelével a fogoly-egeret
jobbra-balra tereli s mind eközben
rajtunk a hatást figyeli. Kiscica
pedig azt sem tudta, a falakon túl
milyen világ lehet. Aztán egyszerre
óvatosan kiszökött az udvarra.
Lassan körbejárkált, csodálva látta

*az új világot: virágokat, fákat,
s a röpködő madarakat kapkodta.*

10.

A röpködő madarakat kapkodta,
meg futó bogárkákat a fű között;
mint a mesében, mindenre úgy figyelt,
akár az erdőben eltévedt vándor...
Már nincs egyedül Kormi, s Macukán
kívül már velük él a kicsi Gigi.
Közülük nagyfőnök maradt Kormi,
korán reggel a macskacsaládnak
jó lenne enni, az idő nekik
génjeikből eredően arra várnak,
hogy lusta család végre felébredjen,
megkapják a reggelit. Nem ébrednek

*időben, akkor mindig Kormi-cica
dolga, hogy végre, felébressze őket!*

11.

Kormi dolga felébreszteni őket,
csendben megáll gazdasszonya ágyánál,
csak merőn figyeli: – gondolja – vajon
mért nem ébredt fel? Ha erre sem figyel,
mellé áll s a tiszta fehér mancsával
hozzaér finoman, ha erre sem kel
fel, akkor felébreszti a körmével.
Indul, – ha próbálkozás sikerrel jár
vissza a konyhába, mivel látja, már
követi gazdája, kinek a dolga
telerakni reggeli falatokkal
a macskák tálkait. S a cicák tudják,

*ezért csendben váraкоznak, – Gigi
sietve falatozik. Nem nyávognak.*

Sietve falatoznak, nem nyávognak,
ha nem figyelnék, Gigi biztos, hogy az
evésben elmerült két idős macskát
félretolná. Gazdi figyelmezteti:
Gigi, várj sorodra! Szót fogad, igaz,
nem örömmel, leül gyorsan, s figyel,
másik két tálban marad-e valami,
mivel azokat neki kell tisztára
nyalni. Aztán mindhárman nyalogatják
szájukat, s jóllakva meleg szobába
sétálnak, kényelmes helyükön jókat
szundikálnak. Macska-család délután

*felébred s előszobában várják a
vacsorát. Kormi főnök elől sétál.*

13.

Kormi elől sétál, mert ő nagyfőnök,
s vacsora ügyében ő intézkedik.
Élen halad, hátrahagyva a többi,
tisztas távolságban leül csendesen,
a kötögető gazdasszonya elé
a szobába; várja, mikor találják
a macskák vacsoráját? De Korminak
fogy türelme: mintha nem törődnének
vele? Hátranézve a társaira
elindul gazdája felé, megáll, (de),
ő kötöget még, erre sem reagál.
Most már épp' elég a várakozásból,

*itt a vacsoraidd, közelebb jó,
majd finoman meg-megtapogatja.*

14.

Majd finoman meg-megtapogatja a
lábát. De ha a gazdasszony nem mozdul,
hát akkor láthatja, – elő a karmokkal
majd elindul! Kormi mégis csak vár,
leül. Még mindig ülve gazdasszonya
magaiban nevet és fejében az jár:
„*eleget vártatok rám, megyek mindjárt!*”
Mire a macskák, mintha hallanák a
hangját, Kormi mögött felállnak, és
az ő vezetésével a gazdasszony
lábánál téblábolva elindulnak
majd megfordulva mennek a konyhába.

*Szó- és mozdulat nélkül figyelték,
megértették: mindjárt kapnak vacsorát.*

15. MESTERSZONETT – Macskák I.⁴¹

Kormi cicát ajándékba kapták.
Ajtóm kaparásza, kétségbe esve.
Idejét hol otthon tölti, hol nálunk,
harcolt macskákkal, de kutyákkal is.
(Kormi) Szörét borzolva, hátsóját mutatva,
(Maca) Keres egy megfelelő meleg fészket.
Gigi röpködő madarat kapkodja,
szájában egy kisegérrel tért vissza.
Kormi dolga felébreszteni gazdit.
Sietve falatoznak, nem nyávognak.
Kormi elől megy, mert ő nagyfőnök,
majd megfordulva, indulnak konyhába.

*Szó- és mozdulat nélkül figyelték,
megértették: mindjárt kapnak vacsorát.*

2014. július 28. – 2016. november 16.

29. Macskák II. – SZONETTKOSZORÚ KORMI-MACA-GIGI igaz története Mesterszonettel

1. KORMI-MACA-GIGI

Mindhárman hozzánk nőttek, velünk éltek,
gyakran együtt játszottak, kergetőztek.
Azért előfordult már – nem is egyszer,
– ha valami Macukának nem tetszett,
anyacicánk főleg evés közben a
kandúroknak hirtelen lekevert egy-
egy pofont. Hogy mindezt miért tette?
Talán mert a fiúk közt valakinek
rendet kellett teremteni! Egyik
délután a folyosón nagy botrány tört
ki: Kormi-cicánk békésen pihent
az ablakpárkányon, váratlanul egy

*ismeretlen, kutya iderohant és
ugatva megkergette békés cicánkat is.*

2.

Ugatva kergette békés cicánkat.
Szegény menekült volna előle, de
a betonba nem tudott kapaszkodni,
nem volt hová menni, beszorult,
a folyosó végén a magasból
kemény aszfaltra leesett a mélybe.

Versek:

1. KORMI-MACA-GIGI.
végig, a 14. utolsó versig.

⁴¹A Mesterszonett befejezésénél némileg eltértem az előírásokról, mivel a 14. vers első és utolsó két sorát használtam fel.

Szegény állat lába eltört, aléltan,
vánszorogva menekült az Óváros
felé. Eltűnt a cica. Kerestük mi
mindenhol, bejártuk az utcákat,
nem találtuk, s őt mások sem látták.
Nem kaptunk választ a hirdetésekre.

*Már arra is gondoltunk, soha többé
Kormit nem látjuk, elveszett örökre?*

3.

Kormit nem látjuk, örökre elveszett.
Sirattuk cicánkat, hiányzott nekünk.
Csak nyolc hét múlva, egy sötét este
unokáim az ajtó előtt zengték
hangosan-lelkendezve: Kormi megjött!
Itt van Kormi! – És a szegény állat
hangos jajgatással és nyávogva –
koszosan- éhesen, végső erővel
tántorogva jött haza. A szomszédok
az örömhírré sietve jöttek át,
mindnyájan örültek, mikor meglátták.
Nyomban étellel-itallal elláttuk

*ő meg azonnal mohón nekilátott,
macskatársai álmélkodva bámulták*

4.

Macskatársai álmélkodva bámulták.⁴²
Tisztogattam bepiszkolt bundáját,
ő jóllakottan lassan elindult a
lakásba, minden ismerős tárgyat
megszimatolva, álmodozva körbe-
járkált az ismert kedves otthonában.
Gyógyulni kezdett, erősödött lassan,
ismét fényes lett a kopott szőrzete.
Nem tudott megbékülni a hátsó-
lábával, ami örökre merev maradt.
Mosdáskor mérgesen nyalogatta,
figyelte, mérgében megharapta.

Ámulva járta körül a lakást...

*Ezután nem maradt annyi ereje
– mint ifjan – nem ugrált a korlátra.*

5.

Mint ifjan, ő sem ugrált a korlátra,
ahonnan láthatta régi otthonát.
Igaz, felgyógyult, de az ereje már
elveszett örökre. Mégis társunk
maradt, örömünkre – és néhány évig
velünk élhetett, kedvességével sok
örömet szerzett. Mikor elmegyek
otthonról, engem Kormi mindig kísér,

⁴² Kormi cica álmélkodva végigjárja a lakást. Látszik, mennyire lefogyott, a csontjai kiállnak, bundáján a hófehér nyakkendő, csizmája és kesztyűi szürkék lettek.

megvár a kapuban, figyelve, haza
mikor megyek és MAÚ-val köszönt
engem, beugrik mellém autóba;
együtt tart velem – mint hűséges társ,

*elkísér a garázsba. Állatorvoshoz
oltásra megyünk, ő az, aki nem fél.*

6.

Oltásra megyünk, ő az, aki nem fél.
Út közben körbesétál a kocsiban,
ablakból figyel, hogy merre járunk,
míg Maca-cica remeg az ölemben,
ezért őt út közben simogatni kell.
Gigi kiscica már felcseperedett,
s mint korábban Kormi-cica, nyolckilós
nagy kandúrrá fejlődött. Így esett,
hogy kismacskából nemsokára nagy hős
kandúr lett, s amikor Kormi egyre
gyöngült, az Óváros királyságát
rátestálta. Maca, a macskaasszony

*kapta a házfőnökségi posztot,
hogy Kormi pihenni többet tudjon.*

7.

Hogy Kormi pihenni többet tudjon.
Gigi pedig felnőtt, nagycica, az
Óváros-téren nagyon sok a dolga,
cicalányokat sűrűn látogatja.
Ezért februártól októberig már
alig jár haza, elfoglalt annyira,
akár egy hétig is, olykor napokig
elmaradozik. Ilyenkor lefogy,
alig lehet ráismerni. Azután
kifáradva és éhesen-csapzottan,
korahajnalban jön haza, majd gyorsan
befalja ételét. Közben a gazdi

*bogáncstól-kullancstól megszabadítja.
Persze, Őfelségének ez nem tetszik.*

8.

Őfelségének ez nem tetszik, ezért
evés közben morgolódik, utána
a „macskalyukat” gyorsan megcélozza,
s azon gyorsan távozik, mint akinek
ki van számítva ideje percekre.
Majd azon kibújva, indul sietve
a dolgára. Egyszer azonban késő
éjszaka súlyos sérüléssel tért
haza, sántítva jött be a szobába,
s nyávogva mutatta, első ballába
be van dagadva. Éjszaka mit lehet
kezdeni, fájdalom-csillapító szert

*májpástétomban adtam be neki.
Aztán nehezen reggelig megpihent.*

9.

Aztán nehezen reggelig megpihent.
Reggel az orvos nekem magyarázta,
hogy kerülhetett szegény csapdába,
majd a drótot kínjában saját maga
elrágta, hogy kiszabaduljon a
lába, a huzal karimája maradt
rajta, ami a mancsát szorította,
ezért az orvos őt megoperálta.
Gigi csak télen marad nyugton az
otthonában, ilyenkor pihen párnán
a szobában, hátán fekve nagyokat
nyújtózik, élvezve a téli pihenő-

Gigi pihenőben

*napokat. Amikor hosszabbodnak a
napok, megint indul vándorútjára...*

10.

Gigi megint indul vándorútjára...
Úgy búcsúztam egy hideg téli estén
tőle: menj, ha sietsz, de reggelire
– aztán igyekezz haza! – Mi honnan
tudhattuk volna, hogy soha többé nem
látjuk. Ki gondolta, hogy akkor este
tőle nem reggelig, hanem örökre
búcsúzunk. Sohasem tudtuk meg, mi
történt vele? – Talán egy autó
elűthette, vagy egy gonosz ember
megölte... Sokáig vártunk rá, hátha
valamikor még hazatalál, úgy, mint

*Kormi tette, de Gigi nem került
elő; hat éves volt, mikor elsirattuk.*

11.

Hat éves volt, mikor elsirattuk
Maca, az anya cica úgy siratta
kölykét: mindenütt föl-alá sétált,
folyosón és a szobákban, bennünket
mélyen meghatva; elvesztett fiát
mindenhol kereste. Fejét körbe-
forgatva, siránkozva. Szinte bele-
betegedett. Nem tudott megnyugodni.
Kormi és Maca, a két idős cicánk
magukra maradt, csendes békességében
éltek tovább, aztán egyre gyakrabban
pihentek, néha a lakásban mégis

*egymást játékosan megkergetve.
Idő kereke kormit is kikezdte.*

12.

Idő kereke Kormit is kikezdte,
többször jártunk az állatorvoshoz.
Kormi teste úgy fogyatkozott, ahogy
teltek a napok, az étvágya elment,
alig evett és csendesen magában
szenvedett. Utolsó reggel erejét
összeszedve, még odabújt kedvesen
mellém pihegve, már alig hallhatón,
mintha nagyon halkán dorombolna...
Simogatva – éreztem, már a szíve
alig ver. Mégis, számolva a cicák
éveit, matuzsálemi kort élt meg,

*körünkben összesen huszonhárom évet.
Aztán egyszerre – elhagyta ereje.*

13.

Aztán egyszerre – elhagyta ereje.
Kétezer-három nagyszombat reggelén
itt hagyott bennünket örökre. Gyöngén
simogatva hárman álltunk mellette.
Mindez mit sem ért, fáradtan pihegett,
cicánk lehajtotta fejét, szemei
homályosultak, behunyta örökre,
s ereje csendesen kiszállt belőle.
Oda temettük, ahonnan ablakból
látjuk, ahol csendesen pihen mind-
örökre. Mindnyájunknak hiányzik,
fáj, hogy nem lehet velünk többé már.

*Ritka ilyen okos és kedves jószág,
de ideje neki megszámláltatott.*

14.

Maca ideje is megszámláltatott,
szomorúan hárman temettük el,
ablakból is látható árnyas helyre,
nyughelyét beszórtuk virágokkal.⁴³
Macuka özvegy lett, árván él velünk,
nem találja helyét, lakásban sétál,
eltűnt társait keresi-kutatja,
de sehol sem leli. Dörgölődve a
lábamhoz, halkán nyávogva magányát
siratja. Ha indulok a konyha
felé, hangos nyávogással várja az

*ételét, nem úgy, mint régen, amikor
tányérjukat még körbeülték hárman.*

⁴³ 2003 tavaszán, nagyszombaton.

15. MESTERSZONETT: Cicáim II.

Mindhárman hozzánk nőttek, velünk éltek.

Kormit a kutya ugatva kergette.
Többé nem látjuk, örökre elveszett?
Macskatársai álmélkodva bámulták,
már nem ugrált a korlátra, mint ifjan.
Oltásra mentünk, ő az, aki nem félt.
Hogy Kormi pihenni többet tudjon,
őfelségének ez nem nagyon tetszik.
Aztán éjjel nagy nehezen megpihent.
Gigi megint indult vándorútjára...
Kedves társunkat sokáig sirattuk.
Idő kereke Macát is kikezdte,

*aztán egyszerre – ereje elhagyta,
az ő ideje is megszámoltatott.*

Készült: 2014. augusztus 25 – 2014. augusztus 11.

30. SZONETTKOSZORÚ – Macskák III. KORMI-MACA-GIGI igaz története Mesterszonettel

1. Macuka özvegy lett

Macuka már egyedül él velünk.
Cicánk élete nem olyan izgalmas
mint korább, míg hárman voltak. Akkor
ételükre csendben vártak együtt,
mivel annak intézését kiosztották
Kormi cicára. Most hiányzik a
társaság, egyedül van Macuka,
most minden egyes lépés az ő dolga,
reggelit-vacsorát Kormi intézte,
többi cica csak várakozott. Most már
minden teher az ő vállán nyugszik.
Amíg én írogatok, ő közben

*engem lábával tapogat, úgy jelzi,
hogy megérkezett, és enni szeretne!*

2.

Jelzi, megérkezett, enni szeretne,
ragaszkodó, barátságos társam
Macuka, nekem háláját mutatja,
hogy hálás; azt is tudatja velem,
amiért valamikor befogadtam.
Kedves-okos cica, még gondolatom
is megérzi. Sokat játszik, pedig már
nem fiatal, este-reggel jelzi, hogy

Macuka kedvenc kosarában:

játszani akar: a szobákat körbe
járja bukfencezve, felgyűri és
a szőnyegek, ahol alá bújik,
jól érzi magát, velem „beszélgetni”

*kezd, s néha „macska nyelven” válaszol
így: „me e e...” Persze, ezt csak én értem.*

3.

Beszél: persze, ezt csak én értem meg.
Gyakran sokáig eltársalgunk ketten.
Szemembe nézve figyel értelmes
képpel, eddig ilyet macskáknál sosem
tapasztaltam. Talán ő egyedül a
cicák közt, „Aki” időnként tévét néz,
szemben leülve a készülékkel!
Macukát nemsokára baleset
érte. Kellemes nyári estén kedves
unokám a cicát kézben tartva
rémülten nyitott be a szobába.
– Mi történt? – siettem eléjük. Cicát

*óvatosan földre letettük, csak
padlón kúszott, alig vánszorogva...*

4.

Padlón kúszott, alig vánszorogva...
szünet nélkül tovább siránkozott,
óvatosan elhelyeztük az ágyon,
fájdalom-csillapítót széttörtem,
majd becsomagoltam májpástétomba,
megettettem vele, simogatás közbe’,
nemsokára kissé fájdalma enyhült.
Szegény Macuka, néha megfordulna,
de mindig feljajdul fájdalmában.
Állatorvost kerestem telefonon,
mindnyájan vidéki értekezletre
mentek. Mobilokon, SOS-t hagytam,

*dél felé érkezett meg az orvosunk,
siránkozó cicánkat megvizsgálta.*

5.

Megvizsgálta siránkozó cicánkat.
Segíteni nem tudott rajta, röntgen
kellene, de cicaröntgen nincs a
közelben. Telefonon hívtam Pesten
élő lányom, aki kérésemre kért
időpontot egy állatklinikán.
Másnap – nagylány-unokámmal és Maca
cicával buszra szállunk, ahol egész
úton szenvedett szegény, az utasok
bennünket bámultak. A cica utána
a Metrón is siránkozott. Magában
arra gondolt, hogy miért hagytuk el

*kedves otthonát, hogy ezután mindig
utazni fogunk idegen helyeken?*

6.

Utazni fogunk idegen helyeken.
Metrón megint, a nagyvárosi zajban...
majd a helyi busszal utaztunk tovább...
cica számára ismeretlen helyre
végre megérkezünk, ahol Macukát
egy fekete Puma, meg egy másik nagy
szürke kandúr – lányom Krampusz- és Marci-
cicája – nem vendégszeretettel,
hanem felpúpozott háttal, morogva
fogadta... Még jó, hogy elhúzódtak, s nem
támadtak, csak dühösen méregették
egymást. A nappali szobában Maca

*talált menedéket, egy csendes helyet.
Bebújt a sarokba, végre megpihent.*

7.

Bebújt a sarokba, végre megpihent,
onnan terepet rettegve figyelte.
Krampusz mindenkiben ellenséget
látott, már haragosan kerülgetett
mindnyájunkat, akivel találkozott,
arra morgolódott és dühösen fújt.
Haragudott nagyon, hogyan került
egy idegen az ő birodalmába?
Csendes éjszaka után reggel a
társaság a cica-hordozóval,
busszal utazott állatklinikára.
A váróban másik két cica és sok

*kutyus várt sorára, egyikük sántít,
másiknak nagy gallér a nyakába’.*

8.

Van, akinek nagy gallér a nyakába’.
Belépünk, kutyusok nem ugatnak,
fülüket hegyezve nem támadnak,
illedelmesen figyelnek Macára.
Hamar bejutva, egy „cica-nővér” és
„cica-orvos” betegét vizsgálta:
letette a földre, úgy figyelte, hogy
kúszik járkálás helyett a betege.
Visszatette az asztalra, megfogták
ketten és csendesen harcképtelenné
tették, majd figyelte tapogatva, úgy,
ahol a cicának fájt, fájón egyet

*nyiffantott. Olyan volt, mintha cica
felelt volna az orvos kérdésére...*

9.

Mintha felelne az orvos kérdésére...
Nem kellett röntgen, altatás, mégis az
orvos megállapította... nem lába
tört el, hanem az ínszalagok nyúltak
meg rajta. Injekciót kapott, ami
egy hétre fájdalmait csillapítja,
lehet a receptre írt vitamintól,
rendbe jön hamar és csak akkor kell
visszavinni egy hét múlva, ha nem
javul állapota. Délután indultunk
haza, Macuka a jegykezelőtől
helyjegyet kapott, magát jól érezte.

*a cicahordó-ajtot kinyitottam,
ezért, egész hazáig csendben maradt.*

10.

Egészen hazáig csendben maradt.
nagy meleg miatt vizes kendővel
végig simogattam, megettettem,
itattam. Jóllakott, elhelyezkedett
és nyugodtan elaludt. Hazaérve,
a megszokott otthonában pihenve,
hamar kiheverte a betegségét,
ezért nem kellett visszamenni Pestre.
Örültem a cica gyógyulásának.
Visszatért a szokott napirendünk:
délután pihenő közben olvastam.
Macuka ismeri szokásom, siet

*mellém, felugrik a heverőre, majd
elkapja hanyatt fekvő játékeit.*

11.

(Otthon)

Elkapja hanyatt fekvő játékeit,
azok mindig ott lógnak a fotelről.
Nem akármilyen üzleti spárgákról
van ám szó, hanem finom, kézzel sodort
kézimunkáról! Legalább három lóg
a támlán és Macuka hanyatt fekvő
azokkal játszik. Elkapja egyiket
vagy mindet, megint fogja a zsinórt,
elengedi; rám néz, hogy engem a
játék érdekel-e. Ha tőlem elkapta
én visszadobom neki a játékát,
majd négy lábával rúgja, harapdálja,

*igyekszem visszahúzni tőle, de
örömeiben hirtelen visszakapja.*

12.

(Játékát) Örömmel hirtelen visszakapta.
rugdossa, harapdálja, szájba véve
és végül megint elkapja, többé
el nem engedi, lassít mozdulatán,
egyre lankadtabban ugrál madzagok
után, majd kimerül, és álomba
szenderül. Időnként akkor jön hozzám,
amikor kezemben könyvvel, olvasok.
Olyankor más szokás járja, nem ugrik
föl mindjárt, előbb megáll, majd merőn
rám néz, keresi a tekintetem,
tudni akarja, látom-e, hogy ő már

*megint rám vár, velem akar játszani.
mondom: gyere, ugorj ide mellém!*

13.

Szólítom: gyere, ugorj ide mellém!
Gondolkodik, s egy-két kérdés után
hajlandó felugrani. Ha elfáradt,
az ölemben összetekeredve
elégedetten alszik dorombolva.
A szertartást megismétli naponta.
Amikor hamarabb jön a szobába,
a fekhelyem mellett megáll és várja,
hogy elhelyezkedjem, de a helyét csak
új hívásra foglalja el. Unokám
hozott csörgő-üveggolyót, éjszaka
azt görgetve játszik a szobában.

*Olyan kedves állat, párját ritkítja,
ha ezt nem látják, talán el sem hiszik.*

14.

Ha ezt nem látják, talán el sem hiszik.
Maca cicánk nekünk kedves társunk,
nemsokára bennünket itt hagyott,
húsvét táján kellett már kétszer is,
kedvenceinktől örök búcsút venni.
Emlékszem ragaszkodására: mikor
a Rókus kórházba kellett műtétre
mennem. Maca cicától érzékeny
búcsút vettem, meghatott, amikor
csomagoltam, előre érezte, hogy
otthagynom. Az ölembé felugorva,
úgy hízelgett, kedvesen dorombolt.

*Az útra vittem könyvet, de fárasztott
az olvasás, ezért ki se nyitottam (a könyvet).*

15. MESTERSZONETT⁴⁴

Macuka már egyedül él velünk.
Jelzi, megérkezett, enni szeretne.
Beszél: persze, ezt csak én értem meg.
Kúszik a padlón, alig vánszorogva...
megvizsgálták siránkozó cicánkat.
Utazni fogunk, idegen helyeken?
Bebújt a sarokba, s ott megpihent.
Van, akinek nagy gallér van nyakába.’
Mintha felelne az orvos kérdésére...
Egészen hazáig csendben maradt.
(Otthon) Hanyatt fekvé örömmel játszott,
(Játékát) Örömmel hirtelen visszakapta.

*Megint rám vár, velem akar játszani.
Szólítom: gyere, ugorj ide mellém!
Ajándék:
Aki nem látja, talán el sem hiszi.*

Szonettkoszorú készült: 2014. augusztus 5-től 2014. augusztus 25.

31. Macskák IV. – SZONETTKOSZORÚ KORMI-MACA-GIGI igaz története Mesterszonettel

1. MACUKA VÉGNAPJAI

Fáradt voltam, a könyvet sem olvastam,
magamba roskadva gondolkodtam.
Macukát a szemeim előtt láttam
a kórházban, műtét után ahonnan
hazatérve, vidáman hempergett
örömeiben a földön, látszott rajta, azt
se tudja, mit tegyen, nem voltam itthon
egy hétig. Fáradtabb lett, alig játszott,
játék közben hamar elfáradt, többet
pihent. Vacsorája után esténként
az utolsó héten még hozzám jött
a terített asztalhoz, s kóstolót kért.

*Néha megelégedett kis falattal,
máskor még további falatokra várt.*

2.

Máskor a további falatokra várt.
Kormitól örökölte ezt a szokást.
A finom cicaélt Maca korábban
mindig jó étvágygal fogyasztotta,
amit gondosan neki válogattam.

Versek a kötetben

- 1-10. Macuka végnapjai
- 11. Három cicám
- 12-14. vers Anyai gondoskodás
- 15. Mesterszonett

⁴⁴ A Mesterszonett kissé rendhagyó, mivel az utolsó sorokat nem az előírásoknak megfelelően készítettem el, élve költői szabadsággal.

Már nem kell neki finom cicaétek,
ezért nemsokára fogyni kezdett,
már annyira leromlott állapota,
hogy etetése már gondot okozott.
Rossz volt látni, szegény hogy kínlódott,
egyre többször a földre kuporodott,
s nyakát nyújtva kínosan sokáig

*köhögött, lefogyott, végső napjait
megéreztem, tudtam mi következik.*

3.

Megéreztem, tudtam mi következik.
Állatorvos tanácsát kértem, aki
őt már fiatal kortól ismeri:
– Mit tehetünk még érte? – kérdeztem,
azt a választ kaptam, amire én is
gondoltam: öreg a cica, sokáig
már nem él. A köhögése azt jelzi,
mellhártya-gyulladás van, ezért
gyógyszerrel kezelte, feljavítva
vitaminnal. Mintha jobban esne az
étel, kissé kezdett gömbölyödni.
A harmadik adag injekció

*után olyan lett, mint akit felfújtak.
Elnehezült, lelassult a mozgása.*

4.

A mozgása lelassult, elnehezült,
ami nagyon hamar feltűnt nekem,
magának búvóhelyet keresett.
Hallottam róla, hogy olyankor tesz ki
az állatok ezt, mikor a vég közeleg.
Az íróasztal alá hózódott a sarokba,
majd búvóhelyet a szekrény alatt
talált magának. Ott feküdt, majd
egész nap és alig mutatkozott. Már
többször arról is megfeledkezett, hogy
enni kellene, és összeroskadva
magában nehezen pihegve próbált

*csendben szenvedve pihenni. Egész nap
nem jött enni sem, hiába hívtam.*

5.

Nem jött enni sem, hiába hívtam,
nem hiányzott neki az étel. Langyos
tejjel megkínáltam, azt nyalogatta
nagyon lassan, fáradtan. Látszott rajta,
sokáig nem bírja. Nekem a kínját
fájdalmas volt nézni, mert nem tudtam
rajta segíteni. Ha kóstonlatott
valamit az ételéből, utána
vánszorogva szekrény alá visszabújt.

Most a mindig tiszta cica nyakán az étel nyoma ottmaradt. Már nem bánta, a tisztálkodás fárasztotta. Ezért

– ha engedte – igyekeztem finoman megmosdatni, tisztára törölgetni.

6.

Megmosdattam tisztára törölgettem. Búvóhelyét az utolsó napokban már alig hagyta el, odavittem a reggelijét, hiába hívogattam, már nem is járt ki a konyhába enni, egyszer jelent meg vacsoránál, puha felvágottból elfogadott falatkát, majd búvóhelyére lassan visszament. Másnap reggel megint alig evett valamit, a tejből is csak cseppeket nyalogatott, nem esett jól neki, fáradtan vánszorgott vissza és a

szekrény alatt szinte elterült. Mintha felfúvódott volna, vagy csak elhízott?

7.

Felfúvódott volna, vagy csak elhízott? Ez már semmiképpen nem jelentette a természetes állapotot. Arra gondoltam, túlادagolták neki a vitaminokat. Egész nap csak feküdt szinte mozdulatlanul. Szomorúan nézett rám, amikor megsimogatni mentem hozzá. Elfordította a fejét, ha próbáltam etetni. Langyos tejet vittem neki, azt sem fogadta el, pedig semmit sem evett egész nap. Éjjel pedig – nem tudom csak álmodtam,

vagy megtörtént – rövid nyávogásra ébredtem, de elbújt, nem találtam rá.

8.

Felébredtem, elbújt, nem találtam rá sehol, hiába szólongattam, de nem reagált arra sem. Azt hittem, álom volt. Reggel a helyén feküdt elnyúlva, – ahogy megsimogattam – nem adott semmi jelt. Nem szerettem volna zavarni csendes szenvedését, éreztem, már utolsó óráit éli. Ránézve később, még mozdulatlanul is úgy nézett ki, mintha élne. Pedig a kedves cicánk csendesen akkor már úgy aludt, minket örökre itt hagyott.

*Megsimogattam fájón utoljára,
tőle szomorú szívvel elbúcsúztam.*

9.

Tőle szomorúan búcsút vettem.
Délután magam készítettem el a
temetésre. Egy kézimunka csipke-
kendőben ibolyákkal burkoltam be.
Dobozba téve, a Kormi nyughelye
közeliében fiam egy mély sírgödröt
ásott, amit virágokkal szórtam be
én helyeztem el örökös helyére,
kiásott fűtéglákkal beborítottam,
fiam lapátolta rá a kegyetlen
földet. Már két kedves cicánk alussza
álmát ott, virágzó bokrok árnyékában.

*Folyosóról odalátunk. 2007. Nagyhét
hétfőn, szomorúan búcsúztunk tőle.*

10.

Nagyhét hétfőjén búcsúztunk tőle.
Korábban, 2003-ban nagypénteken
Kormi cicától kellett búcsúznunk.
Kormi-cica huszonhárom évet élt velünk,
Macuka is sok évig (18) boldogított,
ragaszkodásával, kedvességével
megszépítette napjainkat. Együtt
töltött éveket, amíg velünk voltak,
nem lehet elfeledni. Családom jól
tudja, hogy értékelem a macskák
ragaszkodását, ezért ajánlották,
fogadjak örökbe kiscicát megint.

*Nem tudom magam rászánni, annyira
hozzám nőttek, fáj Őket elfeledni.*

11. HÁROM CICÁM

Hozzám nőttek, nem tudom Őket feledni.
Később is, ha bemegyek a szobába,
mintha látnám őket azon a helyen
összegubancolódva, ahol mindig
játszottak-pihentek. Az okos-kedves
három cicám fényképével raktam
körül a könyvespolcokat, hogy mindig
szemem előtt legyenek. Ha elmegyek
a képek mellett, sorban simogatom
mindegyiket. Szeretettel gondolok
rájuk, emléküket őrzöm magamban.
A macskák, ha velük jól bánnak, érző

*szívű ragaszkodó, kedves lények, (hogy)
lelketlen állatok,(azt) ne mondja senki!*

12. ANYAI GONDOSKODÁS⁴⁵

Ne mondja senki (hogy) lelketlen állatok.
Szerettem az állatokat, figyeltem
az életüket, csodálatos lények.
Három cicagyerekkel cirmos cicánk
élt puhán kitöltött nagy kosárban
boldogan a konyhában. Cirmos cica
szoptatta az apró jószágokat,
tisztozatta. Ahogy nőttek, sokat
játszottak, s ott gurultak le egymásba
kapaszkodva a földre, a kosárból.
Árva kiscsibe anyjának nem kellett,
ezért ő is ott élt egymagában, kis

*bélelt kosárkában. De unatkozott,
talán fázott, ezért folyton csipogott*

13.

Csibe fázott, ezért folyton csipogott,
ami Cirmoskát zavarta, sajnálta?
Ezért amíg szoptatta kiscicáit,
figyelt a folyton nyafogó kiscsibére.
Egyszer megelégelte s olyat tett,
ami igazából nem mindennapi
eset. Fölkelt cicái mellől, s lassan,
lopakodva a kiscsibe kosarához
surrant, csendben figyelt, aztán gyors
mozdulattal melléugrott, a csibét
szájába kapta! Ó, jaj, a szegény
kiscsibe élete véget ért? – De nem

*ez történt! Odavitte a szájában,
cicák mellett készített neki helyet!*

14.

Helyet készített a cicái mellett.
A kiscsibe elhallgatott, nyugodt,
az anyacica is. Majd melengeti
úgy, mintha a saját kölyke volna...
Talán azon csodálkozott, miért nem
szopik úgy a kis buta, mint cicái.
Később is ott téblábolt a kismacskák
között, ha csipog, Cirmos hozzá megy
hívja, nyalogatja, úgy terelgeti,
mint saját cicáit. Nehéz elhinni,
de mindez megtörtént, akármilyen
furcsa, egy anyamacska képes volt

*családjába fogadva felnevelni
idegen, elhagyatott, árva csibét!*

⁴⁵A következő háromszakaszos szonett valódi, megtörtént eset. Eredetije prózában készült, s megjelent: a Readers-digest által kiadott Válogatás Magazin 2004. júliusi számában!

15. MESTERSZONETT – Macskák IV.

Fáradt voltam, a könyvet sem olvastam.
Máskor a további falatokra várt.
Megéreztem, tudtam mi következik.
Elnehezült, mozgása lelassult.
Nem jelentkezett se délben, se este.
Megmosdattam tisztára törölgettem.
Felfúvódott volna, vagy csak elhízott?
Felébredtem, elbújt, nem találtam rá.
Tőle szomorúan búcsút vettem.
Nagyhét hétfőjén búcsúztunk kormitól is.
Hozzám nőttek, nem feledem el őket.
Ne mondja senki (hogya) lelketlen állatok.

*Talán fázott, ezért folyton csipogott.
Helyet készített a cicái mellett.*

Koszorú készült: 2014. augusztus 26 – 2016. november 10.

32. EMLÉKEZETES NAPOK – SZONETTKOSZORÚ Mesterszonettel

1. 1848 MÁRCIUSA

Emlékezetes napon hallgassuk
tisztelettel nagy költőnk dicső versét.
Ébresszük fel hazánk népességét,
akik mostanában szunnyadoznak!
Minden magyarnak valamit tenni kell,
mert hazánkat a béklyóból újból ki
kell emelni, a hírneves napra,
arra emlékezzünk, el ne feledjük.

Versek a szonettkoszorúban:

1. 1848 MÁRCIUSA	3 vers
2. 1848. MÁRCIUS	4 "
3. Őseink nyomában	7 "

„Talpra magyar!” nagy ünnepre virradt
a nemzetünk, bátran vívott harcot
ifjúság, mindig győzött az igazság
a nép elnyomóit meghátráltatva.

*Hajtsunk fejet előttük, kövessük
a példát, ünnepeljük a győzelmet.*

2.

Ünnepeljük meg a nagy győzelmet,
'kik megérdemlik a tiszteletünket.
Gondoljunk rá hálával, ne feledjük
el küzdelmüket, a példát kövessük.
Tudja meg mindenki, a hívó szóra
– nem szerteszórni – hanem az erőt
összefogni kell, a hazát emelni
oly szintre, amilyen hősidőben volt,
hogy senki fia népünket többé ne
ócsárolhassa, hanem értékei
szerint tisztelje emberségünket,
erőnket és a becsületünket.

*Álljunk ki, az álmodót ébresszük fel!
Istenáldására várni egység kell!*

3.

Istenáldására várni egység kell
és mindenkinek az akarata!
Boruljunk le szentjeinkhez imára,
könyörögjünk jobblétünkért, hazánkért.
Eleget szenvedett, éhezett már
a nép, ránk férne a nyugalmas lét,
legyen olyan vezére a népnek,
aki érti, mit kell tenni azért most,
hogy a haza olyan szintre újból fel-
emelkedjék, amit szégyellni nem kell
s megérdemel elszenvedett évekért.
Istenáldására vár a magyar nép.

*Uralkodjék a hazában békeesség,
megértés, könyörület, és szeretet!*

4. 1848. MÁRCIUS⁴⁶

Megértés, könyörület és szeretet!
Ki ne vágyna végre szeretetre e
hazában? Ünnepünk legyen emlék
a magyarok szent napján! Gondoljunk ma
elődökre, költőnkre: Petőfire,
a haza népét ébresszük versével!
Szavaira e napon emlékezzen
minden lélek, ő kiáltja ma is az
ifjúságnak: „*Talpra magyar, hí' a
haza!*” – Emlékezzünk az aradi
tizenhárom vértanúra, hajtsunk
fejet előttük, mert ők a magyar

*hazáért ontották vérüket, akik
kopár temetőik sírjában porladnak.*

⁴⁶ Ennek a versnek eredetije készült: Gönc-Telkibánya, 2005. augusztus 26-28.
Az első Finta-család találkozójáról.

5.

Kopár temető sírjában porladó
csontokból nyíló virágok tanúi
annak, ők a hazáért hullatták
vérüket. Sokat szenvedtek ősünk,
békeségre vágytak, de nekünk a
véres tanúságból már túl sok járt!
Sose feledjük, tudjuk mindig, mit kell
tennünk, az istenáldást ne szégyellve
gyűljünk egybe, emelkedjék fel minden
lélek, két kezét imára kulcsolva
könyörödjünk szentjeinkhez, mostoha-
sorban élő népünkért. Tekintsenek

*hazánkra, gyermekeink-unokáink
mindegyszálig szabadságért kiáltnak!*

6.

Utódaink szabadságért kiáltnak!
Jó lenne már végre, ha gyűlölködés
helyett nyugodt élet lenne, béke és
megértés, feléledne minden magyar
szívében a remény morzsája! A
szabadság szele lengjen e hazában,
otthonokban! Így emlékezzünk a
magyar szabadság születésnapján!
Ne feledjük Petőfinket, hírnevet
szerzett ősünket! Ha a remény
mindenkiben feltámadna, talán
érezhetnénk egyszer még, milyen is

*a nyugodt lét! Jó lenne békében
élni a kínokkal gyötört hazánkban!*

7.

Békében élni szeretett hazánkban...
Gyűjtsunk meg egy szál gyertyát, hogy a lángja
sötét estéken is úgy lobogjon, hogy
messzire világítson kíváncsult
ifjúsághoz, szolgáljon tanulságul
mindnyájuknak, hogy itthon legjobb élni
véráztatta hazában. Ha mindenütt
megmunkálják szeretett országunk
parlaggá alázott földjeit, akkor
mindenkinek jut kenyér, s nem lesznek
éhezők, fedél nélkül nyomorgók.
Ha kifáradva pihenhet jóllakva,

*jól érezheti magát mindenki, jó
lesz élni a tenyérnyi magyar földön!*

8.

Jó lesz élni tenyérnyi magyar földön!
Ki jót akar, szeme előtt lebegjen,
a hazában minden ember ezért küzdjön
egységben. S azt senki ne feledje el:

Ezért küzdtek mártírjaink, elődeink
is, ezért kellett kifolyni vérüknek.
Emlékezzünk nekik hálával, ne
árnyékoljuk küzdelmüket; e szép
napon méltassuk tetteiket, hajtsunk
fejet emléküik előtt. A múltat nem
szabad elfeledni, azzal magunk
sírját ásnánk meg! Ők is tudták, hogy

*csendben túrni nem lehet, de jóléért –
szabadságért időnként küzdeni kell!*

9. ŐSEINK NYOMÁBAN

Időnként küzdeni kell a jóléért!
Valamikor rég' Erdély csodás, dél-
keleti részén éltek őseink. Ők
szolgálták a hazát és a királyt.
Kaptak nemességet, címet, birtokot.
E földet akkor háború vihara
tépázta, ősök otthonát feldúlta,
szétzilálta. Ezért el kellett hagyni
szülőföldjüket, magyarságuk miatt
ott nem kellettek. Elszéledtek szét a
nagyvilágba'. Voltak közöttük, akik
Trianon után egy szomorú estén

*fejüket álmra hajtva – Nagy Magyar-
országon éltek és lépést sem tettek.*

10.

Nagy-Magyarországon éltek, – lépést sem
téve, reggel... már „külföldön” ébredtek!
Mások átjöttek a csonka hazába,
vagy messze, külföldre, Amerikába,
s volt ki Európa más városába.
Így történt meg, hogy alig maradtak
rokonaink a csonka hazában.
Édesapám már nem látogathatta
immár „külföldön” élő édesanyját,
én nem ismertem nagymamákat sokáig,
s rokonokat, mivel az ősi földön
idegen volt az úr. Ezért azokat,

*kik ott születtek – ki tudhatja, miért –
ellenségnek tekintették ezután!*

11.

Ezután ellenségnek tekintették!
Úgy nőttem fel, hogy nem volt nekem se
keresztanyám, de nagynénéim és
unoka-testvéreim sem. Családunk
elődje, egy kedves öregúr, abban
lelte élete értelmét, hogy rokonságot
nehéz időkben is számon tartsa,
összegyűjtse. Amikor itt hagyta
e földi világot, élete művét

hagyta örököül – épp’ az én bátyámnak,
(Finta Andrásnak!)
aki folytatta kutató munkáját.
Egyik rokonunkkal a nagy-családot

*találkozóra hívták, akiket
fölleltek, találkoztunk Telkibányán.*

12.

Akiket fölleltek, így találkoztunk
Északon, Telkibányán, Gönc mellett
fenyves-erdőben épült szállodában.
Egyszerre hirtelen negyven rokonom
lett, kikről eddig még hírt se hallottam.
Három napig ismerkedtünk. Huszonhét
Finta-ág nőtt a CSALÁDFÁN, mindenki
kereste: melyik ágán van a helye.
Magával hozta – aki tehetett, az
adatait szüleinek, ősöknek,
mindnyájunk nagy örömére, egyre
többen kerültek fel a családfára.

*Találkozásunknak utolsó napján
egymástól sokáig búcsúzkodtunk.*

13.

Egymástól sokáig búcsúzkodtunk,⁴⁷
azzal az ígérettel, hogy ismét egy
év múltán – ha az égiek engedik –
megyünk Erdélyország déli részére,
eleink régi fészkebe: Haralyba,
– ősök földjére. Otthon leveleket
írtam és telefonáltam. Nekem
csodás emlék a találkozás, nagyon
szeretném – ha megadná az Ég – hogy
máskor is köztük lehetnék. Mindig jó
lenne tudni, nem vagyok egyedül,
körül vesz engem a nagycsalád,

*mehetek a haza bármely vidékére:
Alföldre, Dunántúlra, Felvidékre,*

14.

Alföldre, Dunántúlra, Felvidékre,
Erdélybe, Csehországba, vagy akár
Németországba és Amerikába:
mindenhol kedves rokonok élnek,
Jó volt megismerni végre őket a
rokonokat, velük együtt lenni,
beszélgetni életünkről. Ki gondolta
volna, hogy egy napról a másikra
ilyen sok unokatestvérem lehet!

⁴⁷ Felső képen a találkozón részt vett külföldi rokonaink Németországból, Csehországból, Szlovákiából és Erdélyből. Alsó képen pedig a Gelencei – Pávai Finta család címere látható.

Örülök az idei, s következő
családi találkozásoknak, mert
bennünket már ezután mindenkor,

*a kiterjedt nagycsaládban tárt karral,
igaz rokon szeretettel várnak!*

15. MESTERSZONETT – Emlékezetes napok⁴⁸

Emlékezetes napon hallgassuk meg,
és ünnepeljük a győzelmüket.
Istenáldásra várunk régen, hogy
békeség és szeretet uralkodjék!
Kopár temetők sírjában porladó
utódok szabadságért kiáltanak!
Békében élni szeretett hazánkban.
Jó lesz élni itt e kis darab földön!
A jólétért időnként küzdeni kell!
Hazájukban éltek, – lépést sem tettek,
utána ellenségnek nézték őket!
Akiket föllettek, így sikerült
egymástól sokáig búcsúzkodni.

*Ezután már az országban, s bárhol a
világban rokon szeretettel várnak!*

Szonettkoszorú készült: 2014. augusztus 12. – 2016. november 9.

33. TAVASZ, TERMÉSZET – SZONETTKOSZORÚ Mesterszonettel

1. JÓ A KIKELET

Odakünn mindenhol hóborított táj,
faágakon jégcsapok csillogása,
derült ég ragyog hófehér határra,
a fákra meleg napsugár csókja vár.
Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
sík lejtőn nesztelen síelők-szánok
s gyerekek zsvaja tölti be a tájat,
oszlopon fekete varjak kárognak.
Csendben jó a kikelet, olvad a jég,
madár dalától lesz hangos a határ,
zöldül az erdő, felettünk kék az ég.
Kéményen fészket rak a gólyamadár,
**a lélek ujjong, szívünkben szeretet,
érezzük: tavasz lesz – nemsokára már.**

Versek a szonettkoszorúban:

1. Jó a kikelet
- 2-3. Gólyák
4. Itt a tavasz
6. Fecskék
8. Ránk köszönt március 8
1. Gerlepár 9-10-11.
12. Galambok
- 13-14. Dúdolom a dalod
- 15 Mesterszonett**

⁴⁸ A Szonettkoszorú ölelkező (Petrarca) rímkeplettel készült, a Mesterszonett két utolsó sora rendhagyó, költői szabadsággal élve fejeztem be.

2. GÓLYÁK

Érezzük tavasz lesz nemsokára már.
Itt a tavasz, már megjött a gólya-pár.
készülőben gólyafészek Jön a nyár
háztető kéményére hordozzák az
ágakat, a fészkeket javítgatják.
Amikor majd elkészül, gólyamama
tojásra ül, kibújnak a fiókák,
nemsokára ötre nő a kis család.
ha kigólyák megéheznek, gólyapár
útra kel, a rétek fölött keringnek
sokáig, békákra és kígyókra vadásznak,
majd a magasból szállnak hitelen.

***Gólyamama szájában a békával,
szegény béka gólyacsőrben meglapul.***

3.

Gólyacsőrben meglapul egy béka.
Gólyamama végre, hazatalál
fiókái éhesen az ebédet
várják, a csőrüket nagyra tátják.
A békának nem volt szerencséje, mert
ő, a gólya-fiókák ebédje lett.
A kigólyák megnöttek, felszálltak a
légbe, békára- egérre vadásznak
Ha majd eljön a hideg ősz, gólyacsapat
edzést tart, mert költözködni készülnek.
Hideg telet nem bírják, kénytelenek
nagy csapatokban messzire szállva,
***elindulnak meleg tájra, ahol
őket már egy másik otthon várja.***

4. ITT A TAVASZ!

Máshol őket egy másik otthon várja.
Hiába zúg a szél, múlik már a tél,
még egy kicsit fázunk néha-néha,
kiderül az Ég, virágos lesz a táj.
A fecskék Afrikából útra kelnek,
hazatérnek, fárasztó útjuk után
majd elfoglalják, igazítják fészket,
kezdik gyűjteni a tojásokat,
utána melengetik, egymást váltva
néha keverik a meleg tojásokat,
vigyázzák, majd kikelnek nemsokára
a kislecskék, csipognak és tátognak.
***Várják az étet, nemsokára itt lesz
az ebéd, csőrből csőrbe kapják az ebédet.***

5. FECSKÉK

(Itt az ebéd), csőrből csőrbe kapják az étet.
Ülök a kertemben cseresznyefa alatt,
élvezettel szagolom a rózsákat,
magamban figyelem a madarakat.
Nézem az Égen futó-fellegeket,
a kék Eget. Mit suttozhat Ilyenkor
a Természet? Most egy fecskepár

szájukban egy bogárral száll felettem,
és viszi a fecskefiókáknek.
Fecske röpül fészkéhez, csőrét tátja
minden kismadár; őket fecskemama
eteti, a sok aprómadár rá vár,
**majd újra elszáll; napról-napra a
fiókákat etetni fecskék dolga.**

6.

Fiókákat etetni fecskék dolga.
Ha beomlik a fecskefészek, ott a
párja, megjavítja. Ha az est leszáll,
elfáradnak, összebújnak, mindnyájan
egymást melegítik, majd hajnalig
alusznak. Fecskepár virradatkor
ismét élelem után jár. Amikor
eljön az ősz, az apró fecskék nagyra
növekednek. Akkor a fecskecsalád
itt hagyja az otthonát; elindulnak,
elröpülnek, az újhazában tovább
élnek, de visszajönnek tavasszal,
**a vándormadarak fészkeikben
megpihenve élik tovább él'tüket.**

7. RÁNK KÖSZÖNT MÁRCIUS

Madarak élik tovább életüket.
Köszöntelek szép tavasz, minden széppel
elárasztasz! Napsugárral köszöntesz,
engem boldogsággal örvendeztetsz.
Márciusban napjaink már hosszabbak,
bizakodunk, vidámabban ébredünk.
Rossz érzéseink foszlottak, itt vannak
a fecskék elmúltak a kétségeink.
Mindig nézzünk szembe a jövőnkkel,
ne figyeljünk visszafelé a múltra.
napsütésnek, ragyogó kikeletnek
örüljünk úgylis, ha szenvednünk kell.
**legyenek vidámabbak a napjaink,
a szeretet kigyúl a szivünkben.**

8. ENYHE SZELLŐ

Meglátjuk, szeretet gyúl a szivünkben.
Rám süt a nap, fúj a szél, fölébredek.
Szeretem a friss levegőt, tüdőmbe
beszívom, mert ez éltet engemet.
Ablakomon bekacsint a napsugár,
gyorsan fürdöm, fölfrissülök ezután.
Felöltözve s megfésülve jövök ki,
leülök az asztal mellé kávézni.
Fehér cipó, vajás kenyér vár engem,
gyorsan eszem, s a munkába igyekszem.
Künn az utcán tavaszt érzek, kinyílt már
a gyönyörű tulipán és kankalin.
**Tavasz van, a május havát szeretem.
Egy magas nyírfa áll ablakunk előtt.**

9. GERLEPÁR

Egy magas nyírfa áll ablakunk előtt,
rajta egy gerlepár rakott fészket,
árnyat adó ágai közt a fészekben
tojásokat költik, egész nap ülnek.
Lombok között rovar után röpködve
vígán turbékolnak minden délután.
Súlyos felhők tornyosulnak, egyre
jobban csapkodnak a villámok,
bezárkózunk, szél veri az ablakot;
az Ég félelmes erővel mennydörög,
tombol az orkán, a fákat csapkodja,
meghajlítva könnyedén fa törzsét.

***Kinézek az ablakon aggódva, a
fészekben a gerlepár összebújva***

10.

Fészekben a gerlepár összebújva
végét várja az ítéletidőnek.
Órák múltak, elvonult a vihar,
a faágak közt még a gerlefészek,
örvendek, mert helyén áll! Másnap ismét
az Égen tornyosulnak a felhők,
megint körben vihar tombol, az eső
mint a dézsából szakad kegyetlenül.
Magas nyírfa ágait pusztító
szél rengeti, nem kímélve madarat,
sem embert, durván szétzilálja a
gerlefészket. Reggelre a madarak
***otthona szétszaggatva, a faágak
széthúzódnak... a fészek madár nélkül...***

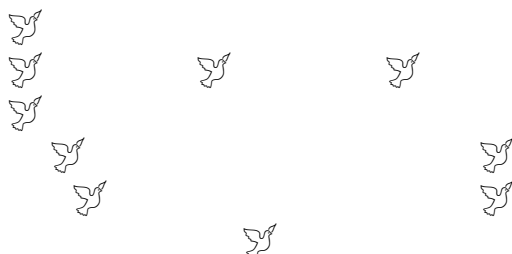
11.

Madarak nélkül fészek széthúzódnak
hidegen, árván, a földön összetört
tojások. A madárcák hol vannak,
hová szálltak? Nekünk már ezután
sosem turbékolnak? Szegény hontalan
gerlepár most vajon hová repült el
hol siratják el, hol gyászolják majd a
tojásokban elhalt fiókáikat?
Ilyen nagy baj után visszajönnek-e
még valaha? – azon gondolkodom:
ezután, szegény madárpár hol épít
fészket, hol lel új tanyára máshol?
***Lesz-e kedvük, hogy délutánonként
valahol vidáman turbékoljanak?***

12. GALAMBOK

Ezután a gerlék hol turbékolnak?
Faluvégén galambdúc – a madarak
otthona. Élelmet keresnek, talán
nemsokára megleglik. Onnan szállnak
tova, vigadozva. Ha rátalálnak,

örömükben turbékolnak. Vidáman
csipkedve – a begyüket megtömik.
Arra jön egy vadász – vállán puskája,
majd nemsokára meglátja galambok
csapatát, áldozatát madarak réme
figyeli... Vadász lő, madárcsapat
felröppen, galambok elesége a
**földön marad, mellette a fehér
galamb véres teteme ott hever...**

13. DÚDOLOM A DALOD

A galamb véres teteme ott hever...
Hallgatom múzsám dalát, szívemre ható
melódiát, fájó lelkem zugát járja
kezemmel dobolom remek ritmusát.
Holdfénynél álmodva énfelém libbensz,
fátyolod felhők közt kúszik utánad,
a vágy és a bánat engem elemészt,
míg hallom dalod kísérő akkordját.
Lombok árnyékában halkán dalolom
a gyönyörűen zengő akkordokat
s lágy muzsika mellett sóhajom száll,
lelkünk összeforrt vad vágyainkkal.
**Gondolatomban már eljöttél hozzám,
s Te ezerszer játszottad zongorán.**

14.

Te ezerszer játszottad el zongorán
lelkemben megszólal a halk szopránod,
sóhajaink szállnak a magasságba...
álmodunk együtt, szemünket lezárva.
Álmomban hallom suttogó hangodat
ha pirkad a hajnal, s te itt mellettem.
Nézem a szemed, ragyogó csillagát,
halk zene fülemnek, békés a lelkem,
csöndben figyelem hajnal ébredését
ne zavarjam meg a szép álmodat,
elmúlik a hajnal, kéklik már az ég...
rám mosolyogsz és álmosan sóhajtod,
**szemed kéklőn fénylik, boldoggá tettél
csodás dalodat dúdolom örökké...**

15. Mesterszonett – Tavasz, természet⁴⁹

Odakünn mindenhol hóborított táj,
érezzük tavasz lesz nemsokára már.
Gólyacsőrben meglapul egy béka,
máshol őket egy másik otthon várja.
(Itt az ebéd), csőrből csőrbe kapják az étket.
Fiókákat etetni fecskék dolga.
Madarak élnek tovább életüket.
Meglátjuk, szeretet gyúl a szivünkben.
Egy magas nyírfa áll ablakunk előtt,
Fészekben a gerlepár összébújva
Madarak nélkül fészek széthúzódva.
Ezután a gerlek hol turbékolnak?
***Te ezerszer játszottad el zongorán
csodás dalodat dúdolom örökké...***

Szonettkoszorú készült: 2014. július 18 – augusztus 18.

34. SZONETTKOSZORÚ – Gyerekeknek Mesterszonettel

1. KISMACSKA-ISKOLA (egér-sors)

Ahogy a kismacskák megszületnek
cicamamák kezdik nevelni őket.
Maca-cica a macska-anya, egyik
nap kisurrant az udvarra csendesen.
Ott lenni a nagykéménynél figyelni,
hol az egér lyuka; majd nemsokára
egérrel a szájában jön haza.
Kismacskája csodálkozva figyelni
– az egereket ő még nem ismeri –
macska-mama földre leteszi eléje,
mire ijedve szaladgál a kisegér,
de (sajnos). menekülni nem tud már.

*Maca-mama cicájának mutatja,
hogyan kell pofozni egeret kismacccsal.*

2.

Hogy kell pofozni egeret kis manccsal
játékosan, jobbról meg balról is.
Fogoly-egeret mindketten figyelik,
érdeklődve ámul-bámul kiscica,
majd az egeret menekülni engedik,
de vigyázzák, elfutni nem hagyják,
kismacska örül, ugrik egy nagyot,
hogyan ilyen játék hullott ölébe...

Versek a koszorúban

- 1-2. Kismacska iskola
3. Hangyák
4. Méhek
5. Gyíkcica
6. Hóviharban
7. Hull a hó
8. Hóember
9. Várom a tavaszt, betűjáték
10. Húsv. köszöntőt köszönő
11. Harangoznak
12. Mikulás várás
- 13-14. Mikulás

⁴⁹ Megjegyzés: Mesterszonett vége kissé rendhagyó. Ugyanis a 13. vers első sorát nem használtam fel, helyette a 14. sornak az első- és utolsó sorával fejeztem be a Mesterszonettet.

Megijedt, mozdulni se bír az egér,
a játéknak úgyis az lelsz vége,
– ha kegyelmet kér – el nem engedik,
hóhérszjai kegyetlenül kivégzik, (mert)

*egér macskának játéka-étele, (de az)
egérnek nem játék, hanem a végzete!*

3. HANGYÁK

Az egérnek végzete, nem játéka.
Faágon madár röpdös, legyet-hangyát
kapdos, énekelve telik el az
élete, amikor már jóllakott.
Fák törzsén hangyák másznak, rájuk sokan
vadásznak. – Nem könnyű életük, ott van
a rend mindenkor a nagy hangyabolyban,
akár csak a méheknél, fegyelem van,
egyikük sem henyél. Egész nap mindig
sűrögnek-forognak, nagy bogarat
egyéb eledeleket cipelnek.
Katonásan menetelnek; télire

*gyűjtik az élelmet. A szorgalmas
hangyáknak így telik el élete.*

4. MÉHEK

Szorgos hangyák élete így telik.
Nézem a röpködő méhecskéket,
dolgoznak egész nap serénykedve,
nekik se könnyebb az élet, de teszik
dolgukat, amit természet rótt rájuk,
az egyik virágról a másikra
röpülnek, de mégsem panaszkodnak,
telve virággal, visszaszállnak
kaptárba, onnan megint a határba.
Minden méhkasban csupán egyetlen
a királynő, akit a szolgahad
körül rajongja. De ők már megszokták,

*csak teszik dolgukat. Mit tehetnének?
Nekik ezt szánta az Örök Természet!*

5. GYÍKOCSKA

Az Örök Természet nekik ezt szánta.
Ülök a nagy cseresznyefa alatt
csöndben hallgatom a madarakat.
Oly bűvös a rózsa erős illata,
nézem az Égen a futófellegeket...
mit mond a Természet? Súlyok vállamon,
de cipelem, az élet nekem szánta,
mert Egek Ura erőt ad hozzája!
Forró kövön zöld gyíkcsonka napozik
szemét ide-oda mozgatva legyet-
hangyát kapdos, éli csendes életét,
kövön ül, közben mégsem tud pihenni,

*izeg-mozog és körbe les, hiszen
rövid élete, azt vigyázza féltve.*

6. HÓVIHARBAN

Karácsonyra várva szívünk megremeg.
Nekik ezt szánta az Örök Természet!
Rövid élete, azt vigyázza féltve.
Éj leple alatt hóvihar közeleg,
szél görgeti a színes falevelet,
se embert, se állatot nem kímél...
sűrűn hulló havazástól futnom kell...
elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, (de) nincs hová a fejem letenni.
Én Istenem, segíts... Mi lesz velem?
Erdő mélyén mindenütt néma a csend,
sötét tájon hóvihar már csendesült,

*harkály-doktor kopog a fán odafenn.
Fákról lehulltak a színes levelek,*

Ajándék:

*hideg szél fúj, madarak is fáznak,
körülottem hó borítja a tájat.*

7. HULL A HÓ

Körülottem hó borítja a tájat,
hideg van, hull a hó nagy pelyhekben,
Felöltözve meleg sállal, kesztyűvel
a gyerekek nagykabátban! Jaj, be jó!
Örülnek, mert nagy hó lesz, majd lehet
hógolyózni, hóembert is gyúrni!
Szánkókat előveszik, alig várják,
hogyan a nagy hegyoldalra menjenek.
Szánkót húzva szuszognak, örömeikben
nevetnek, ha felérnek hegytetőre
szuszogva, nehezen a szánra ülve,
sikongnak; köröskörül le nagy lejtőn

*gyerekekkel megrakodva fut a
szánkó! Be jó! Mindig essen a hó!*

8. HÓEMBER

De jó! Mindig essen hó! Szánkó fut!
Lenn a téren nagy munkába sok gyerek
összegyűjtve lapátokkal belekezd
nehezen görgetni nagy hólabdákat.
A tér közepére hordják halomba
a havat, ha megnő egy méterre, fej
telepszik a tetejére. Répából lesz
orra, szénből a két szeme, a szája
meg rajzolva. Kezet-lábat formáznak,
kalapot hoz Juliska és Pistike
vesszőből tesz virgácsot a kezébe.
Ha elkészül: hangosan kiabálnak,

*a gyerekek nevetnek, ugrándozva
és táncolva körbeállják, bámulják.*

9. VÁROM A TAVASZT

(Magamban gondolkodtam...)

A gyerekek táncolva körbeállják.
Álmos délutánoknak vége szakad,
egész napi világosság ránk fér már,
és vége lehet az orrfújásoknak.
Márciusban hosszabbak a nappalok,
amikor már (remélhető) nem lesz fagy,
tudom, mindenki várja a szép tavaszt,
amikor zöldell az erdő és határ...
várom én is a szép tavasz jöttét, mert
azt elhiheti mindenki, hogy úgy lesz!
Szeretem, mert évszaknak a legszebb!
Tengerentúlról a gólyák visszatérnek

*kik most kényszerűen más országban
keresik kenyerüket, munkáért hazát cseréltek.*⁵⁰

10. HÚSVÉTI KÖSZÖNTŐT KÖSZÖNŐ

Zeng a madárdal, éled a természet,
Kicsi nyuszi megérkezett, egy másik
nyuszt küldök Neked. A Te nyusztid
hozott jó hideget és megöntözött
szagos vízzel, kapott szép hímes tojást,
meg egy vödör édes-vörös-borocskát.
Azon nyomban félrebillent sapkája,
ő mégis jó képet vágott hozzája.
Most megköszönöm a köszöntésed
és néked egy üzenetet küldök,
s abban azt kérem, hogy minden évben
írdál nékem húsvétkor szép verseket,

*kellemes ünnepet kívánok, Neked (kívánom)
Téged szép lányok ölelgessenek!*

11. HARANGOZNAK

Téged szép lányok ölelgessenek!
Nagyharangnak mélyen szóló hangja
szent karácsony éjjelén buzdítja a
hívó népet misére, imádkozni sietnek
szállingózó hóesésben ünneplőbe
öltözve. Hóborított fehér tájon
együtt örülnek gyerekek, felnőttek.
Meleg csizmák alatt ropog a hó,
szánkó cseng, a templom szentéjében
ragyogón feldíszített karácsonyfa
a tömeget gyertyafényben fogadja.
Gyermekek hangjával cseng a kórus,

*mélyen zeng az orgona, s a dallamok
szállnak az Ég felé, föl, a magasba.*

⁵⁰ Zeng a madárdal, éled a természet. Reménykedjünk, hogy a madarakkal ők is hazatalálnak.

12. MIKULÁSVÁRÁS

Dallamok szállnak fel, az Ég felé...
Örülnek a gyerekek, hótakaró
borítja a hegyeket, kabátomat
felöltöm, de a sapkám elveszett...
Hol lehet? A bakancsom se találom.
Töröm a fejem: most korcsolyázni, hogy
menjek? Fehércsoda fogadott ott
kint a teraszon jégcsapok lógnak,
lefagytak az ereszen. Fiúk-lányok
csodálják a tájat, hógolyóznak,
a jégen csúszkálnak és korcsolyáznak,
majd az udvaron hóembert csinálnak.

*Fehérbe öltözött a táj, holnap jön
a Mikulás, szánkón hozza csomagját!*

13. MIKULÁS

A Mikulás, szánkón hozza csomagját.
Itt a tél, de hideg van odaki',
fákon zúzmara, mit mesél az erdő?
Örülnek a gyerekek, havat várják és
a hideget. Kinéznak az ablakon –
ó mily' csillogó, ha pelyhekben hull
a hó, öröm, lesz belőle hógolyó.
Ott sétál kint nagyapó? Nem nagyapó,
hanem a Télapó, vagy Mikulás?
Csengő szánon érkezik, rénszarvas
húzza, jól megrakva minden jóval:
cukorkával, dióval a zsákban mézes

*süti, csoki van. Körbejár Mikulás
azt figyel, hol élnek gyerekek?*

14.

Azt figyel, hol élnek gyerekek,
tiszták-e a csizmájuk? Itt meg amott
az ablakba' ki van rakva sok csizma.
Hó-apó a szánkóját lefékezi, s a
sok csizmát megpakolják. Alszik a
meleg szobába' Jancsi és Juliska.
Reggel telve a csizmák minden jóval:
szaloncukor, mogyoró és alma,
piros-bojtos sipka, sál és kiskabát,
aranyozott virgács. Megígérik, hogy
jók lesznek, csomagokat kibonthatják,
szót fogadnak papának és anyának,

*jövőre is ünnepelni akarják
a kedves Mikulás-bácsi névnapját.*

15. MESTERSZONETT Gyerekeknek⁵¹

Ahogy a kismacskák megszületnek (figyelik):

Hogy pofoznak egeret kismancssal.
Az egérnek végzete, nem játéka.
Szorgos hangyák élete így telik.
Az Örök Természet nekik ezt szánta.
Karácsonyra várva szívünk megremeg
körülöttünk hó borítja a tájat,
De jó! Mindig essen hó! Fut a szánkó!
Gyerekek táncolva körbeállják hóembert.
Zeng a madárdal, éled a természet,
Téged szép lányok ölelgessenek!
Dallamok szállnak fel, az Ég felé...

*Mikulás, szánkón hozza csomagját.
Gyerekek – ünneplik a Mikulás névnapját!*

A szonettkoszorú készült: 2014. augusztus 14. – 2016. november 9.

35. SZONETTKOSZORÚ – Szép az élet Mesterszonettel⁵²

1. MEGOLDÁS A SZERETET

Sűrű- sötét minden lenn a mélyben
félelmemben reszketek s imádkozom,
az ég felé tekintve azt kutatom,
nem tudom, a sötétnek vége lesz-e?
Sötét éjjel körbe-körbe járkálok,
nem tudom, a fejem hol hajtom le,
elfáradtam pihenni már jó lenne.
A kiutat keresem, csak bolyongok,
nyitott szemmel keresem a megoldást.
Nem alszom, csak lehunyom a szemem.
Késő este, ha a telihold fölkel,
agyamban nem gyúl ki fény, mert elfáradt,

*a megoldást keresem, de nem lelem,
labirintus áll előttem mindenhol.*

2.

Mindenhol csak labirintus előttem.
Hová nézzek, a szememet kinyitom.
Belépjek-e rajta? – kérdem magamtól –
Bátor leszek, behunyom most a szemem,
sötétségben teljesen mindegy, hogy teszem.

Versek a koszorúban

- 1-2. Megoldás a szeretet
- 3. Hajnalokban kerestelek
- 4. Szép az élet
- 5. Soha el nem múló
- 6-7. Szerelmes vers
- 8-9. Lányok és papájuk
- 10-14. Hazám-otthonom
- 15. Mesterszonett

⁵¹ Csupán annyiban rendhagyó a Mesterszonett, hogy a legutolsó soraként nem a 14. vers első sorát, hanem az utolsót választottam, élve költői szabadságommal.

⁵² A Mesterszonettnél eltérve szigorú előírásoktól, a koszorú utolsó sorát használtam fel.

Elindulok jobbra, tapogatózom,
s mit látok, ha szempillámat felnyitom?
Szemem előtt felvillanó fény mellett:
sziporkázó nagy táblán fények között
kérdetik: a megoldást te keresed?
Állj meg gyorsan, tovább már ne menj,
a megoldás nem nehéz – hidd el nekem –

*csak annyi: nyissad meg a szivedet,
az élet kulcsa AZ IGAZ SZERETET!*

3. HAJNALOKBAN KERESTELEK

Az élet kulcsa: AZ IGAZ SZERETET!
Oly' régen várlak már elmúlt a nyár,
boldog idők múlnak, hiába várlak,
hideg van, az őszi levelek hullanak,
Nem öröm, hideg szél fúj odakünn:
mindenhol kerestelek, lelkem fázik,
nem pihen, nélküled életem sivár,
harmatcsepp ablakon, szobám kiürült.
Hiányzol kedvesem, jöjj, siess hozzám,
az ég felderül, ha itt vagy mellettem,
ha jó vagy hozzám, napsugár ragyog rám.
Ne késlekedj, melegítsd fel a szívem.

*Téged kerestelek, nem találtam rád,
de a világot bejárva, rád találtam.*

4. SZÉP AZ ÉLET

A világot bejárva rád találtam...
S most, ablakon kinézve esti tájban
gyönyörködöm, s lenyugvó napsugárban,
mikor az égbolt peremére szállnak
s elhalványulnak a fények... csendesül
az este, majd test és lélek, közel van
már az est, megpihenünk. Nemsokára
jönnek szép álmok, mámoros éjjelek.
Lágy szellő-susogás száll, ablakodon
belopózik, dúdolgatom a dalodat,
míg az eső csendben szitál odakünn.
Szemedben tűzlángja lobog, arcodon

*mosoly ül, a szerelmed szomjazom,
Tudd meg: mert ma veled leszek boldog.*

5. SOHA EL NEM MÚLÓ⁵³

Tudd meg: mert ma veled boldog leszek.
Most is úgy szeretlek, mint valaha
régen, elfeledni sosem akarlak,
mikor megláttalak, szemembe néztél,
forróság öntött el, mikor öleltél.

⁵³ Ez a vers eredetije buszon utazva készült, 2006. november 21. A szonett: 2014. szeptemberben.
Megjegyzés: Az eredeti verset az Irodalmi Rádiónál megzenésítették, és megjelent 2009-ben az ÚJ
VERSEK MINDENKINEK c. kötetben!

Akkor megéreztem, te az enyém vagy,
a féltés, gyönyör és vágyakozás,
enyém vagy mindörökre, éreztem.
Édesen-fájó érzelmeim nem tudom
soha feledni, örökké enyém vagy,
szeretlek oly forrón, vágyakozva,
mint amikor megláttalak, szemembe

*néztél, ezért szeretlek most is soha
el nem múló örök szerelemmel...*

6. SZERELMES VERS

Soha el nem múló örök szerelem
Tudjuk mi azt, nem könnyű az élet,
de aki figyeli, ha körülnéz és
látja maga körül a csodás Földünk
tájtait, s szive óhajtja, 'mit régen
keres, megtalálja a kedvesebbet.
Nem akarlak elveszíteni téged,
csak veled tudom elképzelni létem,
mert ha szerelmünk lánc elszakad,
– Nálad nélkül, én már nem élhetek –
a fájó szívem tudom, meghasad.
Szerelmedért képes leszek küzdeni,

*bármily kívánságod megteremteni.
Érezd, és tudd, szerelmem milyen mély.*

7.

Érezd, és tudd, milyen mély szerelmem,
mindig téged akarlak szeretni,
egymás mellett boldogság lesz élni,
mert téged boldoggá tehetlek, érzem.
Csodálattal nézem a két szép szemed,
elmerengek hűséges szerelmedbe'.
Álmaimban se' tudok másra nézni,
nélküled az élet már nem jó nekem.
Éjjel és nappal csak rólad álmodom,
Te vagy nekem szerelmem-mindenem.
ha távol vagy, megszakad a szívem...
forró szerelmedben elolvadok ...

*Csak arra kérlek, mindig légy enyém,
nálad nélkül szomorú az életem.*

8. LÁNYOK ÉS PAPÁJUK

Jó apám a munkáját befejezve
haza indult. Május van, kitekint
a kocsi-ablakán, mit lát: ünnepi
ruhában a természet, erdőszélen
vadrózsa virul. Leáll a kocsi
és kiszáll, otthon várják a lányok;
nekik visz virágot, leszakít egy
rózsát, utána még legalább százat,
köt virágcsokrot. Viruló lányait

karjaiba zárja, úgy hívogatja
őket: gyertek hozzám leánykáim
hoztam szép hajatokba rózsaszálat,

*erdőszélen találtam, tetszett nagyon
levágtam, nektek kötöttem csokorba.*

9.

Virágot nektek csokorba kötöttem.
Hoztam nektek illatos rózsát, legyen
tőle kedvetek. Az asztal terítve
már, vázában a szép csokor közepén.
A fehér terítőn is egy rózsaszál...
finom ebéd megfőzve, illat száll föl
belőle. Tálban húsleves párolog,
kedves lányok főzték, most fogyasztják.
Nem marad el a húsos tál, benne
kakastaréj, csirkemáj. Gyertek hozzám
lányaim, ha itt vagytok mellettem,
jobban esik az étel. Ebéd után

*a szabadban, forró feketekávé
mellett meghitten elbeszélgetnek.*

10. HAZÁM – OTTHONOM

Kávé mellett meghitten beszélgetnek.
Kicsi házban lakom, ez az otthonom,
kedves emberek vesznek körül, ahol
jól érzem magam. E városban élek
már fél évszázada, sok ismerősöm
integet nekem, ha utcán sétálok.
Kitekintek az ablakon, ahol az
Ipoly-folyó lomhán, fűzfák között
csordogál, ott van az országhatár...
Látom innen a Tátrák gyönyörű
vonulatát, a kéklő hegyeket, ott
született édesanyám, elsiratta

*otthonát, régi hazáját, ahonnan
Trianon szülőföldjéről kiűzte.*

11.

Trianon szülőföldjéről kiűzte.
E városban munkálkodtam sokáig,
itt születtek a gyermekim, s a kis
családomnak kenyerét itt kerestem.
Itt neveltem őket, itt jártak előbb
óvodába, utána iskolába.
Felnőve, más utakon jártak, máshol,
– nem itthon – raktak párjukkal fészket.
Gyorsan futottak az évek, minden
szünidőben nyáron, vakációkban
nálam játszottak kicsi unokáim
a cicákkal, majd megint hamar múltak

*a boldog évek és ők egyre nőttek,
eltelt sok év, míg magam maradtam.*

12.

Így telt el sok év, míg magam maradtam.
Mégis jó itt élnem, megszoktam a
várost, 'hol mindenki ismer. Igaz,
magam vagyok, de ez az otthonom,
nem érzem magam soha magányosnak,
ismerős nekem a táj, s körülöttem
minden... Az ablakon kinézve fészkel
egy gerlepár az ezüst nyárfaágon,
minden délután nekem turbékolnak,
est közeledtén kinézek a tájra,
naponta csodálom a naplementét...
Lemenő Nap csodás képet fest az

*Égre tavasztól késő ősziig. Téli
estéken ifjúságomra gondolok.*

Naplemente Hatás Emese fotója

13.

Estéken letűnt időkre gondolok.
csendes szobámban elővarázsolom.
Gondolataimban visszazálok,
a számítógépemen a múltam
felidézem. Így jönnek elő nekem
a boldog ifjú képek. Elfoglalom
magam, sosem unatkozom. Ekként
született meg sok könyvem, mert életem
titkait naplóimból novellákba-
regényekbe és versekbe véstem.
Emlékeimet így ismét átélem.
Nekem ez a város lett az otthonom,

*nem vágyom el innen, már ide köt a
sorsom, s feledhetetlen emlékeim.*

Társas-házunk korabeli fénykép

14.

Kedves emlékeim idekötnék engem.
Ide köt engem jó- és balsorsom,
elmúlt idők emlékein gondolkodom,
felszáll sóhajom, lelkem megpihen.
Az Ipolytól s a Magas-Tátra felől
enyhe szellő fújdogál, meghajlítja
az ezüstnyárfa ágát, ahol gerlék
a lomb között fiókáikat őrzik.
Régen itt lakom már, ahol néha
gondom akadt, de bevallhatom, hogy
szép időkben nagyon boldog voltam.
Ez a hely az Otthonom, ez a föld a

*Hazám, s itt búcsúztatnak majd engem,
ha majd eljő az utolsó óráim.*

15. MESTERSZONETT – Szép az élet⁵⁴

Sűrű- sötét minden lenn a mélyben,
mindenhol csak labirintus előttem.
Az élet kulcsa: AZ IGAZ SZERETET!
A világot bejárva találtam rád...
Soha el nem múló örök szerelem,
nálad nélkül szomorú az életem.
Apa csokrot hozott a lányoknak,
kávé mellett meghittén beszélgették.
Anyámat) Trianon szülőföldjéről küüzte.
Így telt el sok év, míg magam maradtam.
Estéken letűnt időkre gondolok.
Kedves emlékeim idekötnek engem.

*Nekem ez a város lett az otthonom,
itt búcsúztatnak,ha út utolsó óráim.*

A szonettkoszorú készült: 4014. aug. 18. – 2116. november 11.

Ünnep a családban

Kilencven év: 1925-2015. december 30-ig már szép idő telt el.

Aki elérte ezt az időt, nem mozog oly könnyen, mint évekkel előtte. Ezért a családi tanács úgy döntött, hogy a nevezetes szép-évi születésnapomat egy étteremben ünnepeljük. Kellemes meglepetés volt számomra, amikor leányom ezt tudomásomra hozta, mivel eddig legtöbbször nálam jött össze a család, vagy Attilával én utaztam hozzájuk karácsony és újév között. A nagy napon 12 órára tűzték ki a találkozót, az ötcsillagos Svejk vendéglőben.

Napokkal előtte készültem a nagy napra, barátnőmmel válogattam a ruháim között, és fodrász készítette el a frizurámat.

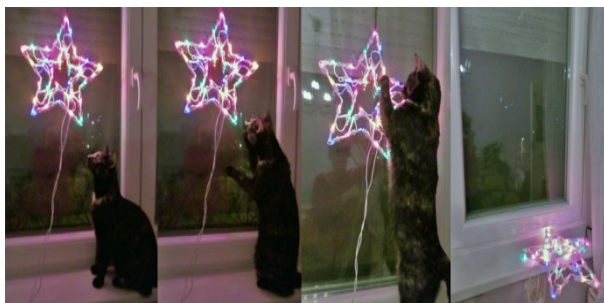
Ebéd előtt a lakásomban volt a találkozó. Lányom a két unokámmal majd a nagyfiú kedvesével érkezett. Az elsőszülött fiammal mentem, mert az ő családja Németországban él, most nem tudtak eljönni, telefonon köszöntöttek, és később meglátogattak. Sajnos, a kisebb fiam nem ünnepelhetett velünk, aki nekem nagyon hiányzott, de sajnos, korábbi események miatt ezzel számolni kellett, ezért a szűk család, hattagú társaság ünnepelt együtt.

Kata lányom, mint rendező, még ebéd előtt egyenesen az ebédlőbe ment körülnézni, hogy minden simán menjen, és taxit rendelt, mivel nekem a sok lépcső után még a közeli vendéglő is messze esik. Tizenkét óra után érkezünk a vendéglőbe. Mivel elég hideg nap volt, lecibáltuk magunkról a meleg holmit.

Hamar megjelent egy pincérnő, megmutatta az előkészített nagy asztalt, amit nekünk terítettek meg. Elfoglaltuk a helyünket, majd hozta az étlapokat, mindenki magának kedve szerint megrendelte az ebédet. Közben beszélgettünk, kattogtak a fényképezőgépek, amíg elhozták az ebédet. Én levest is rendeltem, tudtam, hogy itt finom lesz. Igaz, a tálkája kicsinek nézett ki, végül meg sem bírtam enni, olyan finom és tartalmas volt. A második fogást egy-egy tányérban tálalták mindenkinek; egyikünk se tudott megbirkózni vele. Ráadásul kétféle pogácsát is kértem, az üdítő mellett, de azt inkább becsomagolva kaptam meg, mert már ennyi is sok volt.

⁵⁴ A Mesterszonett Petrarca ölelkező rímképlete szerint, rendhagyó módon készült, az 5. 8. és versnél, és a végén is, igyekeztem elkerülni, hogy a versek sérelmet szenvedjenek.

Jól éreztem magam, s mint láttam, mindnyájan, jó érzés volt családommal együtt lenni, kellemesen beszélgettünk, ajándékokat osztogattak egymásnak, én már otthon, nekik a karácsonyi ajándékot átadtam, megbeszéltük előre, hogy elég apróságokkal meglepni egymást.

Nekem kedves és ötletes meglepetéseket szereztek, pl. náluk van az a nagyméretű bekötött Életregényem, nem a végleges, abból emeltek ki rövid részleteket, s köztük odaillő fényképeket rólam és a család tagjaiból ragasztottak az ajándék Életregénybe. Ezt Emese – mint diplomás művészettörténész készítette, a nagycsalád szinte minden tagja meg-

található benne fényképen, elődeink, kedves szüleim is. Külön a leszármazottaim családtagjairól is vannak benne képek, Attila rajzai, minden rövidítve, ügyesen beillesztve, szüleim élete is, majd a magyar határ megnyitása és a rendszerváltás története. De nem csak személyek, még az én és családom cica-képei is szerepelnek. Nem maradhat ki az a fénykép, amelyik az ő családjuk macskáiról készült. A fényképnek én adtam a címét: Macskák karácsonya, lásd a képen! A macskák is minden évben nagyon élvezték a készülődést és a különleges fényeket.

A szépen kivitelezett kis kötetben található az életemben történt fontos és nagy események, köztük a NAGY FINTA-CSALÁDI TALÁLKOZÓK, tele fényképekkel.

A középiskolás fényképek, három testvérem, aztán az én kis családom különböző korban, Attila fiam cicával, a városháza, ahol sokáig dolgoztam, korabeli kép a korabeli leánykollégiumról, a következő bejegyzéssel: „1973. Túszejtés a Balassagyarmati leánykollégiumban, az egész várost ez tartja lázban! (Ezt az esetet regényben is megírtam, mivel munkahelyem ablakából egy ideig figyelhettük az eseményeket.

(Szinte évenként több televíziótól felkeresnek interjút kérni az eseményről.)

Kedves, aranyos összeállítás Emese alkotása, egy A/4-es nagy mappa,⁵⁵ a borító címe: Életem regénye – képekben, középen egy ifjúkori középiskolás-sapkás fényképem. Tetszett, hogy a végén unokám egy verset is írt nekem, majd egy fénykép vele és Dani testvéremmel, amely Visegrád-, Gizella-telepen készült, amikor operáció utáni kórházi kezelésem idején meglátogattak.

Ime, a vers:

Nagymama születésnapjára (készült: 2015. december 30)

Írta: Hatás Emese: (Ihlette: József Attila és Finta Kata korábbi verse)

Kilencven-éves lettél,
meglepetés e költemény,
jubi-leum.

Kis ajándék, mellyel meglepünk,
egy étterembe elmegyünk,
együtt – a család

90 éved elszelelt, de ráncod
valahogy nem sok lett,
ugyan – hogyan?

⁵⁵ amit a prózaírásaim között is megörökítettem, a képeket csak címekkel jelölve.

Átrepültél sok éven,
háborún és nehézségen,
kincs az, mindaz!

Egyet még akkor sem feledtél,
a nevetés gyógyító erejét,
Hip-hipp – hurrá!

Jöttek nektek emberek,
rokonok és szerettek,
erre – merre?

Itt van ez a kis család,
olykor-olykor kishibás,
de Tied – szeret!

Lettél igaz oktató!
Nem csak klaviatúra-koptató!
Anya – Nagyanya – Nem banya!

Nőnek lenni ne feledd,
a legnemesebb cselekedet,
erőt-nyerő!

Évtizedek repülnek,
saját történelem-könyvedet
Te majd megírod!

Könyveiden át
egy élet rajzolódik át,
örök-mlék!

Olvass, íj és nevéssél,
mert ebben áll az öröklét,
míg Világ a Világ!

Így végére maradt hát
az apropó nagymamám:
Boldog szüli-napot kívánok!

A képen két unokám meglátogatott.
A kép Visegrád-Gizella-telepen, a reh. kórház
parkjában készült.